

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yaşadığımı hissetmek risk almaya değer

KALBİN ANATOMİK ŞEKLİ

Jenn Bennett

Jenn Bennett

**KALBIN
ANATOMİK
ŞEKLİ**

Novella Dinamik: 37

Kalbin Anatomik Şekli

Jenn Bennett

Özgün Adı: The Anatomical Shape of Heart

Çeviren: Gülfem Çırak

Editör: Duygu Pınar

Redaksiyon: Gamze Tuncel Demir

Son Okuma: A. Deniz Topaktaş Varan

Kapak Tasarım: Filiz Odabaş

Sayfa Tasarım: Elif Aydın Yavuz

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şt.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 34191

Tel: 0212 674 85 28

1. Baskı: Ekim 2018

ISBN: 978-605-186-818-9

© 2015 Jenn Bennett

Translation © 2018 by Martı Yayınları

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Taryn Fagerness Agency ve ONK Telif Hakları

Ajansı aracılığıyla NOVELLA DİNAMİK'e aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No:12330

MARTI YAYIN DAĞITIM SAN. TİC. AŞ markasıdır.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 / Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

www.novellayayinlari.com

Jenn Bennett

**KALBIN
ANATOMİK
ŞEKLİ**

Çeviren: Gülfem Çırak

1

SON TREN GELMEK BİLMİYORDU. GECE YARISI OLMAK üzereydi ve neredeyse son bir saattir, çizim dosyamı ve gururumdan geri kalanı kucaklamış vaziyette, bir avuç tıp hazırlık öğrencisi, şemsiyesini silah gibi tutan yaşlıca bir Çinli kadın, Will adlı geveze bir dilenci (kendisi hastanenin otoparkında yaşıyordu) ve de ya bizi yaklaşan dehşetli kıyamet için uyarmak ya da sahne önü bileti satmak -hatta belki de ikisini birden isteyen şevkli, ayyaş bir vaizle birlikte üniversite hastanesinin MUNI adlı durağında bekliyordum.

“İki vagonlu bir N-Judah treni, Sunset Tüneli’nde bozulmuş,” diye okudu tıp hazırlık öğrencilerinden biri telefonundan. “Görünüşe bakılırsa Baykuş’a talimiz.”

Gruptan aynı anda bir homurtu yükseldi.

Herkesin kâbusu, tüm gece çalışan otobüs Baykuş...

Gecenin geç saatlerinde, San Francisco'daki tren seferleri bittiğinde ve şehrin çoğu derin bir uykuya daldığında Baykuş otobüsleri yolların hâkimiyetini ele geçirirdi. Ben de bir keresinde, yaz tatili başlama-dan hemen önce bir Baykuş'a binmişim. Abim Heath, beni mutlu edeceğini düşünerek Castro Tiyatrosu'n-daki bir *Küçük Deniz Kızı* şarkı söyleme etkinliğine (ışıklı çubuklar ve deniz kabuğundan sutyenler de vardı) bilet almıştı. Küçük ve ucuz bir restoranda gece yarısı yemeği yiyince her zamanki trenimizi kaçırmış-tık. Normalden daha yavaş ve daha pis olan Baykuş otobüsleri partilerden, gece kulüplerinden ve kapan-mış barlardan çıkan insanlarla dolardı. Bu nedenle yumruk yumruğa kavgaların çıkması ya da havada kustumukların uçuşması ihtimali otomatik olarak artı-yordu. Heath yanımdayken Baykuş'ta yolculuk neyse de tek başıma bu riski göze almak sıkıntılıydı. Özellikle de kimse nerede olduğumu bilmezken.

Evet, dünyadaki en iyi fikir bu değildi ama üstüm-de taksi parası yoktu. Parmağımdaki bir şeytantırna-ğın koparıp sokağa çökmüş sise bakarken, hissettiğim kadar kaygılı görünmemeyi umuyordum.

Gece ondan sonra toplu taşıma kullanmam yasaktı. Bu, şiddetten kaçınmak için annemin bilimsel açıkla-masıydı. Ama bunu nedensiz yere söylemiyordu. Ken-disi lisanslı hemşireydi ve haftada üç ya da dört kez caddenin hemen karşısındaki acil serviste (şu anda da oradaydı) gece vardiyasında çalışıyordu. Bu sebeple

silahlı saldırılarda yaralananların ne zaman hastaneye gelmeye başladığını iyi biliyordu. Heath'in eve giriş saati de benimkiyle aynıydı ama benim kurban olma olasılığımın daha yüksek olduğunu biliyordum. Çünkü küçüktüm, kadındım ve on sekiz yaşma bile girmemişim. Yani evet, istatistiksel olarak kolay hedeftim ancak ben zaten kıymetli gençliğime orta parmağımı gösteriyor ve çoğunlukla gece yarısından sonra dışarda dolaşmıyordum. Şimdi de o kadar büyük bir risk alıyor *değildim*. Burası şehrin kötü bir bölgesi değildi ve çocukluğumdan beri MUNI'ye biniyordum. Ayrıca yanımda biber gazı spreyi vardı ve parmağım da tetiğe her an basmaya hazırды.

Hem buralara gizlice gelmemin bir sebebi vardı: Çizimlerimi anatomi bölüm başkanına göstermek ve onu, Gönüllü Vücut Programı'na katılmam için izin vermeye ikna etmek. Yani en azından orijinal plan buydu. Fakat saatler boyu birilerinin gelmesini beledikten sonra daha çok aptalca bir vakit kaybı gibi görünmeye başlamıştı.

Tıp öğrencileri Baykuş'un geliş saati konusunda bahse tutuşurken Dilenci Will bana el sallayıp yanıma doğru yürümeye başladı. Bu benim için hiç sorun değildi. Sarhoş vaizle aramda tanıdık bir yüz olursa kendimi daha güvende hissederdim. Adamın bana doğru nefes alıp vermesi gerilmeme neden oluyordu.

"Selam, adamım," dedi Will yaklaşırken.

Adamım mı? Ben daha cevap veremedi Will sanki beni görmemiş gibi yanımdan geçip gitti. Vay canına. Evsiz bir adam tarafından hiçe sayılmıştım. Gecem gittikçe daha da güzelleşiyordu.

“N’aber Willy?” diye karşılık verdi bir erkek sesi neşeyle. “Çalışman için oldukça geç bir saat.”

“Hastanenin güvenlik elemanları devriyede. Gitmelerini bekliyorum.”

Merakıma yenik düşünce Will’in dikkatini çekenin kim olduğuna bakmak için döndüm. Gölgelelerin arasında, telefon direğine yaslanmış duran bir adamdı bu. Will önümü kapattığı için adamı tam olarak göremiyordum ama Will beni fark etmeden önce ikisi biraz sohbet etti.

“Hüzünlü Kız,” dedi dişlerini göstererek sırıtırken. Bunalımda olduğumu düşündüğü için bana bu adı takmıştı. Ama ben bunalımda falan değildim. Sadece soğuk ve ciddi bir ifadem vardı, bundan da memnundum. Tabii bu farkları kartonların üstünde uyuyan birine açıklamak zordu. “Nasıl gidiyor?”

“O kadar da iyi değil,” dedim. “Bu gece verecek bir şeyim yok.” Ona arada bir bozuk para verdiğim olurdu ama şimdi yanımda para olsaydı taksiye atlamış eve gidiyor olurdu zaten.

“Olsun. Annen işe giderken bana akşam yemeği verdi zaten.”

Bunu duymak beni hiç şaşırtmamıştı. Belki de sebebi içindeki hemşireydi ama annemin gördüğü herkesi

beslemek gibi bir arzusu vardı. Ve artık yemeklere *ta-kıntılıydı*. Eğer kalan yemek bir pirinç tanesinden fazlaysa ya buzdolabına ya birisinin ögle yemeği paketine konur ya da komşulara ve iş arkadaşlarına dağıtılırdı. Görünüşe göre şimdi Dilenci Will de listeye girmişti. Ki sözü geçen Will öyle popülerdi ki şu anda tanıdığı başka birini selamlamaya gitmiş ve beni karanlık arkadaşıyla baş başa bırakmıştı.

Gerçi sokak vaizinden başka herkesle yalnız kalabilirdim. Ama bu öylesine biri değildi. Bir erkekti.

Benim yaşlarımda bir erkek.

Benim yaşlarımda, *oldukça seksi* bir erkek.

İnce vücudunu ve gevşek bıraktığı uzuvlarını telefon direğine yaslamış olan çocuk gözüne düşen koyu siyah saç tutamını geri itti. Kot pantolonu, spor montu ve kafasında iyice aşağı çektiği örgü beresiyle baştan ayağa siyahlara bürünmüştü ve bir İtalyan mafya filminde başrol oynamaya hazır görünüyordu. Ellerine sıkı siyah eldivenler takmıştı ve eski püskü sırt çantası (muhtemelen içinde banka kasası için patlayıcı vardı) yolda bacağına dayanmış duruyordu.

O sırada vaiz tekrar konuşmaya başlayınca çocuğa bakışlarımı dikmiş olduğumu fark ettim.

Sonra şemsiyeli kadınla birlikte vaizin vaazlarını dinlemeye başladık. Kurtuluş, ışık, duyamadığım bir şeyler ve FAHİŞELER VE YARATIKLAR VE ALEVLER diye bir şeyler sayıklıyordu adam. Cehennem ateşi adına, kulak zarlarım patlamak üzereymiş gibi hissediyordum.

Dosyamı sıkmaya başladım ama adam bir saniye sonra tiradını bitirip uykuya dalmış gibi otobüs durağının arkasına yaslandı.

“İyi bir koşucuya benzemiyor,” dedi beni gören çocuk, şüpheyle. Daha yakına mı gelmişti? Çünkü, vay canına... öyle uzundu ki. Benim fazla kısa bakış noktamdan çoğu insan uzun görünürdü ama bu çocuk benden bir metre kadar uzun olmalıydı. “Dosyanı kapıp kaçmaya çalışırsa onu alt edebilirsin bence. Sanat çalışması mı?”

Dosyama daha önce hiç görmemiş gibi baktım. “Sanat çalışması, evet.”

Bir tıp kampüsünde neden sanat çalışması taşıdığımı sormadı. Sadece düşünerek gözlerini kısıp “Bir dakika, ben tahmin edeyim. Natürmort ya da manzara değil. Şüpheli gözlerin postmodern diyor ama çizmelerin...” -bakışları siyah eteğimden aşağı, baldırlarımı kapatan diz boyu gri çizmelere kaydı- “... logo tasarımı diyor.”

“Çizmelerim ‘anatomi laboratuvarı başkanıyla görüşme için saatlerce ayakta bekledik’ diyorlar. Dr. Sheridan son dersinden sonra benimle görüşecekti.” Kadının dersi akşam yedi ile dokuz arasındaydı. Ders bittikten sonra lisansüstü öğrencilerinin gittikçe sayıları azalarak geçip gitmesini izleyerek bekleyip durmuştum. Kadın sonunda saat on birde arayıp ailevi acil bir durum olduğu için özür dilemişti ama ben unuttuğunu itiraf etmeyecek kadar gururlu olduğunu hissetmiştim.

“Ve benim çalışmalarım postmodern değil,” diye ekledim. “Vücut çizimi yapıyorum.”

“Vücut mu?”

“Anatomi.”

İşte bu da benim ilgi alanımdı. Birlikte sanat dersi aldığım havalı, yaratıcı çocuklar gibi çöp poşetlerinden etekler yapıp çılgınca renklerde resimler çizen biri değildim. Son birkaç yıldır kendimi kurşun kalem ve siyah mürekkeple sınırlandırmış ve genç yaşlı, kadın erkek gözetmeden sadece vücut çizimleri yapmaya başlamıştım. Kemiklerin ve derinin hareketlerini, kalbin odacıklarının birbirine nasıl uyduğunu görmek hoşuma gidiyordu.

Şimdi de anatomi takıntılı beynim bu yeni tanıdığım çocuğun da vücut parçalarının nasıl uyumlu olduğunu hayranlıkla inceliyordu. Güzel çizgiler, ince ve kaslı bir beden, kilometreler uzunluğunda siyah kirpikler ve bütün vücudunu kaldırabilecek kadar güçlü görünen elmacık kemikleriyle yürüyen bir heykeldi sanki karşımdaki.

“Ben dokuzuncu sınıf biyoloji dersinde kurbağa kesip incelemekten hoşlanan tiplerdenim,” diye açıklığa kavuşturdum. Trajik olsun diye değil ama bu bilgi şimdiye dek bana pek fazla arkadaş kazandırmamıştı, bu yüzden neden yine bahsettiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Herhalde karşımdaki güzel manzara yüzünden beynim sulanmıştı.

Çocuk kısık sesle ılık çaldı. “Bizde domuz cenini vardı ama ben hiç bulaşmamayı seçip kendiminkini bilgisayarda yaptım. Felsefi sebeplerden ötürü.”

Bunu sanki sebeplerini sormamı istiyormuş gibi söylemişti, ben de sordum. “Bir düşünelim, ölü kurbağalar mideni bulandırıyor olabilir...”

“Felsefi açıdan karşıyım,” diye düzeltti.

“Vejetaryensin,” diye tahminde bulundum.

“Oldukça kötü olsam da evet.” Montunun yakasına işaret etti. Yakasında ŞİMDİ BURADA OL yazılı küçük bir rozet vardı.

Karışan kafamı iki yana salladım.

“Felsefi bahanem bu. Zen.”

“Budist misin?”

“Oldukça kötü olsam da,” diye tekrar etti. Dudaklarının köşeleri neredeyse gülümser gibi kıvrılmıştı. “Bu arada, şu kurbağa kesme işini ne kadar zaman önce yaptın? Dört yıl mı? İki mi?”

“Yaşımı tahmin etmeye mi çalışıyorsun sen?”

Bu sefer gerçekten gülümseyince sol yanağında çekici bir gamze belirdi. “Hey, üniversitede olsan da benim için sorun olmaz. Büyük kızları severim.”

Ben mi? Üniversite mi? Tiz, sinirli bir kahkaha attım. Ne oluyordu bana? Neyse ki bir minibüsün susturucusu bu sırtlan sesli kıkırtımı bastırmıştı. Minibüs geçip gidince anahtarlığıma takılı biber gazı kutusuyla ona işaret ettim. “Neden vejetaryen bir Budist, bir mücevher hırsız gibi giyinir ki?”

“Mücevher hırsızı mı?” Kafasını eğip kendisine baktı. “Çok mu siyah?”

“Bir soygun planlıyorsan çok siyah değil. Gayet iyi olmuş. Özellikle cebinde bir Hamburglar maskesi de varsa.”

“Kahretsin,” dedi çocuk montuna hafifçe vurarak. “Bir şey unuttuğumu biliyordum.”

Çizmelerimin altında kaldırım titremeye başladı. Kafamı kaldırdığımda durağa yanaşan otobüsün camındaki BAYKUŞ tabelasını gördüm. Pencerelerinde beyaz ışık parlıyordu.

“Mucizelerin mucizesi,” diye mırıldandı çocuk. “Baykuş cidden geldi.”

Parmak uçlarımda yükselip beni neyin beklediğine baktım. Bazı koltuklar doluydu ama içerisi balık istifi gibi değildi. Henüz.

Kaldırımda sıra oluşmaya başlamıştı bile. Bu yüzden tıp öğrencilerini ve sarhoş vaizi geçmek için hızla ilerledim. Çocuk da binecek miydi acaba? İlgilendiğimi belli etmemek için arkama bakma dürtüsüne karşı geldim ve bunun yerine çantamdan aylık kartımı çıkardım. Kapıdaki okuyucuya kartımı gösterdikten sonra içerideydim. Umudum yalnız kalmamaktı.

2

GECE YARISI TOPLU TAŞIMA KULLANMANIN İLK KURALI sürücüye yakın olmaktır. Bu yüzden ön taraftaki, koridora bakan koltuklardan birine yerleştim. Bu koltukları engelliler, hamileler ve yaşlılar için boş bırakmak gerekiyordu ama şemsiyeli kadın yanımdaki koltuğu çoktan kaptığı için ben de oturduğum yer konusunda pek endişeli değildim. Dosyamı bacaklarımın arasına sıkıştırıp herhangi bir risk var mı diye hızlıca otobüsü gözden geçirdim. Neyse ki sarhoş vaiz görünürde yoktu.

Ama onun yerine başka birini gördüm.

Otobüs kapıları gıcırdayarak kapanırken seksi çocuk koridorda belirip karşımdaki koltuğa geçti ve sırt çantasını yere bırakıp ayaklarının arasına sıkıştırdı. Dramatik bir nefes verdikten sonra koltukta iyice çöküp kafasını hafifçe kaldırdı ve beni gördüğüne şaşır-mış gibi yaptı. “Yine sen.”

“Hedefin benim mahallemde sanırım. Umarım soy-mayı planladığın ev benimki değildir. Bizde hiç mücevher bulunmaz, Bay Hırsız.”

“‘Hırsız Jack’ kulağa hoş geliyor. Belki de bu kariyer yolunu ciddi ciddi düşünmeliyim.”

Jack. Gerçek adı bu muydu? Otobüsün floresan ışıkları altında yanaklarında ve dudağının altında derin gölgeler belirmişti. Alaycı sırıtişını tutmaya çalışmasında bir kayıtsızlık havası vardı.

“Evsiz adamı, yani Will’i tanıyorsun,” dedim, otobüs homurtuyla kaldırımdan uzaklaşırken Sherlock Holmes moduna girerek. “Bu da demek oluyor ki ya Parnassus çevresinde yaşıyorsun ya da hastane veya kampüste tanıdığın biri var.”

“Bir tanesini senin için eleyeyim,” dedi. “Burada yaşamıyorum.”

“Hımm. Eh, tıp fakültesine gitmiyorsun.”

“Peşin hükümlü olmayalım lütfen. Bazı mücevher hırsızlarının cerrahi yetenekleri olabilir.”

“Ama ‘büyük kızlar’la ilgili söylediğin şu şey var. Yani bu da benim gibi lisede olduğun anlamına...”

“Senin gibi mi? İşte!” dedi neşeyle. “Bu sonbaharda son sınıfa başlayacağım bu arada.”

“Ben de,” diye itiraf ettim. “O zaman, eğer Parnassus’ta ders almıyorsan ya bu okula giden ya da hastanede çalışan birini tanıyorsun. Hastanedeki birini ziyaret ediyor da olabilirsin.”

"Güzel mantık, Hüzünlü Kız," dedi. "Ama bir dakika. Will'i tanıyan bir ben değildim. Senin annenin ona yemek verdiğini söyledi, bu da demek oluyor ki anneni tanıyor. Sen de evinizi soğana çevireceğimden endişeleniyorsun..."

"Soğana çevirmek mi? Öyle ifade edilir mi hiç?"

"Tabii ki de edilir. Karşında bir hırsız duruyor, unuttun mu?" dedi eldivenli elini göstererek. "Her neyse, sen ve annen Will'i tanıyorsunuz ama hastaneye yakın bir yerde de oturmuyorsunuz. Inner Sunset ya da Outer Sunset mi?"

"Evet," dedim gerçek bir cevaptan kaçınarak.

Çocuk yılmadan bir kez daha denedi. "Görüşmeye gelmeyen anatomi başkanıyla neden görüşmek istediğinden bahsetmedin. Burs almaya falan mı çalışıyorsun?"

"Hayır, sadece kadvralarını çizmek için izin almaya çalışıyordum."

Bir gözünü kıstı. "Ceset demek istiyorsun yani?"

"Bilime bağışlanan vücutlar yani. Tıp ressamı olmak istiyorum."

"Yani ders kitapları için çizim yapmak gibi mi?"

Kafamı evet anlamında salladım. "Ayrıca eczacılık firmaları, tıbbi araştırmalar, laboratuvarlar için. Rekabet dolu bir alan. Akredite olmuş sadece beş yüksek lisans programı var ve bunlardan birine girmek için mümkün olan tüm avantajları kullanmak gerek. Yerel müzelerden birkaçı ortak sponsorlukla temmuz

sonunda öğrenciler için yapılacak bir çizim yarışması düzenliyor. Bu yarışmayı kazanmak istiyorum. Herkese açık bir burs parası da var, bunu kazanırsam üniversite başvurularımda iyi görünecektir.”

“Ölü vücutlar çizmek kazanmana yardım mı edecek peki?”

“Uzuvlarına ayrılmış vücutlar yardım edecek.”

Yüzünü buruşturdu.

“Da Vinci de kadavra çizirdi.” Bir İtalyan ressamın izinden yürüyeceğim konusundaki niyetlerimi anneye açıkladığımda da bu cümleyi kullanmıştım ama onayını kazanamamıştım. “Michelangelo da. Sistine Şapeli’nin panellerinde gizlenmiş bir sürü anatomik çizim bulunur. *Âdem’in Yaratılışı* freskinde –hani Tanrı’nın elini uzatıp Âdem’in parmağına dokunduğu fresk– Tanrı’nın arkasındaki pembe tabakaya dikkatli bakarsan o tabakanın aslında insan beyninin bir diyagramı olduğunu görürsün.”

“Vay canına. Kurbağa meselesinde şaka etmiyordun, değil mi?”

“Hayır.” Kafamın arkasını kaşıdım. Boynumdaki örgülerden oluşan topuzu tutmakta olan tokalar tenimi kaşındırıyordu. “Tek istediğim dersler bitince kadavraları çizmek. Kimseyi rahatsız edip işine engel olmam. Çarşamba günü başkanın dersinden önce tekrar gelmem gerekecek. Umarım bu sefer görüşmeye gelir.” Çok mu fazla konuşuyordum? Emin değildim

ama bir türlü duramıyordum çünkü gerildiğimde çenem açılırdı. “En azından bir dahakine Baykuş’ta yabancılarla muhabbet ederek hayatımı riske atmamaya çalışabilirim.”

“Yaşadığını hissetmek risk almaya değer.”

“Yaşadığını hissetmek yalnızca bir adrenalalin patlamasıdır.”

Çocuk kıkırdadı, sonra bir an beni inceledi. “İlginç bir kızsın.”

“Diyor vejetaryen Budist mücevher hırsızı Jack.”

Tembelce sırtışından resmen tehlike akıyordu.

Flört etme konusunda her zaman iyi olduğumu hissetmiştim; sadece şimdiye kadar flört etmeye çalıştığım çocukların hiçbiri bu konuda iyi çıkmamıştı. Ancak Jack, flört etmede bir numaraydı ve ben de bu gece tam havamdaydım. Bakışları üst üste attığım bacaklarıma... özellikle de eteğimle çizmem arasından görünen çıplak dizime kaydı.

Vay canına. Çocuk kesinlikle bana alıcı gözüyle bakıyordu. Ne yapmalıydım? Dünya’dan Beatrix’e: Gece otobüsündesin, bir Journey şarkısında değil. Gece trenine binmiş, bir yere giden iki yabancı değilsiniz. Sen eve gidiyorsun, o da muhtemelen birkaç likör devirmeye.

İş romantizme gelince lanetli olup olmadığımı merak ettiğim zamanlar geçirmişimdir. Yanlış anlaşılmasın, “Vah başıma gelenler, çok basit bir kıyım, hiçbir oğlan bana bakmaz” tipinde kızlardan değildim. Erkekler bana bakardı (şimdi olduğu gibi). Hatta bazıları gözle-

rini bile dikerdi (*aynen* şimdi olduğu gibi). Ama beni tanımaya başladıklarında –ya da acayip tıbbi çizimlerimi gördüklerinde– işler genellikle sarpa sarardı.

Sporcular için fazla acayipken, hippiler için yeterince acayip değildim. Ne bir ucube ne de bir inektim ve bu da beni iki cephe arasındaki düzlükte bir başıma bırakıyordu. Uyumsuz olmak benim için sorun değildi aslında. Hatta bu kış birileri dolabıma keçeli kalemle “Morticia Addams” yazdığında bile sorun etmemiştim. İlk olarak, Morticia’yla soyadlarımız bir bakıma aynı olsa da onunkinde iki *D* harfi vardı; gerçi dolabıma yazıyı yazan kişinin bunu anlayabilecek beyin kapasitesi olduğundan şüpheliydim ama her neyse. İkincisi de ben Addams ailesinin kızı Wednesday’e –kafasız oyuncak bebekleri olan soğuk kıza– daha çok benziyordum. Bunun en önemli sebebi sürekli ördüğüm saçlarımdı. Prenses Leia topuzlarından, yandan örgülere, Yunan Tanrısı modellerinden bu akşamın saheseri Modern Ortaçağ Prensesi modeline binlerce girift örgü şekli biliyordum.

Ama komik olan şuydu ki *Addams Ailesi*’ni aslında çok severdim ve bana o takma adı veren kişi hiç de duygularımı incitmemişti. Uykularım kaçmamıştı yani. Hem sosyal yönden bütünüyle beceriksiz biri de değildim. Benim de bir iki arkadaşım vardı; “bir iki” derken, şu anda birlikte yazı geçirmek için eyaletin daha sıcak bir yerlerinde olan Lauren ve Kayla adlarında tam olarak iki tane arkadaşla sahiptim. Ve

bir iki tane de erkek arkadaşım olmuştu; yine “bir iki” derken, iki ay çıktığım Howard Hooper’ı ve Lauren’m bodrum katındaki anti-mezuniyet partisinde iki saat çıktığım Dylan Norton’ı kastediyordum.

Yani, tamam, takvimim tam olarak dolu sayılmazdı ve okulda siyah bir elbise giydiğimde insanlar arkamdan sırtıp Gomez’in nerede olduğunu soruyorlardı. Ama tüm bunlardan üniversitede kurtulacağımı, kimliğimi sofistike bir sanat öğrencisi olarak yeniden oluşturacağımı, neşeli ve *hayat dolu* biri olarak tanınacağımı düşünüyordum. Deriler ve kemikler hakkındaki sınırsız muhabbetlerim çapkın bir profesörün (İngiliz aksanlı ve -sadece vücudu için- eski bir Olimpik yüzücü olan) kalbini çelecekti ve birlikte, benim dünyadaki en ünlü tıp ressamına dönüşeceğim sıcak, muhteşem bir Akdeniz adasına kaçacaktık.

Bu hayalimde her zaman daha büyük, daha akıllıydım ve hava her zaman güneşliydi. Oysaki şu anda serin, sisli bir gecede bir Baykuş’ta oturmuş kendimi... nasıl hissettiğimi bile bilmiyordum. Belki de lisenin dışındaki bir hayal adasına gitmek için son sınıfı beklememe gerek olmadığını düşünüyordum.

Belki hemen şu anda, otobüste, tehlikeli bir yakışıklılığı olan bir çocuğu etkileyebilirdim.

Çocuğun gözleri kalkıp benimkileri buldu. Ve birbirimize baktık.

Baktık.

Baktık...

Tuhaf bir sıcaklık göğsümün içinden tenime doğru yayılmaya başladı. Bu bulaşıcı bir şey olmalıydı çünkü onun yanaklarında da küçük de olsa iki pembe leke belirmediğini gördüm. Daha önce onun gibi bir çocuğun kızardığını hiç şahit olmamıştım. Aramızda ne olduğunu bilmiyordum ama Baykuş birden alev alsaydı ve yoldan çıkıp infilak etseydi hiç şaşırırmadım.

Duraklar gelip geçerken gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. İçimdeki daha büyük, daha zeki ben her an koridorun karşısına, onun üstüne atılmaya hazır-
dı ama *gerçek ben* fazla mantıklıydı. Çocuk sonunda sessizliği bozup kısık, çaresizlik dolu bir sesle. "Adın ne?" diye sordu.

Yanımdaki şemsiyeli kadın kısık bir ses çıkardı ve bana, anneminkileri solda sıfır bırakacak kınayan bir bakış attı. Başından beri bizi mi izliyordu?

"Kahretsin." Jack, camdan sarkan sarı "dur" kablo-sunu çekip sırt çantasına uzandı. Irving&Ninth. Popüler bir durak. Benim ineceğim yere daha birkaç durak vardı ve bu, şu anlama geliyordu: Gece otobüsü fantezim sona ermek üzereydi. Ne yapmalıydım? Şemsiyeli kadının uyarısını duymazdan gelip ona adımla söylemeli miydim?

Ya onu bir daha hiç görmezsem?

Otobüs birden durunca Jack'in sırt çantası yana doğru döndü. Fermuarın açıklığından bir şey düşüp çizmelerimin ucuna çarparak durdu.

Metalik altın rengi kapağı olan, gösterişli bir spreyci boyacısı kutusu.

Boyacıyı alıp duraksadım. Çocuk öyle gerilmiş ve çenesini sıkırmıştı ki kafasının tepesine neon bir GERGİN! GERGİN! tabelası asılsa yerişti.

Boyacıyı ona uzattığımda alıp tek omzuna astığı çantasına tıktı. “Kadavra çiziminde iyi şanslar.”

Cevabım, kafamın içinde kayarak geçen haber yazılarının takırdamasının altında kaybolmuştu. Tek yapabildiğim, kapıları kapanan otobüs kaldırımıyla ayrılırken çocuğun uzun bedeninin gölgelere karışmasını izlemek oldu.

Onun kim olduğunu biliyordum.

3

MAYISTA OKUL BİTTİĞİNDEN BERİ SAN FRANCISCO'NUN dört bir yanında altın rengi grafitiler ortaya çıkmaya başlamıştı. Köprülere ve bina cephelerine altın renkli, devasa büyüklükte tek kelime halinde grafitiler çiziliyordu. Bunlar yarı okunur, öfke dolu çete yazıları değil, yetenekli birinin elinden çıkmış güzel şeylerdi.

Bu kişi Jack olabilir miydi? Kamu malına zarar vermekten aranan meşhur sokak sanatçısı o muydu?

Yerel bloglarda altın renkli grafitiler hakkında okuduklarımı kafamdan geçirirken yolun geri kalanı hızla sona erdi. Keşke daha dikkatli olsaydım, diyordum. *Hemen bir araştırma yapmam gerekiyordu.*

Otobüs Judah Caddesi'ndeki durağıma vardığında araştırma hevesiyle hızla indim.

Inner Sunset bölgesinde, yani şehrin en sisli alanlarından biri olduğu için dünyanın en büyük şakası olan

yerde yaşıyordum. Yazları, geceleri hava serinleşince durum daha da kötüleşiyordu ve bazen haftalarca güneşi görmediğimiz oluyordu. Ama sis bir yana bırakılırsa burada yaşamayı seviyordum. Golden Gate Parkı'ndan sadece birkaç blok ötedeki mahallemiz, oldukça güzel mağazaların bulunduğu Irving'e yakındı. Ayrıca MUNI durağının bulunduğu tepenin hemen aşağısındaydık. Üç katlı, dar, soluk sarı Edward tarzı bir şehir evinin ilk iki katında oturuyor, üst katımızdaki tıp hazırlık öğrencisi kiracı Julie'yle arka bahçeyi paylaşıyorduk. Anatomi laboratuvarındaki randevuyu bana ayarlayan da Julie'ydi.

Ön kapımıza çıkan on basamağı tırmandım. Evin anahtarlarını ararken kaldırım kenarına bir taksi yanaştı. Taksiden hızla inip şoföre ücretini ödeyen abim daha sonra beni fark etti.

"Annem eve geliyor!" diye seslendi Heath, merdiveni çıkarken ambulans sireni gibi öterek. Dar bir ceket, dar kot pantolon ve üstünde gümüş taşlarla 21. YÜZYIL METAL ÇOCUĞU yazan dapdar siyah bir tişört giymişti. Etrafına yaydığı bira kokusu yüzünden dediğine inanmıyordum.

"Neredeydin?" diye sordum.

"Ben mi? *Asıl* sen neredeydin?"

"Gece otobüsünde suçlu yakalıyordum."

Heath, benimkilerle aynı renkteki tepesinde diktiği kahverengi saçlarından parmaklarını geçirirken, *lu-hu, tabii*, der gibi bir ses çıkardı. Ondan bir basamak

yukarıda dururken neredeyse boyunu geçmiştim. İki-miz de boyumuzu annemden almıştık. Abim eteğimle çizmelerime baktı. “Bir dakika. Neden böyle giyinip süs-lendin sen?”

“Uzun hikâye. Senin de üstün başın bira kokuyor bu arada. Sarhoş musun?”

“Artık değilim,” diye yakındı. “Hadi acele et de içe-ri girelim. Ben ciddiym. Taksiyle hastanenin önünden geçerken annemin arabasının çalışan otoparkından çıktığını gördüm.”

Annemin arabası, tamponunda bir göçük olan, iki bin model, antika bir Toyota hatchback’ti.

“Ondan önce varabilmek için kırmızı ışıkta geçsin diye taksiciye ekstra ücret ödedim. Hırrr!” dedi sabır-sızca. “Bugün içeri girer miyiz Bex?”

Ailem ve arkadaşlarım bana seslenirken Beatrix’in kısaltması olarak Bex derlerdi. Neyse ki kâbusa benze-yen ismimin daha da eski moda olmasına neden olacak Bea ya da Trixie gibi takma isimler kullanmıyorlardı.

Heath arkamdan dürterken kapının kilidini açtım ve hızlıca içeri girdik. Evimiz iki katlı olsa da aslında tek yatak odalı bir yerdi. Bu yatak odasında annem ka-lıyordu, Heath, zemin katta bulunan, teknik olarak bir arabalık garaja bitişik minik bir bodrum olan çamaşır odasını kullanıyordu. Benim odamsa *normalde* yemek odası olması gereken yerdi. Yemeğimizi mutfak ma-sasında ya da televizyonun karşısındaki koltukta an-nemin tabiriyle “domuzlar gibi” yiyorduk ama utanç annemi asla durdurmazdı.

Bu utanmazlık geni tüm ailede vardı çünkü abim de yirmi yaşında olmasına rağmen kendi yerini tutmak yerine bu eve çöreklenmeyi seçmişti. Ama reşit olmasına henüz dört ay olduğu için eğer sahte kimlikle tekrar gece kulübüne gittiğini öğrense annem kışına tekme basardı.

“Annem neden vardiyanın ortasında eve geliyor ki?” diye sordum.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi seslendi Heath, banyoya giderken. “Çişimi yapmam lazım. Camdan bak da annem gelince seslen.”

“Unut bunu. Üstümü değiştirmem lazım. Benim dışarıda olduğumu da bilmiyordu.” Odama koşup dosyayı çizim masamın üstüne koydum ve montumu üstümden çıkardım. Odamı oturma odasından ayıran ikili bir Fransız kapı vardı sadece. Az da olsa mahremiyetim olsun diye camlarını kare şeklinde kestiğim eski röntgen filmleriyle kaplamıştım. Ama aslında yatak odası olmadığı için hiç camım yoktu ve tüm kıyafetlerim kapağı kapanmayan külüstür bir IKEA dolabına tıklmış halde duruyordu.

Ama çok aşırı kötü de değildi. Odanın ortasında havalı, eski tarz bir Deco avize asılıydı ve duvardaki devasa gömme porselen dolabına koleksiyonumu –vintage anatomi kitapları, 1960’lardan kalma bir Visible Woman (uzuvları çıkabilen plastik bir oyuncak), bazı eski diş kalıpları, birkaç minyatür anatomi model seti (kalp, beyin, ciğer)– dizmiştim. Yatağımın ayakucundaki bir

stanttayrsa gerçek boyutlardaki iskelet Lester duruyordu. İskeletler normalde çok pahalı olurdu ama annem bunu bir kolu eksik olduğu için hastane kampüsünden oldukça ucuza kapmıştı.

Heath röntgen filmleri kapımın dışında soluk soluğa durdu. "Cidden, bu gece neredeydin sen?"

"Anatomi laboratuvarının başkanıyla buluşacaktım ama kadın gelmedi."

"Yine mi o mesele? Ne kadar inatırsın. Annem onları rahatsız etmemeni söylememiş miydi sana?"

"Randevuyu çoktan ayarlamıştım," diye karşı geldim. "Laboratuvara izinsiz girip kadavralara saldırmadım ya. Yanlış bir şey yapmadım ben." Annemin isteğine karşı koymak, Baykuş'a binmek ve aranan bir vandal olma ihtimali bulunan bir çocukla flört etmek dışında. "En azından korkunç derecede yanlış değildi."

"Tanrı saklasın," diye mırıldandı Heath. "Nasıl kötü olunacağını cidden bilmiyorsun."

Fermuarlarını indirdiğim çizmelerimi çıkarıp sarsak dolaba attım. "Ah, sen biliyor musun peki? Noah da seninle birlikte dışarıda mıydı yoksa çıktığını bile bilmiyor muydu? Eğer onu aldatıyorsan..."

"şişşt! Dinle." Kafasını yana eğip elini kapı eşiğine dayadı. "Bu annemin arabası mı?" diye fısıldadı.

Garaj kapısının tanıdık gümbürtüsü zemini titretti.

"Eve geldiğinde ben uyuyordum!" diye bağırdı Heath, koşarak alt kata inerken.

Eteğimi hızla yatağımın altına tıktım ve kapılarımı kapatmak için çekerken bir yandan da eşofman altımı giymeyi başardım. Lambamı kapattığım anda bodrum basamaklarından çıkıp oturma odasına giren annemin ayak sesleri duyuldu. Kahretsin. Çok hızlıydı. Acelesi olmalıydı.

“Saat gecenin biri. Nereden arıyorsun sen?” Annemin sesi lastik ayakkabılarının gıcirtısıyla aynı anda duyuluyordu. “Her neyse. Umurumda değil. Sadede gel ve ne istediğini söyle.”

Kiminle konuşuyordu bu kadın?

“Kesinlikle olmaz. Eğer bir şey gönderirsen hemen çöpe atarım. Beni duyuyor musun?” Mutfağa giderken sesi odama doldu. Sonra kavanozların takırdama sesi duyuldu. Buzdolabına bakıyordu. Ah! Öğle yemeğini Dilenci Will’e vermişti. Şimdi yiyecek bir şeyler arıyor olmalıydı. “Ne kötü. Hiçbir şey değişmedi. Denemeyi kesersen hayal kırıklığına uğramazsın. Şimdi, eğer müsaaden olursa çalışıyorum burada. *Londra*’dan dönüş yolculuğunda iyi eğlenceler.” Şehrin adını alaycı bir tonla söylemişti. Boğuk bir çarpma sesiyle telefon konuşması sona erdi.

Vay canına. Annem gerçekten sinirlenmişti.

Gıcırdayan ayak sesleri tekrar odamın önünden geçti. “Umarım uçağın kahrolası Atlantik’e düşer,” diye mırıldandı kendi kendine, tekrar merdivenlerden inmeden önce. Bir dakika sonra arabasının motoru yine kükredi ve annem gitti.

Annemin öfkelendiği nadir görülürdü. Hatta hiçbir konuda duygularını fazla belli etmezdi. Asla. On-
dan bana geçen şeylerden biri de bu mantık yönü ağır
basan kişilikti. Ne drama, ne gözyaşı, ne bağrışmalar
olurdu hayatımızda. İkimizin de ayarlarında duygu-
suzluk vardı. Heath ise sürekli sağlıksız iniş çıkışlar
yaşardı. Bu özelliğini, Kaliforniya'nın güneyine yap-
tığı bir iş seyahatinde tanıştığı striptiz kulübü sahibi
için üç yıl önce bizi terk eden babamdan almıştı. Onu
o zamandan beri görmemiştik ve dürüst olmam gere-
kirse hiç özlemiyordum.

Tabii ki babam gitmeden önce kıyametler kopmuş-
tu ama annem kendisini oldukça hızlı toparlamıştı.
Boşanma sürecinde tek bir gözyaşı dökmemiş, nafaka
vermeyen babam için tek bir kötü söz etmemişti. Duy-
gulandığını hatırladığım tek zaman, iki yıl önce Heath
ve ben yanına gidip soyadlarımızı onun kızlık soyadı
olan Adams'a çevirmeyi önerdiğimiz zamandı.

Onu kötü bir ruh haline sokabilecek tek kişi babam-
dı ama bildiğim kadarıyla ikisi görüşmüyorlardı. Baş-
ka birisiyle de çıkmıyordu –“Erkeklerle işi bitmişti” –
ve arkadaşlarından hiçbiri Londra'da değildi.

Peki o zaman telefonda kime bağıırıyordu?

Heath hoplaya zıplaya yukarı çıktığında röntgen
kapımı açtım. Yanımdan geçerken abim beşlik çakmak
için elini uzatınca ben de ona uzattım. “Bir gün daha
hayattayım,” dedi neşeyle, banyoya doğru giderken.

“Burnunda sim var,” dedim ben de karşılık olarak.

Buna yaptığı ukalaca yorum her neyse uzakta olduğu için duyulmadı. Daha öncelikli endişelerim olduğu için onu dikkat vermeden dizüstü bilgisayarımı alıp yatağıma girdim. Aradığım şeyi bulmam birkaç saniyemi aldı: Yerel bir şehir blogundaki “Altın Elma Sokak Sanatçısı: Şair mi, İlgi Taciri bir Vandal mı?” başlıklı yazı.

Yazıda benim zaten bildiğim şeyler vardı ama birkaç tane de yeni bilgi edinmiştim. “İşler” ya da “parçalar” (iki kelime de *şaheserin* kısaltması olarak kullanılmıştı) hem profesyonel havalı boya tabancasıyla hem de şehirde satışı yasadışı olan grafiti sprey boyasıyla yapılmıştı. Jack’in çantasından düşen gösterişli teneke kutuyu düşündüğümde –bu kesinlikle ev dekorasyonu mağazalarından alınacak bir şey değildi– midem takla atar gibi oldu.

Geçen birkaç haftada beş kelime yazılmıştı: BAŞLA, UÇ, AİT OL, ZIPLA, GÜVEN. Şehirdeki en eski anıt olan Lotta’nın Çeşmesi’nin etrafındaki kaldırıma üç metrelik kocaman harflerle yazılan BAŞLA, görülen ilk kelime olmuştu. Sonuncusuysa San Francisco Hayvanat Bahçesi girişindeki bilet kabininin çatısına yazılan GÜVEN kelimesiydi.

Blog yazısında, San Francisco Polis Departmanı Grafiti Tenzil Programı baş yetkilisi olan polis memurunun sözlerine de yer verilmişti. Adam, grafiti ve sanatın arasındaki farkın “izin” olduğu konusunda uyarı yapmış ve gittikçe artan temizlik masraflarının

artık dört yüz doları geçtiğini ve altın renkli kelimeleri çizen sanatçının hapis cezasına çarptırılacağını söylemişti.

Ama hepsi bu kadarla sınırlı değildi. Sanatçı, tüm kelimelerin son harfinin altına küçük, altın rengi bir elma çizerek imza atıyordu. Bu da blog yazısını yazan kişiye, sanatçının Nifak adlı yerel ve gizli bir “sanatçı topluluğu”yla bir bağlantısı olabileceğini düşündürmüştü.

Bu hiç iyi değildi.

Nifak’ın üyeleri, belediye başkanına muhalif eylemler yapmakla bilinirlerdi ve kamu malına binlerce dolarlık zarar vermişlerdi. Cam kırmadan mağaza dağıtmaya ve eşya ateşe vermeye kadar pek çok şey yapmış, hatta Embarcadero’daki Ferry Building’in önünde duran bronz Gandhi heykeline boya dökmüşlerdi. Blog yazarı, grafiti sanatçısının imzasının, Yunan mitolojisinde Hera, Afrodite ve Athena arasındaki “kim daha güzel” kavgasını çıkaran “Nifak Tohumu”na bir atıf olabileceğini tahmin ediyordu.

Tüm bunları düşünmek kendimi lunaparktaki korsan gemilerden birindeymişim gibi hissetmeme neden olmuştu. Bir cıvatanın yerinden sökülerek, koca oyuncakların havaya uçmasına sebep olacağı düşüncesiyle hem rahatsız edici bir korkuyla hem de heyecanla sağa sola sallanıyormuş gibiydim.

Abim bir konuda haklıydı: Nasıl kötü biri olunacağını bilmiyordum. Bu yüzden belki de Jack’i unutup güneşsiz, arkadaşsız, sıkıcı yazıma devam etmeliydim.

Ama söylemesi kolaydı tabii.

Ertesi gün öğleden sonra, gece vardiyasından dönen annem ve kulüp gezisi sonrası yorgun düşmüş Heath hâlâ uyurlarken MUNI trenine binip Irving Caddesi'ne geçtim, oradan da kısa bir yürüyüşle Golden Gate Parkı'nın güneydoğu girişine... Önceki gece Jack'in otobüsten indiği duraktan bir önceki bölgeye yürüdüm.

Burası ayrıca çalıştığım yer olan Alto's adlı lüks gurme marketin bulunduğu yerd. Üst tabakaya hizmet sunduğumuz için de et-balık tezgâhı dışındaki tüm çalışanların beyaz gömlekle siyah pantolon giyip siyah bir kravat ve Alto's logolu siyah önlükler takması gerekiyordu. Bu da kendimi lüks restorandaki bir garson gibi hissetmeme neden oluyordu ama tek eksik yüksek bahşışlerdi.

Okuldaki pek çok kişi yaz işlerinden şikâyetçiydi ama ben kendi işimden siyah kravat dışında oldukça memnundum. Tarayıcıdan etiket geçirmek o kadar da zor değildi. Ayrıca alınan şeyleri poşetlere yerleştirmek gizli zevklerimden biriydi çünkü bu bulmaca gibi bir şeydi. Ağır ürünleri bir yere, soğuk ürünleri ayrı bir yere yerleştirmek Visible Woman anatomi mankenimdeki plastik iç organları çıkarıp yerleştirmek gibi tuhaf şekilde tatmin ediciydi.

Tüm bunların yanında bir de mağaza sürekli yeni pişmiş ekmek ve taze çiçek kokuyordu. Hoparlörlerden yükselen klasik müzikse Sofistike Sanat Öğrencisi fantezilerimi daha da körüklüyordu. Bundan daha kötüsü de olabilirdi.

Markete giriş saatimi kaydedip kasamı saydıktan sonra çalışacağım kasaya gittim. Son kullanan kişi lastikleri ve kalemleri sağda solda bırakmıştı. Ben her şeyi yerine yerleştirirken koyu renk saçlı bir kadın it-hal şekerler rafının arkasından kafasını uzattı.

“Tünaydın, Beatrix.”

Bayan Lopez, mağaza müdürlerinden biriydi. Lopez, Joy adında on bir yaşında bir kızı olan otuzlu yaşların başındaki bekâr bir anneydi. Geçen yaz burada çalışmaya başladığımdan beri patronum oydu. Bir patrondan beklenebileceği kadar makul, adil biriydi ve çok nazikti. Bu işi sevmemin bir başka nedeni de buydu.

“Kahretsin... bugün burada *hapis* kalacak gibiyiz,” dedim.

“Esnemeyi kesemiyorum,” diye itiraf etti Bayan Lopez, kollarını önlüğünün üstünde kavuşturarak. Kravatının ortasında, düğümün hemen altında küçük, siyah-kırmızı bir broş takılıydı. Uğurböceklerini çok severdi ve şans veren böceği her zaman bir yerlerinde görmek mümkündü; çoraplarında, kazaklarında, broşlarında... Noel’de ona hediye ettiğim lusit içinde dondurulmuş uğur böceğini ofisindeki masasında tutuyordu. “Gizli görüşmen nasıl geçti?”

Bayan Lopez benim sanatla uğraştığımı biliyor ama uzuvları ayrılmış kadvraların resmini çizmemin acayip olduğunu düşünmüyordu. İşte bu yüzden onunla iyi anlaşıyorduk.

“Maalesef ki koca bir kayıp oldu.” Hikâyenin büyük kısmını anlattım ama eve Baykuş’la döndüğümü ve Jack’le tanıştığımı atladım. “Ama çarşamba günü tekrar gideceğim. Neyse ki saatli çalışmıyorum da çıkmak için patronuma yalvarmak zorunda kalmayacağım.”

“Neyse ki patronun çok anlayışlı olduğu için öyle olsa bile fazla yalvarmana gerek kalmazdı.”

Bu doğrudu. “Eee neler oldu?” diye sordum, yeterince kâğıt torbam olup olmadığına bakmak için eğilirken. “Güzel dedikodular var mı?”

“İndirimli somon bifteklerimiz bitti.”

“Bu berbat bir dedikodu.”

Bayan Lopez daha heyecanlı bir şeyler düşünürken “Hım...” diye mırıldandı. “Ah! Şu altın grafitici var ya, şimdi de 9. Avenue Golden Gate Parkı girişine geçmiş.”

Sıkılğan kalbim birden hızlandı ve resmen ALEV aldı. “N-ne?” dedim birden fırlayarak.

“Kaldırıma çizmiş bu sefer. Bu sabah işten önce Beauty’yi yürüyüşe çıkardığımda haber ekipleri oradaydı. Yukarıdan aşağı yazılmış harfler en az benim boyumdaydı.” Bir parça fiş koparıp görselini çizdi:

Ç
İ
Ç
E
K
L
E
N

“Yukarıdan aşağı,” dedi, asla bozulmayan kırmızı ojeli eliyle göstererek.

Çiçeklen. Hâlâ şoktaydım.

“Çok güzel ve kadınsıydı. Kıvrımlar ve sarmaşıklarla yazılmıştı.”

“Botanik Bahçesi,” dedim. Burası, sözü geçen park girişinin hemen ötesindeydi.

“Evet, yazı bahçelere giden kaldırımdaydı. Polis, kelimeyle yazıldığı yer arasında ilk defa böyle direkt bir bağlantı olduğunu söylüyor. Şimdi herkes bunun özenle düşünülmüş bir çeşit Mors kod mesajı olduğunu düşünüyor.”

Jack’in montuna iğnelenmiş rozeti düşündüm: *ŞİMDİ BURADA OL*. Budistler sükûnet içinde yaşamazlar mıydı? Yaşlıca, kibar adamların kumlar döşenmiş Zen bahçelerinde dolaşmasını, çay içmesini ve öğleden sonraları yoga yapmasını gözümde canlandırdım.

Onlar kamu malına zarar vermezlerdi.

“Bunu her kim yapıyorsa ya saklanmayı çok iyi biliyor ya da çok şanslı... ya da ikisi birden,” dedi Bayan Lopez düşünceli halde. “Ama şans sonsuza kadar devam etmez. Ben birilerinin bu vandali yakalamasının an meselesi olduğunu düşünüyorum.”

O birisi ben olabilirdim. Ama muhtemelen artık onu hiç göremeyecektim. Yani, tek bildiğim ilk adı ve domuz pastırması hakkındaki felsefi düşünceleriydi.

Ah, neredeyse unuttuğum bir şey daha vardı: Ortak tanıdığımız.

4

ALTO'STA VARDİYAM AKŞAM SEKİZDE BİTİYORDU AMA çıkışta direkt eve gitmek yerine hastaneye giden N-Judah trenine bindim. Yol yalnızca on dakika sürüyordu ve annem bu akşam çalışmadığı için onunla karşılaşma endişem yoktu. Bu yüzden ona biraz geç kalacağımı, eve iş arkadaşlarımdan biriyle döneceğimi söyleyen bir mesaj atmakla yetindim.

Akşam sisi çökmeye başlamıştı ama hava hâlâ aydınlıktı ve hastane otoparkı bayağı kalabalıktı. Dilenci Will'i sık sık gördüğüm yerleri kontrol ettim. Yirmi dakikalık arayıştan sonra tam pes etmek üzereyken onun köşeden geçen arabalara el salladığını gördüm.

"Selam, Will," diye seslendim birkaç adım öteden. Adam bazen ürkebiliyordu, ona benden korkması için bir sebep vermek istemiyordum.

Kafasını çevirip kaldırımı bir süre şaşkınlıkla inceledikten sonra beni fark etti. “‘Hüzünlü Kız’ neden kravat taktın?”

“İş kıyafetimin bir parçası,” dedim, elimdeki Alto’s torbasını göstererek. “Bunu sana getirdim.”

“Bana mı?” Torbayı temkinlilikle alıp içine baktı. “Ne bu?”

“Köfte, patates salatası ve top kek.” Bunlar yiyecek reyonundaki en şatafatsız şeylerdi. Ona ithal zeytin ve baharatlı noodle getirmenin iyilik olmayacağını düşünmüştüm. “Ama fazla heyecanlanma. Bu sadece bir rüşvet. Dün gece seni karşı caddedeki otobüs durağında görmüştüm, hatırlıyor musun?”

Torbanın içindekileri kokladıktan sonra bana orada olduğumu unutmuş gibi baktı. “Ne zaman? Dün mü?”

“Seni tanıyan bir çocukla konuşuyordun. Adı Jack.”

Boş bir surat. Belki de bu kötü bir fikirdi.

“Sana Willy demişti,” diye ekledim.

“Keşiş!” dedi sırtarak.

“Keşiş mi?” diye tekrarladım, aynı şeyden bahsedip bahsetmediğimizden emin olamayarak.

“O dindar biri,” diye açıkladı Will.

“Ah, Budizm meselesi mi?”

Will’in yüzü aydınlandı. “Evet.”

“Ondan bahsediyorum işte,” dedim. “Ne zamandır tanışıyorsunuz?”

“Ah, emin değilim. Muhtemelen yıllar olmuştur. Onu haftada iki üç kez görüyorum.”

Yıllar. Demek ki ameliyat olmuş bir hastayı ziyarete gelmiyordu. “Burada mı çalışıyor yoksa ailesinden birinin mi burada işi var?”

“Hanım arkadaşını görmeye geliyor.”

Jack’i koca göğüslü bir hastane gönüllüsüyle sarmaş dolaş hali gözümde canlandırınca kalbim hafifçe burkuldu ama bu aptalca bir şeydi çünkü çocuk potansiyel ruh eşim değil, bir suçluydu.

“Hakkında bildiğin başka bir şey var mı? Soyadı mesela? Ya da nerede yaşadığı?”

Will burnunu çekip eliyle sildi. “N trenine bindiğini biliyorum.”

“Çıkışa doğru mu?” diye sordum. “Dün gece bindiğimiz otobüsün yönünde mi?”

“Hayır,” dedi. Sonra zıt yönü işaret etti. “Şu yöne gidiyor.”

Pekâlâ, bu da bir şeydi. Baykuş’a binmesinin sebebi, parka ÇİÇEKLEN grafitisini çizmek olabilirdi. Bu da benim mahallemde yaşamadığını gösteriyordu. *Nerede* yaşadığıysa meçhuldü çünkü N hattı şehre yayılmış bir hattı ve milyonlarca durakla bağlantılıydı.

“Başka bir şey biliyor musun?” diye sordum.

Will omuz silkti. “Oldukça komik biri. Hep iyi espriler yapar. Bazılarını kafam almaz bile. Ama bilirsin, bazen insanlar üzgün olduklarında da gülümserler. Bazense hüznü görünen kızlar aslında gülümsüyorlardır.”

Bana işaret ederek sanki hayatın sırrını paylaşmış gibi göz kırptı. Bu gerçek olsa hoş olurdu ama muhtemelen acilden çıkan hastaların birinden birkaç ağrı kesici hap almıştı. *The Brady Bunch*'ın giriş müziği olduğunu düşündüğüm bir melodiyi ıslıkla çalmaya başladığında ondan alabileceğim tüm bilgiyi -az bir şey de olsa- edindiğimi anladım.

Jack'le karşılaşmak için Will'le kamp yapmayı planlamıyorsam çocuğu bir daha görmek için fazla ümitlenmemeliydim. Tıp kampüsü oldukça kalabalık bir yerdi çünkü.

Ama belki de düşündüğüm kadar kalabalık olmayabilirdi.

İki gün sonra, anatomi başkanıyla ikinci kez şansımı denemek için kampüse geri geldim. Her nedense tren hep ihtiyacım olduğu zamanlarda gecikirdi, bu da beni olmak istediğimden on kat daha fazla germişti. Belki de etrafıma dikkat etmememin sebebi buydu.

Birisi koluma çarpınca dosyam elimden uçtu. "Ah!"
"Pardon. Beni gördüğünü sanmıştım."

Bir ceket önümde eğilip yerdeki dosyamı aldı. Ayağa kalktığındaysa ceketin; kolları, bacakları ve gemileri batmakta olan Truvalı Helen'inkiyle yarışacak bir yüzü oluşmuştu.

Jack.

Gün ışığında çok farklı görünüyordu. Siyah renkli klasik motorcu deri ceketinin üst kısmından turkuvaz renkli ekoseli gömleği görünüyordu. Klasik derken

aslında *vintage* demek istemiştim çünkü ceket, buruşturulmuş yerlerinin rengi açılmış ve minik punk rock düğmelerle kaplanmış, 1950'lerde Marlon Brando'nun *Wild One* filminde giydiği tarzda bir şeydi. Kotunun kıvrılmış paalarının altındaki botları da ceketine uygundu. Bugün şapka takmadığı için st kısmı hafif uzun bırakılıp, yanları kısacık kesilmiş koyu kahverengi saçları gözler önündeydi. Saının uzun kısmı arkaya doğru taranmış, birkaç tutamı alnına düşmüştü ve rz-grda savrulmuş olamayacak kadar hoş görünüyordu.

Retro ve rock tarzlarının birleşmiş haliyle çok havalıydı. Eğer James Dean ve David Beckham'ın bir çocukları olsaydı bu kesinlikle Jack olurdu. İlk karşılaştığımız gece üstünde olan mücevher hırsız kiyafeti kesinlikle bir suçlunun kılık değiştirme biçimiydi.

"Vandal Jack," dedim pek de neşeli olmayan bir sesle. Sanki karşımdaki amansız bir dşmanımmış gibi.

Yüzünü buruşturup etrafına bakındı. "Bunu dünyaya anons etmesen olur mu? Hırsız Jack olmayı daha çok seviyordum."

"Yani inkr etmiyorsun? Zaten etmemelisin de. Çünkü ne gördüğümü biliyorum. Ayrıca ğrendiğime göre... Botanik Bahçesi'ni kirletmişsin."

"Kirletmek mi?"

"Beni duydun." Tamam, bu kelimeyi kullanmak istememiştim aslında. Çiçekleri çok seviyor ya da parkın bir nevi doğa tapınağı olduğunu düşünüyor değildim, sadece gergindim. Ama ağzımdan bir kere çıktığı

için kendimi, haylaz serserilere yumruk sallayan yaşlı bir kadın gibi savunmuştum. Haklı öfkemi göstermek için dosyamı elinden sertçe çekip aldım. Ancak Jack hiç etkilenmedi.

Bir grup tıp öğrencisi yanımdan geçince, fazla uzun bedeniyle beni kaldırımın kenarına doğru iterken, "Gördün mü?" diye sordu..

"Hımm, 'çiçeklen'i mi diyorsun? Bütün şehir gördü."

Gözlerinde bir coşku belirirken kilometreler uzunluğundaki kirpiklerini kırıştırıp kendisini topladı. "Bilen tek kişi sensin."

"Bundan şüpheliyim. Devrimci küçük sanat topluluğun Nifak'a ne demeli?"

Kafasını iki yana salladı. "Ben Nifak'ın üyesi değilim."

"İnternette öyle demiyorlar ama."

"Eh, yanılıyorlar. Ben yalnız çalışırım. Kim olduğumu kimse bilmiyor."

Vay be. Komikti ama ona inanıyor gibiydim. Ya da belki de geçici bir, *seksi çocuk karşısındaki genç kız tutulması* yaşıyordum.

"İzci sözü," dedi. "Gizli kimliğim yalnızca senin ellerinde, Lois Lane."

Etkilenme. Etkilenme... "Ama gerçek kimliğin değil."

"Hakkımda, benim senin hakkında bildiğimden fazlasını biliyorsun."

Duymazdan geldim. "Her neyse, burada ne arıyorsun?"

"Bugün yine görüşmeye geleceğini ve görüşmenin

Dr. Sheridan'ın dersinden önce olacağını söylemiştin. Bu yüzden ders programlarını kontrol ettim ama yanlış tahminde bulunmuşum." Sevimli görünebilecek bir tavırla kafasını kaşıdı, tabii gerçek bir suçlu olduğunu itiraf etmemiş olsaydı. "İki saattir burada bekliyordum. Ama şimdi seni tekrar gördüğüm için buna değdi."

Ciddi miydi bu çocuk? Buna sivri bir cevap bulmak için uğraştım ama sesim uzun, boğuk bir harf olarak çıktı sadece. Daha da kötüsü, yanaklarım alev almış gibiydi. Bu nedenle ona arkamı dönüp beton yolda kaçırmış gibi değil de büyük bir amacım varmış gibi yürümeye başladım. Ama bu önemli değildi çünkü uzun bacaklar her zaman kısa bacakları geçirdi. Yani birkaç adımda bana yetişmesine şaşırmadım.

"Kalın çerçeveli gözlüğe bayıldım," dedi ellerini ceketinin ceplerine sokup yanımda yürürken. "Sana seksi bilim insanı havası katmış."

"Sanatçı havası," dedim ona bakmadan. Gözlükler daha büyük görünmemi sağladığı için lenslerimi o gün çıkarmıştım ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Seksi" dediğinde kalbimin nasıl çarptığını da bilmesine kesinlikle gerek yoktu.

"Dosyandakileri görebilir miyim?" diye sordu.

"Sadece kara kalem çizimleri."

"Çok iyi. Görebilir miyim?"

"Hayır."

"Neden?"

"İşte."

“İştesi... çizimlerinin güzel olmaması mı?”

“Güzeller.”

“Kanıtla o zaman,” dedi, elini cebinden çıkarıp aramızdaki parmaklarının eklem yerleriyle dosyaya vurdu. “Bilirsin, sanatçıdan sanatçıya. Sen benimkileri gördün. Şimdi seninkileri göster.”

Ah, sesindeki alaycılık... Bu cümleyi nerelere nere-
lere çekebilirdim... İçimdeki sofistike fantezici büyük
etki altındaydı. Ama gerçek ben aşırı bir gerginliğin
ve fırlıdak gibi dönen duyguların ortasında kalmıştım.
Gözlerimi Jack’in botlarının burunlarındaki çizikler-
den ayıramıyordum. Bunlar sıradan Doc Martens bot-
lar değil, Fluevog ya da bunun gibi daha gösterişli bir
markaydılar.

Anatomi laboratuvarının bulunduğu binanın girişi
birkaç metre ötedeydi. Telefonumdan saate baktım.
Kahretsin. Acele etmem gerekiyordu. Bu çocuk şimdi
karşıma çıkmak zorunda mıydı? Onun varlığı sebebiy-
le düzgünce çıldırabilmek için daha geniş bir zamana
ihtiyacım vardı.

“En azından adını söyler misin?” diye sordu, telefo-
numu cebime koyarken.

“Neden? Seni ispiyonlamamdan mı korkuyorsun?
Bu yüzden peşime mi düşmek istiyorsun?” Neden bu
kadar savunmacı davranıyordum ki?

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ve elinde hiç
kanıt yok. İspiyonlayacak ne var ki? Senden kaçmam
çok daha kolay olurdu, değil mi? Ayrıca benim peşime
düşen asıl sendin.”

Binanın önünde durup ona baktım. "Ben miymişim?"

"Willy, Hüzünlü Kız'ın beni sorduğunu söyledi."

Küçük, baş belası dilenci. "Ya sadece merak ediyordum ve..."

"Ben de. Baykuş'taki o geceden beri otobüslerde seksi kızlarla tanışma hayalleri kuruyorum ve bu da hem rutinimi hem de toplu taşımaya olan nefretimi etkiliyor."

Bunları gerçekten söylüyor muydu? Duymazdan gel! Duymazdan gel! "Will'e seni sordum çünkü gerçekten bir suçlu olup olmadığını öğrenmek istiyordum," diye karşı çıktım fazla yüksek bir sesle. Bina-
dan çıkan bir öğrenci bize merakla baktı. "Gitmem lazım artık. Geç kaldım."

Onun etrafından dolaşmak istedim ama beni engelledi. "Düşük seviyede bir suçluyum ben. Yoldan çıkmış değilim. Hem hiç yakalanmadım. Ormanda bir ağaç devrilse ses çıkarır mı?"

"Güldürme beni. Önemli bir görüşmem var."

Gözlerime bakmak için kafasını eğdi. "Eğer seni güldürürsem görüşmeyi es geçip benimle akşam yemeğine gelir misin?"

Vay canına. Bu bir randevu teklifi miydi? "Bak, bu ciddi bir iş. Geç kalıyorum."

Ellerini teslim olmuş gibi kaldırdı. "Lütfen, sadece adını söyle. Bir e-posta adresi, telefon numarası falan versen de fena olmazdı. Hadi ama Hüzünlü Kız. Yaşlı Willy'nin bana söyleyebildiği tek şey bir kız kardeşin olduğu ve annenin hastanede temizlik yaptığı."

“Erkek kardeşim var ve annem hemşire,” diye düzelttim gülmemek için kendimi tutarak. “Bana da senin bir keşiş olduğunu ve burada çalışan bir ‘hanım arkadaşın’ olduğunu söyledi.”

Jack gülüp, “Ah şu Willy,” dedi, sonra birden sustu.

“Var mı?” diye sordum. Sorunun gerisini ise kafamda getirdim, *yani kız arkadaşın?*

“Burada ‘hanım’ diye bilinen birini ziyaret ettiğim ve onunla arkadaş olduğumuz doğru ama eğer ona ‘hanım arkadaşım’ dersem hayalarım bir tekme geçirir. Ayrıca, görünen o ki gerçekten bir keşişim.”

Tabii, kıcımın keşişi. Okuldaki hem böyle ısrarcı hem de güzel olan erkeklerin tümü birer çapkındı. Geri çekilip bileğime işaret ettim. “Cidden gitmem lazım.”

“Bana bir şey ver, *lütfen*. Soğukta bir sapık gibi bekletme beni burada.”

Kalbim gümbürderken geriye doğru birkaç adım daha atıp kapıyı açtım. “*Body-O-Rama*. Anatomi çizim blogu. Ben de siteye katkıda bulunan sanatçılardan biriyim. Eğer hangi çizimlerin benim olduğunu bulabilirsen iletişim bilgilerimi öğrenebilir ve internetten bana ulaşabilirsin.”

Sırıttı ve rüzgâra karşı deri ceketinin fermuarını çekti. “Meydan okuma kabul edildi.”

5

DR. SHERİDAN'LA GÖRÜŞMEM TUHAF ŞEKİLDE YETERSİZ geldi. Nedeni; ilk görüşmemizde beni ektiği için ona hâlâ kin duymam ya da bana verdiği küçücük on dakikada Jack'i kafamdan bir türlü atamamam olabilirdi.

Bu ben değildim. Hem de hiç. Ben, derslerinden sürekli A alan, ciddi bir kızdım. Eh, ileri matematikten aldığım B'ler ve lise birinci sınıfta beden eğitiminden aldığım C dışında. Bu son notu, ponpon kız takımının kaptanı ve koçun favorisi olan Mallory Letson'a "kötü davranışım" sebebiyle almıştım. Kızın, o sene lise sonda olan Heath hakkında ileri geri konuşması hiç önemsenmemişti tabii. (Bu arada, Morticia meselesinin arkasında da Mallory olduğunu düşünüyordum.)

Her neyse.

Dr. Buz-Gibi-Donuk Sheridan'ın söylediği tek şey çizimlerimin "kayda değer bir yetenek" gösterdiği

olmuştı. Bana neden tıbbi ressam olmak istediğimi sorduktan sonraysa üniversitenin bu ülkedeki en iyi tıp okullarından biri olduğunu, idame ettirilmesi gereken belirli standartları ve uygulamaları ya da yönetim kurulu üyelerinin bazı beklentileri veya sigorta düzenlemeleri bulunduğunu, önceliği de kendi öğrencilerine verdiklerini açıklamıştı. Ricamı düşünüp bunu iş arkadaşları ve öğrencileriyle konuştuktan sonra bir veya iki hafta içinde bana geri döneceğini söylemişti.

Bir ya da iki hafta sonra yazın yarısı gitmiş olacaktı ve sanat yarışması için bir şeyler hazırlamama yeterli vakit kalmayacaktı. Ama elimden ne gelirdi ki? Bana iyilik yapan biriyle tartışacak mıydım? Kadın bana kartvizitini vermişti, yani en azından e-posta adresini biliyordum. Hiç vakit kaybetmeden ona yalakalık tarihindeki en nazik, en dandik teşekkür e-postasını yazıp gönderdim.

Bunun ardından da utanarak da olsa bütün gecemi, Jack'in hemen gidip beni araştırmaya başlamış olması umuduyla *Body-O-Rama*'daki sanatçı profilimi kontrol ederek geçirmiştım. Neyse ki profil fotoğrafım, bir tarafı yüzün kas yapısı şeklinde çizilmiş bir oto portreydi. Ama sitede sadece on iki sanatçı vardı. Beni tanımak ne kadar zor olabilirdi ki? Gerçi Jack hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Belki de beni parlak renkli, süslü Ölüler Günü kafatasları çizen kız sanmıştı. Panikleyerek herkesin son gönderilerindeki tüm yorumları okudum.

Hiçbir şey yoktu.

Ertesi gün de bir şey gelmedi. Sonraki gün de. Ama *ondan sonraki* gün, bir şey yazmamış olması normal günlerden daha da umut kırıcı oldu. Çünkü bugün benim on sekizinci doğum günümdü.

Ve Jack'ten hâlâ ses yoktu. Pes mi etmişti? Önceki gün doğum günü planlarım hakkında bir gönderi paylaşarak onun işini kolaylaştırmıştım bir de. Gönderim resmen, *Bak! Buradayım!* diye bağıırıyordu. Adımı öğrenmek için yalvarması ve iddiasına göre beni görmek için saatlerce beklemiş olması, ardından da pat diye ortadan kaybolması çok tuhaftı.

Yoksa sadece yoğun muydu? Belki de benim yüzleşmek istemediğim bir sebep vardı: Çizimlerimi görmüş ve dehşet verici olduğuma karar vermişti. Bu kesinlikle böyle bir şeyle ilk karşılaşmam olmazdı. İkimiz de sanatçı *olsak da* belki de Kadavra Kız ve Vejetaryen Grafitici Çocuk birbirlerinden gece ile gündüz kadar farklıydı. Belki de artık, isteyip istemediğimden bile emin olmadığım bir şeye bu kadar kafa yormayı kesmeliydim.

Yani, merhaba! Artık on sekiz yaşındaydım bebeğim. Sonunda... oy kullanabilecek ve hasretiyle yanıp tutuştuğum karton sigaralardan alabilecektim. Yaşasın!

Annem bir günlük hafta sonu tatilini, Beatrix onaylı doğum günü aktiviteleri için Heath ile beni şehirde oradan oraya sürükleyerek geçirecekti. Sabahın erken saatlerindeki sisin kalkması için kırk beş dakika bekledikten sonra St. Francis Lokantası'na (en sevdiğim) kahvaltı için milkshake içmeye, ardından da Heath'in,

tıbbi gariplikler hakkındaki 1960'lardan kalma bir kitabı benim için ayırttığı Green Apple Kitapları'na gittik. En sonunda Şeref Lejyonu'na geçtik. Ama bu, Fransa'daki herhangi bir şövalye kardeşliği olan lejyon değil, San Francisco'daki bir müzeydi.

Bir müzeye gitmenin herkes için Süper Doğum Günü Eğlencesi anlamına gelmeyebileceğini biliyordum ama *Et ve Kemik* adlı sergiyi görmeyi çok istiyordum. Çünkü sergide salyalarımın akmasına neden olan bir parça vardı: Max Brödel'in kalp diyagramı. *Body-O-Rama*'da doğum günü planlarımdan bahsederken bunun linkini de paylaşmışım ve gerçeğini görmek hiç hayal kırıklığı olmamıştı doğrusu. Modern tıbbi resimlendirmenin babası sayılan Brödel, 1900'lü yıllarda, John Hopkins Tıp Okulu için diyagramlar çizmek amacıyla buraya göç etmiş bir Almandı. Çok güzel detaylandırılmış çizimlerinde acayip, gerçekdışı bir özellik bulunurdu.

Onun çalışmalarını kitaplardan incelemiş, hatta alıştırma için birkaç tanesinin kopyasını çizmişim. Ama kabartmalı tahtaya karbon tozuyla yapılan gerçek resmi görmek nefesimi kesmişti.

Sergideki diğer işleri gezdikten sonra son bir kez bakmak için kalp diyagramına geri dönüp her detayını, AORT, SOL KARINCIK, TRAKE gibi elle yazılmış minik etiketleri bile hayranlıkla inceledim. Tamamen mükemmel bir şeydi bu. Brödel'in bu çizim için kesilmiş bir kalbi model aldığını düşünmeden edemiyordum. Dr. Sheridan anatomi laboratuvarında biraz

vakit geçirmeme izin verse bir sonraki Max Brödel ben olabilirdim. Bu dünyada her şey mümkündü sonuçta.

Ancak ben kas ve sinir cennetinde olduğumu hissediyor olsam da ailem aynı durumda değildi. Annem beni Rembrandt ve Rubens'in müzedeki kalıcı koleksiyonlarından birini görmem için çekıştırıp duruyordu. "Onlar çok ünlüler, Bex. Ve çok güzeller." En sonunda Heath sızlanmaları, yakınmaları ve esnemeleriyle bizi öğle yemeği için müzenin fazla pahalı kafesine götürdü. Buradaki yemekler bizim Alto's'taki yiyecek tezgâhında bulunan yemeklere benzediği için hiçbiri bana çekici gelmiyordu. Yine de sipariş verip dışarıdaki verandada oturduk. Ben de tam bir ezik olduğum için *Body-O-Rama* yorumlarını bir kez daha kontrol edip bir kez daha hayal kırıklığına uğradım.

Annem de telefonuna bakıyordu. Ona geçen geceki tuhaf telefon konuşmasını sormayı *çok* istesem de bunu yaparak kendi suçumu ortaya çıkarmaktan korkuyordum. Çünkü berbat bir yalancıydım.

"Ye hadi şunu, Bex," dedi, masanın altından ayağımı dürtüp şakaklarındaki koyu renkli saçlarıyla oynarken. Heath'in saçlarından bile daha kısa kesilmişti saçları. Aralarındaki tek fark Heath'in saçlarının dikilmiş, anneminkilerin aşağı doğru taranmış olmasıydı. Annem de benim gibi minyon tiptiydi ve elflere benzeyen bu tarz ona yakışıyordu. Fakat ben onlarla yaşarken saçlarımı asla kısa kestirmezdim yoksa yabancıları evimize çekmeye çalışan ucube bir aile çetesi gibi görünürdük. Bu yüzden ben de örgüyü seçmiştim.

Anneme yüzümü buruşturarak baktım. “Ekmek bayat.”

“Bu ekmek yirmi dolar. Bayat olamaz.”

Heath kolunu sandalyemin arkasına attı. “Olabilir. Noah, şehirdeki yıldız sahibi restoranların yarısının masalardaki yenmeyen ekmekleri tekrar sunduğunu söylüyor.”

“Aziz Noah asla yanılmaz,” diye belirttim. Castro’da bir milyon dolarlık bir dairesi olan yirmi beş yaşındaki mühendis Noah, abimin son erkek arkadaşıydı. Düzgün ve akıllı bir adamdı ve Heath onu henüz bizimle tanışmaya getirmemiş olsa da hakkında o kadar çok şey duymuştuk ki biz de neredeyse ona âşık olmuştuk. Özellikle de annem. Sanırım onun pek de düzgün olmayan abime iyi örnek olmasını umuyordu. Heath iki senelik iki üniversiteye girmiş ama ilkinde canı sıkıldığı, ikincisindeye kendi yaşından iki kat büyük bir İngilizce profesörüyle uygunsuz bir durumda yakalandığı için bırakmıştı.

“Bu arada,” dedi annem, tabağındaki bıçağını düzeltirken. “Noah’nın bize akşam yemeğine gelmek için ne zaman uygun olacağını söylemedin.”

“Sormayı unuttum, kusura bakma. Çalışıyordu ve...”

Ve Heath her gece evden gizlice çıkıp metal konserlerine gitmekle meşguldü. Ben bundan hiç bahsetmemiştim -kardeş sadakati karşılıklı bir şeydi- ama annemin bu gibi konularda tuhaf bir altıncı hissi vardı. Muhtemelen ona yalan söyleme konusunda kendime

güvenmememin sebebi de buydu. Hemşire Kudretli Katherine her şeyi bilirdi.

Abime karanlık bir bakış attı. "Yemin ediyorum, Heath, eğer Noah'yla işleri batırırsan..."

"Batırmayacağım."

"Yine," dedim bıyık altından.

"Ara vermiştik," dedi Heath.

"Çünkü o aşçıyla takılıyordun."

"Şef," diye düzeltti abim. "Ve benimle takılan *oydu*. Ben başlatmadım."

"Bir daha söylesene, Noah neden seninle birlikte?"

"Çünkü kişiliğim çok güçlü ve etrafıma çekicilik yayıyorum."

Alaycı bir nefes verdim. "Etrafa bir şey yaydığın kesin."

"Lütfen, Tanrım," diye dua eder gibi yaptı annem. "Senden tek dileğim bu çocukları birer kedi yavrusuyla değiştirmen. Sonra bir daha asla günah işleme-yeceğim."

Heath de ellerini birleştirip gözlerini yumdu. "Sevgili Karanlık Prensi, lütfen kedi yavruları yatağının her yanına işlesin de o da pişman olup bizim geri dönmemiz için yalvarsın."

Abimi güldürene kadar kaburgalarını dürttükten sonra annemden para istedim. "İçerideki on dolarlık çilekli pastalardan alacağım," dedim banka kartını alırken. "Ben yokken siz bizi kıyamete yönlendirmeye devam edin."

İkisi şakalaşıp gülmeye devam ederlerken ben masaların ve müze ziyaretçileri tarafından atılan gösterişli yemek kırıntıları yüzünden muhtemelen burayı kuş cenneti olarak gören yüzlerce kuşun arasından geçtim. Onları suçlayamazdım. Burası oldukça güzel bir yerdi. Özellikle de verandanın ötesi... Öğleden sonra güneşi, Golden Gate Köprüsü'nün, mavi gökyüzüne uzanan ünlü turuncu direklerini sislerin arasından ayırarak parlatmıştı. Bir kez olsun gerçekten yaz gelmiş gibiydi. Ama şortlarla gezinen turistlere acımıyor değildim. Gece çöktüğünde gezilerini havanın daha güneşli olduğu eylül ya da ekim aylarında yapmadıklarına pişman olacaklardı.

Kafenin kapısını açarken müze koridorundan gelen bir gürültü dikkatimi çekti. İnsanlar oturdukları yerden fırlayıp bir şeye bakmak için boyunlarını uzatıyorlardı. Müze gönüllülerinden birinin yanından geçip, *Et ve Kemik* sergisinin çıkışında toplanmış ziyaretçilerin arasından dolandım.

İki güvenlik görevlisi, odanın ortasındaki spot ışıklarıyla aydınlatılmış bir yerin etrafını boşaltıyorlardı. Sonra onu gördüm. Max Brödel'in kalp diyagramının arkasındaki gri duvarın üstüne, yana yatmış altın renge harflerle bir şey yazılmıştı:

KUTLA

Yoksa bu... düşündüğüm şey... Başka kim olabilirdi?

Jack.

Jack. Jack. Jack! Adı, boş bir spor salonunda kendi kendine zıplayan bir lastik top gibi sekiyordu kafamın içinde. Kutla. Bu tesadüf olamazdı. Jack, *Body-O-Rama* sitesini ziyaret etmiş, doğum günü planlarımdaki gönderimi -*Brödel'in bir fotoğrafını* paylaştığım gönderi- görmüştü. Utanç ve heyecan içimde baş döndürücü spiraller çiziyordu sanki.

Ah, merhametli Tanrım...

Jack bunu benim için yaptı.

O sırada bir güvenlik görevlisiyle birlikte önemli görünen insanlar içeri girdiler. Müze yönetimi. Döpiyes giymiş yaşlıca yönetici kadın grafitiyi görünce eliyle ağzını kapattı.

Yanımdaki çiftle konuşan biri heyecanla, "Simsiyah giyinmişti," diyordu. "Yüzünü göremedim ama koyu renkli gözlük takmış olması tuhaf geldi. Kazağının koluna boya kalemi gibi bir şey tıktırmıştı. Duvara doğru gidip sanki gayet doğal bir şeymiş gibi yazmaya başladı."

Çift keskin birer nefes alarak kafalarını iki yana salladılar.

"Onu yakaladılar mı?" diye sordum muhabbete girerek.

"Sanmıyorum," dedi adam heyecanla. "Her şey çok hızlı oldu. Bir güvenlik görevlisi çağırmak için on saniye kadar o kapıda durdum. Geri döndüğümde çoktan gitmişti."

Vay canına. Bu şok ediciydi. Ve aptalca. Çılgınca. Yakınlardaki biri polisin yolda olduğunu söyledi. Elimi cebime götürüp telaşla telefonumu çıkardım. Duvara daha da yaklaşamayacağım için mümkün olduğunca uzanıp bir fotoğraf çektim.

Ah, Jack... sen ne yaptın?

6

TÜM O KALABALIK VE TRAFİK YÜZÜNDEN LINCOLN Park'tan çıkmamız neredeyse sonsuza kadar sürecekti. Bense arabanın arka koltuğunda sıkışmış halde heyecanla olanları birisine anlatmayı bekliyordum. Şu anda konuşamazdım; grafiti "tesadüfünün" çok tuhaf olduğu (ama restoranlarda verilen Meksika tarzı doğum günü şapkalarından daha havalı olduğu) konusunda espriler yapan annemin yanında olmazdı.

Heath'le yalnız kalır kalmaz ona her şeyi anlatacaktım. Abim berbat bir rol model olabilirdi ama çok iyi bir dinleyiciydi ve harika tavsiyeler verirdi. Bana bu konuda iyi bir fikir verebilirdi.

Tabii anlatmadan önce ölüp gitmezsem.

Eve gitmeden önce birkaç yerde daha durduk ama ben öğleden sonranın geri kalanını *Body-O-Rama'yı* dakikada bir yenileyip e-postalarımı ve yorumlarımı

kontrol ederek geçirdim ama hâlâ hiçbir şey yoktu. Artık onun siteyi ziyaret ettiğinden emin olduğum için benimle iletişime geçmemesi sinirlerimi bozuyordu. Her şeyi mantıklı olarak düşünmeye çalışmışım. Yani, sanat eserlerinden birine zarar vermemiştir. Vermiş olsaydı karşısında beni bulurdu. Max Brödel'in kalbine bir şey yapmış olsaydı, kanunla başının gireceği dertleri hiç umursamadan onu kendi ellerimle yakalayıp boğazlardım.

Ama öyle bir şey yapmamıştı. Zarar verdiği tek şey geçici bir duvardı. Muhtemelen müze her sergide bu duvarı zaten yeniden boyuyordu.

Çocuk öyle cesurdu ki gün ortasında bir müzeye girip vandallık yapabilmişti. Hapis gerektirecek suç diye buna denirdi işte. Polis arabaları sanki bomba ihbarı almış gibi Lincoln Park'a dolmuşlardı. Ben çılgınca şeyler yapan bir sürü insan tanıyordum. Kendi abim bile mezun olmadan önce pek çok küçük kanunu çiğnemiştir. Benim aksime o nasıl kötü biri olunacağını biliyordu ve bu konuda çok iyiydi. Ama ot içmek ve sahte kimlik kullanmak, şehir çapında kazanılan kötü şöhretin yanında solda sıfır kalıyordu.

Bir de bu meselenin daha şahsi kısmı vardı tabii: Ben faktörü. Olanlar ne anlama geliyordu? Evet, benim doğum günümdü ve mesajın bunun için yazıldığı aşikârdı. Ama Tanrı aşkına, bana internet üzerinden "*Harika bir gün geçirmeni dilerim!*" mesajı atması yeterli olmaz mıydı? İşin içine suç karıştırmanın ne manası vardı?

Yoksa Jack gizliden gizliye bir adrenalin bağımlısı mıydı? Annemin onu baş belası olarak etiketleyen sesini kafamda şimdiden duyabiliyordum.

Ancak tüm bunlara rağmen bu inanılmaz şekilde -bir bakıma- romantikti. Ya da belki de romantik olarak gören bendim. Jack her gün kahvaltıdan önce bu şekilde sayısız numara çeviriyor olabilirdi.

“Sen arkada iyi misin?” diye sordu annem, eve yaklaşırken dikiz aynasından bana bakarak.

“Her şey biraz tuhaf oldu sadece.” Ki bu doğruydı. “Ve acıktım.” Olanlardan sonra çilekli pasta tamamen kafamdan uçup gitmişti.

“Doğum günü yemeğin için eve Tayland yemeği alırsız diye düşündüm. Sence nasıl olur?”

Zevkle içimi çektim. “Muhteşem olur.”

Aynadan bana gülümserken annemin gözlerinin kenarları kırıştı. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum; özellikle de bugün bana karşı çok iyi olduğu için. Ama bu Jack meselesi kafamı çok yoruyordu. Eğer bir kötü çocuktan hoşlanmak böyle bir şeyse bununla başa çıkabilir miydim, bilmiyordum. Hayatımda sahip olduğum tek gerçek erkek arkadaş olan Howard Hooper pisliğin teki olabilirdi ama sert çocuk değildi. Onun kötü yönü, *Yenilmezler* karakterlerinin hepsinin adını ya da 1337'nin ne demek olduğunu bilmeyenlere tepeden bakan inekler gibi olmasıydı.

Güpegündüz bir müzeye girip zarar vermek gibi cesurca bir şey yapmayı hayal bile etse altına işerdi.

Neredesin Jack?

Sonunda o kadar sinirlerim bozuldu ki bununla daha fazla başa çıkamayacağıma karar verip tedbiri camdan dışarı fırlattım ve müzede çektiğim fotoğrafı paylaştım. Üstü kapalı, alaycı bir yorum ekledim: Altın Elma Vandalı doğum günümü kutladı.

GÖNDER'e bastığımda küçük bir kalp krizi geçirdim. Beni takip eden yüz altmış yedi kişinin görebildiği sayfamdaydı artık gönderi. Tamam, bu insanların hiçbirini beni aslında tanımıyordu. Yani aşırı tepki gösteriyor olabilirdim. Ayrıca gönderiyi görmesini istediğim sadece bir kişi vardı çünkü insan bir şeyleri o şekilde halka açık ilan ettikten sonra hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gidemezdi.

Sonunda eve vardığımızda kapıda Godspeed Kurye diye bir firmanın yapıştırılmış notu vardı. "Sizi evde bulamadık ancak imzanızı almamız gerekiyor. Tekrar geleceğiz ____." Boşluk doldurulmamıştı ve isim yoktu.

"Bisikletli kurye mi gelmiş?" dedi annem, eve getirdiğimiz, buharları tüten yemek torbasını kaldırarak. "Ne o Heath?"

"Ben nereden bileyim? Bir şey sipariş etmedim. Belki de Bex'e doğum günü hediyesi gelmiştir."

"Tabii. Kurye servisi kullanan bir sürü arkadaşım var zaten benim."

"Muhtemelen yanlış adrestir," dedi annem, kurye notunu alıp mutfığa yönelirken.

"Belki de Julie'ye gelmiştir."

“Kim bilir,” diye seslendi annem. “Onu bir daha gördüğümde sorarım.”

“Ben götürebilirim ona,” dedim.

“Ben hallederim dedim, Beatrix,” dedi sertçe, hiç kendisi gibi olmayan bir tavırla.

“Vay be,” diye mırıldandım. “Bu ne sertlik.”

Annemin geçen gece geç saatte yaptığı konuşmayı hatırladım. Konuştuğu kişiye hiçbir şey yollamamasını söylemişti. Bahsettiği şey bu muydu acaba?

“Açlıktan öldüğünü sanıyordum. Gel de bardaklara buz koy,” diye seslendi daha nazik bir sesle, ben daha fazla ayrıntılı düşünemedim.

Zaten endişelenecek daha başka şeylerim vardı. Telefonumdan gelen *ding* sesi gibi mesela. Los Angeles’teki Lauren ile Kayla, D. GÜNÜN KUTLU OLSUN diye mesaj atmış, ayrı ayrı mesaj göndermeye ya da DOĞUM yazmak için zaman harcamaya zahmet etmemişlerdi. Telefonumu çıkarmışken bir de e-postalarımı kontrol ettim. Kutsal bildirimler aşkına, iki saat önce yüklediğim fotoğraf, şimdiye kadar paylaştığım şeylerin tümünden beş yüz kat fazla olarak 503 kez *repost* edilmişti. Fotoğraf çeken tek kişi ben miydim acaba?

“Bex,” diye bağırdı annem tekrar.

“Geliyorum!” Belki de o fotoğrafı paylaşmak hataydı.

Müze sonrası içinde bulunduğum panik hali bir film izledikten ve midemi biftekli-brokolili noodle ile limon otlu Panang körisiyle tıka basa doldurduktan sonra yavaş yavaş hafiflemişti. Annem mutfaktayken

zilizimiz çaldı. Saat akşam sekiz olmuştu ve birilerinin ge-
çerken uğraması için oldukça geçti. Beynim hemen so-
nuca atlayıp JACK diye haykırmaya başladı ama Heath
kapıyı açınca karşımızda gördüğümüz üniformalı bir
polis memuru oldu.

Heath'in yüzündeki "kahretsin" bakışı, üstlerinde
mum yakılmış üç top keki yerleştirdiği tabakla odaya
giren annemin yüzündeki bakışla bire bir aynıydı.

"İyi akşamlar. Ben Memur Dixon," dedi polis. "Ge-
cenizi böldüğüm için kusura bakmayın ancak sizin
için sorun olmayacaksa birkaç soru soracaktım. İçeri
gelebilir miyim?"

Annemin omuzları çöktü. "Tabii. Heath, kapıyı ka-
patıp otur. Beatrix, odana git."

"Siz Beatrix Adams mısınız?" dedi polis.

"Şey, evet."

"Konuşmak istediğim kişi sizsiniz."

"Ben mi?"

"BioArtGirl adı altında internette fotoğraf paylaşan
kişi siz misiniz?"

Cevabım psikedelik bir yavaş çekimde verilmiş gi-
biydi. "Şeeeyyy, eeeveet eeefeeendiim."

Annemin nazik bir dille kendisini tanıtip rahatsız
edici bir sakinlikle polise soru sorduğunu zar zor duy-
dum. "Ne fotoğrafı? Tüm bunlar neyle alakalı? Kızı-
mın adresini nereden buldunuz?" diyordu.

Memur Dixon da ona aynı aşırı sakin tavırla karşı-
lık verdi. "Hesabın bir sanat internet sitesine ait olduğu

izini bulduk, oradan da Facebook linkine ulaştık. Profilde Lincoln Lisesi belirtilmişti. Okulun veri tabanında adresiniz vardı.”

Kahretsin. Tüm o bilgileri kimse görmeyecek şekilde ayarlamıştım. Bu haklarımı ihlal değil miydi?

“Bayan Adams,” dedi adam ciddi bir tonla. “Bu ğleden sonra şeref Lejyonu’na zarar veren kişiyle ilişkinizi açıklayabilir misiniz lütfen?”

“Bir ilişkim yok!” Sesim neden bu kadar yüksekti? “Onu sadece şaka olsun diye paylaştım ben. Bugün doğum gnm. Yazıyı görüp fotoğrafını çektim. Benim doğum gnm bugün,” diye tekrar ettim aptal gibi. Konuşmamdan daha fazla suçluluk akabilir miydi?

Polis tuğla duvardı sanki. İfadesi tamamen okunmazdı. “Zarar verilme anına şahit oldunuz mu?”

“Hayır.” Ona olanları anlattım. Bu oldukça kolaydı çünkü doğruyu söylüyordum. Çoğunlukla. Onun da bana inandığını düşündüm ama sonra ciddileşti.

“Nifak adındaki anarşist grup hakkında bilginiz var mı?”

“Haklarında bir şeyler okumuştım.”

“O halde gruptaki birinin iki yıl önce Modern Sanatlar Müzesi’ndeki bir Rothko tablosuna zarar verdiğini biliyorsunuzdur.”

“Onu yapan onlar mıymış?”

“Restore etmek müzeye binlerce dolara mal oldu. Bu çok ciddi bir suçtur. Bu yüzden okuldaki sanat sı-

nıfınızda böyle grafitiler yapıyor olabileceğini düşündüğünüz biri varsa bana söyleyin. Şeref Lejyonu bu meseleyi oldukça ciddiye alıyor. Eğer bu saldırgan...”
-Tanrım! Jack şimdi de kahrolası bir saldırgan olarak mı görülüyordu?- “... başka bir şeye daha zarar verirse cezası daha da kötüleşecek. Şimdi bile eyalet hapis hanesinde bir ile üç yıl arası hapis cezası var.”

Bir ile üç yıl mı?

“Ve inanın bana, eğer bu kişi Nifak’la bağlantılıysa mahkemeden asla merhamet göremeyecek. Çünkü o grubun üyeleri kasten suç işleme, polis memuruna saldırma, başkaldırı gibi suçlar işlediler.”

“Ben Nifak’ı daha geçen hafta öğrendim!” Annem bir ses çıkarınca ona doğru döndüm. “Yemin ederim, anne. Bu delilik. Ben sadece bir fotoğraf paylaştım.”

“Sana inanıyorum bebeğim.”

“Hanımefendi, ebeveynlerin de suçtan sorumlu tutulacağını biliyor musunuz? Eğer kızınızın Nifak’la bağlantısı olduğu ortaya çıkarsa para ya da hapis cezası alabilirsiniz ve verilen hasar karşılığında yirmi beş bin dolara kadar ödeme yapmanız gerekebilir.”

Akdeniz’deki gelecek hayalim gözlerimin önünde canlandı. Jack onlarla alakası olmadığına yemin etmişti. Ona inanıyor muydum?

“O grafitinin kızımın doğum günüyle bir alakası yok,” dedi annem. “Bir tesadüftü.” Artık sinirlenmeye başlıyordu. Savunmasını hak etseydim öfkesine daha da minnettar olurdum. “Benim kızım yetenekli bir sanatçıdır, sorunlu bir genç değil.” Ah, Tanrım.

“İleri seviyede dersler alır ve haftada yirmi dört saat düzenli bir işte çalışır.”

“Geçen yıl okulu hiç kaçırmadığı için devam ödülü kazandı,” dedi abim koridordan. “Tam bir inektir.”

Sağ ol, Heath.

“Yanlış kapıyı çaldınız,” diye ekledi annem.

Polis bana bir kartvizit uzattı. Üstünde SFPT Grafi-ti Tenzil Programı’ndan olduğu yazıyordu. “Sınıf arkadaşlarınızdan biriyle ilgili aklınıza herhangi bir şey gelirse beni arayın. Bazen mülk sahipleriyle saldırgan-lar arasında çözüme ulaşılması için anlaşma sağlana-biliyor. İnanın bana, ben iyi bir dostum.”

O annemle birlikte kapıya gitmeden önce kartı elin-den aldım ama parmaklarım hissetmiyordu. Ellerimle ayaklarım uyuşmuştu. Kapı kapandı ve annem kilidi taktıktan sonra dönüp bana kartal gözleriyle baktı. Sessizlik yüzünden boğulacak gibiydim. Heath bile sessizdi ki bu kesinlikle hapı yuttuğumun resmiydi.

“Lütfen bunun bir tesadüf olduğunu söyle,” dedi annem sonunda kısık sesle.

Ayaklarımı koltuk minderlerinin arasına sıkıştırıp kollarımı gövdeme sardım. “Tek yaptığım bir fotoğraf çekmekti.”

Kafasını salladı ama yaydığı şüphe buharları ucuz bir parfüm gibi etrafımı sarmıştı. Neden kendimi bu kadar suçlu hissediyordum? Yanlış bir şey yapmamış-tım ki. Bunu yapmasını Jack’ten ben *istememiştim*. Aziz Pete aşkına, çocuğun soyadını bile bilmiyordum.

“Merak etme, Bex,” dedi Heath. “Bu aileden biri hapse girecekse o ben olurum.”

Gülümsemeye çalıştım ama kalbim istekli değildi.

“Ah, hayır,” diye mırıldandı annem, unutulmuş top keklere doğru koşarken. Mumların sadece biri yanıyordu ve kremaların yarısı eriyip altın rengi-siyah pişirme kâğıdına doğru akmıştı. Tepsiyi kahve sehpa-sına koydu. “Çabuk bir dilek dile.”

Homurdanarak masaya doğru eğildim. Muma üflerken Jack’i bir kez daha görebilmeyi diledim... böylece testislerine bir tekme geçirebilecektim.

7

PANİKLE DOLU BİR DOĞUM GÜNÜ SANKİ YÜZÜME YEDİĞİM kocaman bir pasta değilmiş gibi, ertesi gün bir de Dr. Sheridan'ın asistanından bir e-posta aldım. Lisansüstü öğrenci Denise, mümkün olabilecek en soğuk, en banal dille Gönüllü Vücut sınıfında çizim yapmama "maalesef" izin verilmeyeceğini söylemişti. Ama Dr. Sheridan'ın gelecekte orada anatomi derslerine girmemi umduğunu eklemişti.

Resmen yıkılmıştım. Heath çoktan işe gittiği için -Cole Valley'deki bir veteriner muayenehanesinde resepsiyonist olarak çalışıyordu- içimi dökecek kimsem de yoktu. Kendi kendime başka bir şey bulacağımı söyledim. Yeni bir plan yapabilirdim. Ama şu anda dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyordum.

Annemin internette beni kontrol etmesi ve polis gittikten sonra kaldırdıklarımın dışında kalan her şeyi

okuması da bu karanlık ruh halime olumlu bir etki yapmıyordu. Kafam uçmuş halde çekilmiş parti fotoğrafları ya da başımı belaya sokacak hiçbir şey yoktu ama yine de rahatsız ediciydi.

O öğleden sonra iş vaktinde Alto's'a gittiğimde bütün bunlar yüzünden moralim bozuktu. KUTLA fotoğrafını çoktan silmiştim. Yerine, berbat geçen günümün şerefine yaka kartımın üstüne yapıştırdığım, arka taraftaki çalışanların yamulmuş teneke kutuları için kullandığı HASARLI ÜRÜN etiketinin fotoğrafını koymuştum. Bayan Lopez etiketi hemen çıkarttırmıştı ama en azından reddedilme konusunu konuşabileceğim biri vardı sonunda.

"Başka bir tıp okulu denesen?" diye önerdi Bayan Lopez. Bugünün uğur böcekleri, hareket ettiğinde omuz hizasındaki saçlarının arasından görünen sallantılı küpelerdeydi. "Sonuçta vücut vücuttur, değil mi?"

"Deneyebilirim sanırım."

"Veterinerlik ofisi olur mu?"

Ölü kediler. İyy. Kolayca midesi bulanana biri değildim ama birinin ölmüş kedisini çizmek, formaldehitle korunmuş kurbağalara bakmaktan binlerce kez farklıydı. "Veterinerler eğitim için hayvanların uzuvlarını ayırmazlar. İmha konusunda da kuralları vardır." Heath'in işi sayesinde bunları biliyordum.

Bayan Lopez yüzünü buruşturdu. "Ya annen? Belki de karşısına oturup onunla açıkça konuşmalısın. Ne kadar önemli olduğunu anlatırsan belki fikrini değiştirip sana yardımcı olur."

“Hayatta olmaz. Annem işte problem çıkarmayı sevmez ve benim için asla torpil yaptırmaz. Ben de yapmasını istemiyorum zaten. Bunu kendi başıma yapmak istiyorum.”

İçimi çektiğimde omzuma hafifçe vurdu. “Bir şey bulursun eminim.”

Akşamın erken saatlerinde müşteriler kalabalıklaştıkça benim de kafamı dağıtmam kolay oldu. Ama saat sekizden sonra işler yavaşladı. Kendimi dergi raflarını temizlemekle meşgul etmeye karar verince *Food&Wine* ile *Organic Spa* kopyalarını raflardan indirip yere diz çöktüm ve temizliğe başladım.

“Şurayı atlamışsın,” dedi arkamdan kısık bir ses.

Kaslarım taşa döndü. Kalkıp yavaşça döndüm ve bir metre ötede, tepemde dikilen Jack’e baktım. Çamaşır yumuşatıcısı kokuyordu, retro-rock saçları kıvrılarak bir gözünün üstüne düşmüştü. Üzerindeki denizci montunun düğmelerinin hepsini iliklemiş, geniş yakasının arka kısmını hafifçe kaldırmıştı.

Çok güzeldi. Bu kadar güzel olduğunu unutmuştum. Sadece bu değil, çok *mutlu* görünüyordu. Kara gözleri parlıyordu. Az önce bir tepeyi koşarak çıkmış gibi göğsü hızla inip kalkarken yüzünde devasa bir sırıtış vardı ve o mükemmel gamzesi bir güzellik simgesi gibi yanağını süslüyordu.

Eee, şimdi? Ben de mi ona gülümsüyordum? *Kendini toplu, Beatrix.*

Omuzlarım dergi rafına çarptı. Kahretsin... raflara doğru gerilemiş miydim? Jack bunu fark etmemiş olabilirdi belki. "Beni nasıl buldun?" diye sordum elimden geldiğince sakın halde.

Yaka kartıma işaret etti. "Sadece iki tane Alto's var ve burası N-Judah hattında."

"Sen de tesadüfen buralardaydın, öyle mi?"

"Yok, hayır. Seni bulmak için çok zahmete girdim." Botunun burnuyla ayakkabımın ucunu dürttü. "Hasarlı Ürün fotoğrafın 'Berbat günümün özeti' diyordu, değil mi? Neden kötü bir gün geçiriyorsun?"

"Ah, bilmem ki. Belki de dün gece, Şeref Lejyonu'na verilen zarar hakkında beni sorgulamak için eve lanet olası bir polis geldiği içindir."

"Ne? Şaka mı yapıyorsun sen?"

"Şaka yapıyormuş gibi mi görünüyorum?"

Arkasına bir bakış attı -arkada suyu alınmış sebze atıştırmalıklarından ve etrafa Mozart'ın bir parçasını yayan hoparlörlerden başka bir şey yoktu- ve gözlerine düşen saçlarını itti. "Sıçayım. Paylaştığın fotoğraf yüzünden mi?"

"Hı-hı."

"Onlara ne dedin?"

"Jack adında, on yedi yaşında bir çocuk olduğunu, Budist olduğunu ve nerede olduğunu öğrenmek için Dilenci Will'le konuşmaları gerektiğini söyledim. Kimliğini tespit edebilsinler diye yüzünü de tarif ettim."

Ağzı küçük bir O şeklini alırken bana boş gözlerle öylece bakakaldı.

Arkamı dönüp boş raflara su püskürttüm. "Memur Götkafa'ya söylemem gereken bunlardı. Ama söylemedim."

"İsa ve Meryem aşkına, şaka yapıp yapmadığını anlamak çok zor."

Fıs. Fıs. Fıs. "Polis beni *ve* annemi hapisle tehdit etti. Vandallık departmanının sorumlusuymuş ve senin Nifak üyesi olduğunu düşünüyor."

"Hayatım üzerine yemin ederim, Beatrix. O grubun üyesi değilim."

Ah, dudaklarından dökülen ismimi tabii ki de fark etmiştim. Ona bir bakış attım.

"Pardon. Bayan Hasarlı Ürün."

Kendi kendime homurdanıp içimi çektim ve "Adams," dedim. Eğer polis izimi bulduysa Jack gibi bir suçluyu ne durdurabilirdi ki?

"Adams," diye tekrar etti. "Beatrix Adams."

"Bex," diye düzelttim çünkü görünüşe göre geçici olarak aklımı kaçırmıştım.

Elmacık kemiklerinde gül renginden iki leke belirdi. "Bex Adams," dedi daha yumuşak bir sesle. "Bunu çoktan bilmiyor olmam çok tuhaf geliyor. Sanki bilmem gerekiyormuş gibi."

Bütün dikkatimi raflara sıktığım suları temizlemeye verdim.

“Vincent,” dedi, bir kolunu arkamdaki rafa dayayarak.

Bu isim hayal meyal tanıdık geliyordu ama neden olduğunu tam olarak anlamamıştım. “Jack Vincent mı?”

“Teknik olarak Jackson Vincent. Bilirsin, beni Memur Götkafe’ya ihbar etmen falan gerekirse diye,” diye takıldı.

“Hiç komik değil.”

“Gerçekten çok özür dilerim. Düşündüm ki... kahretsin.” Rafın boyası soyulmuş bir yeriyle oynadı. “Anatomi internet sitesinde seni hemen buldum. BioArtGirl. Oto portren harika. Çalışmaların inanılmaz. Benimkilerin hepsini solda sıfır bırakırlar.”

“Bilemem. Benim tek gördüğüm boya kalemiyle çizilmiş, mürekkebi akan harfler.”

“Kalp diyagramına zarar vermedim,” diye karşı geldi. “Ben bir anarşist değilim. Sanatı seviyorum. Senin için çok önemli olan bir şeyi asla mahvetmezdim.”

Ah, gönderimi kesinlikle okumuştı. Yani, okuduğunu biliyordum ama bunu karşımda söylemesi tuhaftı.

“Yapmaya çalıştığım... bilemiyorum. Dikkatini çekmekti sanırım. İletişime geçmek.”

“Kart gönderebilirdin.”

Gülmemek için kendisini zor tutuyordu. “Orta yoldan gitmekle alakalı sorunlarım var.”

Kafamı iki yana salladım. Neden bahsettiği hakkında bir fikrim yoktu.

“Bu bir Zen meselesi. Özveri ve vurdumduymazlık arasındaki bir orta yolda yaşamaya çalışırız. Aşırıya kaçmadan.”

“Vay be. Devasa bir başarısızlık görüyorum karşımda.”

“Kötü bir Budist olduğumu söylemiştim.”

Birkaç saniye hiçbir şey demeden bekledim. “Çalışmalarımı beğendin mi?”

“Kemikleri görünen röntgen tipi vücut çiziminden mi bahsediyorsun?” Bir ıslık çaldı. “Muhteşemdi.”

Şeyy... bahsettiği resim aynadan çizilmiş bir oto portreydi ama sadece tek göğsümü gösteriyordu. Göğüslerimi ailem dışında kimse o kadar yakından görmemişti yani kim olduğunu kimse anlamazdı. Bir nevi klinik çizim olan bu resmim ciddi bir sanat çalışmasıydı ama onu paylaştığımı unutmuştum. Şimdi kendimi Jack’e, *Kızlar Çıldır* tarzında çıplak fotoğrafımı göstermiş gibi hissediyordum. Ama o bu konuda tuhaf davranmadığı için ben de kendimi tuhaf hissetmemeliydim sanırım. Alnımdaki terleri gizlice sildim.

“Bu kadar yetenekli biriyle hiç tanışmamıştım,” diye devam etti ben içten içe kafayı yerken. “Şimdi neden kesilmiş vücut çizmek istediğini anlıyorum.”

“Eh, öyle bir şey olmuyor.”

“Neden?”

“Çünkü anatomi bölüm başkanı laboratuvarda çizemeyeceğimi söyledi. Sebep vermeden. Muhtemelen bir liselinin ayak altında dolaşmasını istemedi. Ya da

belki de okuluna binlerce dolar bağış yapmadığım içindir.”

“Ah, bu çok berbat. Fikirlerini değiştirmek için yapabileceğin bir şey var mı?”

“Muhtemelen yok. Tek bildiğim şey, katıldığım yarışmanın bir bilimsel sanat yarışması olduğu ve katılan öğrencilerin çoğunun erkek mühendislik, kimya ya da mikrobiyoloji inekleri olacağı. Ve eğer jürinin nefesini kesecek keskinlik ve detaylarla karşılırlarına çıkmazsam Photoshop’la değiştirilmiş boktan bir desen çizimine karşı yenileceğim.”

“Sanırım neden kötü bir gün geçirdiğini şimdi anladım.”

“Kendi katkını da küçümseme,” dedim, kasaya gelmiş olan bir müşteri için yüzüme isteksiz bir gülümseme yerleştirmeden önce. Jack’i dergi raflarında bırakıp kasaya gittim ve kadının iki katlı mini alışveriş arabasındaki organik sebzeler ve ithal peyniri hızla tarayıcıdan geçirdim.

İşim bittiğinde Jack kasaya geldi. “Gerçekten özür dilerim.”

“Bunu az önce söyledin.”

“Hâlâ aynı hissediyorum,” dedi kocaman açılmış umut dolu gözleriyle.

O siyah kirpikler yasadışı olmalıydı. Jack’in kirpikleri, Heath’in bazen dışarı çıkarken gözlerine *eyeliner* sürdüğünde olduğu gibi dramatikti. Gözlerini kırpış-

tırdığında neyin bu kadar etkileyici olduğu sonunda kafama dank etti.

“Distikiyaz.”

“Ne?”

“Kırpiklerin. İki sıra kırpiğe neden olan genetik bir mutasyon.”

“Ah, evet.” Dudaklarında tereddütlü bir gülümseme belirdi. “Annem eskiden Elizabeth Taylor gözlerine sahip olduğumu söylerdi ama ben bunun daha çok X-Men tarzı bir mutasyon olduğunu düşünmeyi tercih ediyorum. Daha havalı.”

Tıbbi gariplikler benim ilgi alanımdı. Niye Jack bu kadar egzotik ve ilgi çekiciydi ki? *Gözlerine bakma*. Dü-rüst olmak gerekirse onun *herhangi* bir yerine bakıp da öfkeli kalmam mümkün olmazdı; bu yüzden onu tezgâhta bırakıp dergilerin yanına döndüm ve yerden birkaç tane alıp rafa yerleştirdim. Ama Jack ipucunu almamıştı tabii.

“Parnassus’tan seni geri çeviren Dr. Sheridan mıydı?” Yerden bir yığın dergi alıp yanlış yere koydu.

“Evet,” dedim, dergileri ikinci rafa geçirirken.

Telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı. “Ben hallederim.”

“Neyi?”

“Bana birkaç gün ver. Seni anatomi laboratuvarına sokacağım.”

“Pardon? Peki bunu nasıl yapacaksın?”

“Bazı yöntemlerim var. Hiç sorma.”

“Ah, hayır, soracağım.”

“Bana güven sadece.”

Bir kahkaha attım. “Neden güveneyim ki? Senin yüzünden SFPT veri tabanına potansiyel suçlu olarak kaydedildim ve şimdi annem de Sorunlu Genç kategorisine girdiğimden şüpheleniyor. Beni kendi dramana çekme. Yardımına ihtiyacım yok.”

“Beatrix?” diye seslendi arkamdan biri.

Arkamı döndüğümde Bayan Lopez’in koridorların birinden kafasını uzattığını gördüm. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, yolunda.”

Jack’e kuşkuyla baktı. “Kasa sayımına beş dakika kaldı.”

Ona başparmağımla tamam işareti yapıp dergileri düzeltmeye koştum. “Lütfen patronumla başımı derde sokma,” diye fısıldadım Jack’e hararetle.

Jack sinirli bir ses çıkardı. “Numaran ne? İzin ver de senin için şu işi halledeyim.”

“Şaka mı ediyorsun? Polis muhtemelen telefonumu dinliyordur.”

“Bu çok saçma.”

“Sensin saçma,” dedim.

“Hayran olunası saçma mı?”

“Tutuklanası saçma.”

“Kabulümdür.” Gülümseyip parmağıyla kravatımın düğümüne hafifçe vurdu. Büyük, güçlü ve mavi

damarları görünen erkeksi elleri ve uzun, ince parmakları vardı. Ve güzel kemikleri. Parmaklarımı üstlerinde gezdirmeyi nasıl da isterdim. Ama bu çılgıncaydı. Ve aptalca.

“Lütfen çok yakın durma,” diye mırıldandım.

“Elimde değil. Bu kravat ve Kızılderili örgüleri tuhaf şekilde tahrik edici.”

Yanaklarım alev aldı. Benimle dalga mı geçiyordu? Neden geri çekilmemişti hâlâ?

“Beatrix?” diye seslendi Bayan Lopez tekrar.

“Bir saniye,” diye bağırdım. “Daha fazla konuşmam,” dedim Jack’e, midem gerginlikle düğümlenirken geri çekilerek. “Gitmen lazım artık.”

“Numaran?” dedi telefonunu kaldırarak.

“Kesinlikle olmaz.”

“E-posta adresin?”

“Tabii. Bex @ beni-neden-rahat-bırakmıyorsun nokta com.”

“O zaman sana e-posta atarım.”

Mümkün olduğunca kayıtsız şekilde omuz silktim. “Özgürsün.”

“Çok kötüsünüz, Bay Grinch,” dedi geri geri kapıya doğru giderken. Kapılar vınlama sesiyle açılınca Jack yakasını kaldırdı. “İşini halledeceğim. Elimi kalbime koyup söz veriyorum Bex Adams. İşini halledeceğim.”

8

ÇİZİM MASAMIN KALEM ÇIKINTISINA DAYADIĞIM TELEFONUMA öylece bakıyordum. Telefon her an bir tavşana dönüşecek, ben de hayaller içinde yüzdüğümü anlayacaktım. Ama hayır, telefon aynı şekilde duruyordu. Zaten hayal kurmadığımın bir kanıtı da Heath'in zemin tahratlarından yukarı süzülen metal davul gümbürtüleriydi. Abim pazartesileri muayenehanede çalışmıyordu.

Az önce Dr. Sheridan'ın asistanı Henry'den imkânsız bir telefon almıştım. Başkanın "talebimi tekrar gözden geçirdiğini" ve yarın akşam altıda laboratuvara gidebileceğimi söylüyordu. Salı ve perşembe günleri akşam altı-sekiz arası, boş olan laboratuvarda bağımsız araştırma yapmaya hak kazanmış üç lisansüstü öğrencisiyle birlikte çalışan fizyoterapi öğrencisi Simon Gan'ın sorumluluğunda olacak, varlığım diğer öğrencilerin çalışmalarını kötü etkilemediği sürece çizim yapabilecektim.

“Onları rahatsız etmeyeceğim, söz veriyorum,” demiştim Henry’ye, o bana teşekkür edip telefonu kapatmadan önce.

Ama olanların gerçekliğini henüz kavrayan beynim bu çalışmanın annemin değişen vardiyalarına ve benim iş saatlerime nasıl uyacağını düşünmeye başlamıştı. Tüm bunların üstüne bir de kafamda o kaçınılmaz soru vardı:

Bunu Jack mi yapmıştı?

Çünkü bir şey yaptığı belliydi. Ama ne yapmış olabilirdi? Anatomi laboratuvarına sprey boyayla küfür içeren bir kelime yazmakla mı tehdit etmişti?

Yalan söylemeyecektim: Jack, Alto’s’tan çıkar çıkmaz telefonumu kapıp hemen onu araştırmıştım. İsmi belirli yerlerde bulmuştum ama profilleri hep gizlenmişti. Birkaç çizgi roman forumunda ve Potrero Hill’deki, hiç duymadığım *indie* müzik gruplarını sahneye çıkaran bir mekânın sitesinde San Francisco’dan bir Jack Vincent’in yorumları vardı. Ama bulduğum en tuhaf şey geçen seneki bir okul fotoğrafının altında ki gerçek ismiydi. Yazı neredeyse görülemeyecek kadar küçüktü ama “Jackson Vincent” ismi diğer çocukların isimlerinin arasında duruyordu. Daha büyük bir fotoğraf görebilmek için siteye üye olmak gerekiyordu ve bu site, Haight’taki özel bir lisenin internet sitesiydi. Yıllık ücreti kırk bin dolardan daha fazla olan *çok* pahalı bir özel lise.

Kimsin sen Jack?

Tabii bu okulda okumuyor olabilirdi. Belki sadece okulun sponsor olduğu bir çeşit aktiviteye katılmıştı. Benim de yerel yarışmalarda gösterilmiş birkaç çalışmam başka okullarda sergileniyordu.

Ama bunların hiçbirisi anatomi laboratuvarında şansımı nasıl döndürdüğünü açıklamıyordu.

O anda aklıma Dilenci Will'in onu tanıma sebebi, hastanede çalışan sözde "hanım arkadaş" geldi. Jack de orada birini ziyaret ettiğini itiraf etse de çıkmadıklarını ima etmişti. Yoksa etmemiş miydi? Bu mesele- nin üstünü kapattığı için benim de sorma şansım olmamıştı. Ama eğer kız arkadaşı varsa neden işyerime geliyor ve benim için sprej boyayla romantik jestler yapmak için kendisini tehlikeye atıyordu ki?

"Hanım arkadaş"yla ayrılmış olabilirlerdi. Ya da belki de sadece iyi arkadaşları. Ama kız orada gönüllü olarak çalışmıyorsa ondan büyük demektir. Gerçi Jack büyük kızlardan hoşlandığını söylemişti. Kahretsin. Yoksa genç bir doktorun oyuncağı mıydı? Ya da boş hastane odalarında koca memeli hemşirelerle mi oynaşıyordu? Annem gece nöbetinde çok tuhaf şeyler olduğunu söylemişti; birkaç yıl önce iki erkek doktorla bir kadın hemşireyi birliktelerken basmıştı. Daha birkaç saat önce bir hastanın hayatını kaybettiği bir hastane yatağında hem de.

Süper. Şimdi bu görüntü zihnimde Jack'in yüzüyle dönüyordu ve bunlara bir de pizza sipariş numarası almak için Heath'in dizüstü bilgisayarını kullandığımda

kazara denk geldiğim yasadışı indirilmiş eşcinsel hastane porno sahneleri eklenmişti. Evet, videoyu sonuna kadar izlemiş olabilirdim ama tek amacım anatomiydi. (Yani bir nevi. Kim gözlerini tüm o koyu renkli tüylerden ayırabilirdi ki? Videodaki “doktor” da ayıramıyordu mesela.)

O sırada çalan kapıyı neredeyse Heath’in müziği yüzünden duyamayacaktım. Parmak uçlarımda kapıya gidip, gelenin Memur Dixon olmamasını umarak delikten baktım. O değildi.

Kilidi açtığımda siyah tayt giyip bisiklet kaskı takmış, soluk soluğa bir adamla karşılaştım. “Beatrix van Ass?”

“Van Asch,” diye düzelttim. “Felemenkçe.” Neden eski soyadımı söylüyordu ki bu adam? Ben son iki yıldır resmi olarak Adams’tım. Şimdi eski soyadımı neden özlemediğimi hatırlıyordum.

“Teslimatınız var,” dedi adam, omzuna çaprazlama astığı çantadan kese kâğıdına sarılmış bir kutu çıkarırken. “İmzanızı almam gerek.”

“İki gün önce de siz mi gelmiştiniz?”

“Evet. Ama burada olmamanız benim suçum değildi. Çevrimiçi formda da belirtildi.”

Sanırım bunun umurumda olmadığını farkında değildi. “Nedir bu?”

“Hiçbir fikrim yok.” İmzalamam için dijital bir makine uzattı.

“Kimden gelmiş?”

Kafasını uzatıp makineye baktı. “Şey, alan boş. Bu da müşterinin isminin gizli kalmasını istediği anlamına geliyor.”

“Ya bomba falan varsa?”

“Öyle olsaydı şimdiye patlamıştı. Lütfen imzalar mısınız?” dedi rahatsızca. “Başka teslimatlarım da var.”

İmzamı atıp makineyi vererek kutuyu aldım ama bahşiş bekliyormuş gibi karşımda durdu. Sessizce geri çekilip kapıyı yüzüne kapattım.

Kutu bir somun ekmek boyutlarındaydı. Adım ve adresim bir etikete yazılıp, bisikletli kurye servisinin başka etiketleriyle birlikte yapıştırılmıştı. Kulağımı kutuya dayayıp dinledim. Tik tak sesi gelmiyordu. Kutuyu salladım ama içinde bir şey hareket etmedi. Bu yüzden koltuğa oturup kâğıdı açtım.

Kâğıdın altında buruşmuş bir kutu, onun içinde de baloncuklu naylon vardı. Naylonu açtığımda elime ahşap bir nesne düştü.

Bu bir kaidede ayakta duran, eklemleri olan ve hareket ettirilebilen bir mankendi. Ama kafasının yerinde dümdüz, boş bir yuvarlak ya da elleriyle ayakları yerinde düz diskler yoktu. Tüm ana kasları ve tendonları dikkatle oyulmuştu. Vücudun bazı kısımları diğer yerlerden daha koyu renkti. Gözleri boyanmış camdandı.

Sıra dışı bir şeydi bu.

Bacağına bağlanmış bir ipin ucunda küçük bir etiket sallanıyordu. Üstünde yazan şuydu: *Sizin için özel*

olarak elle oyulup tasarlandı. *Telegraph Ahşap Stüdyosu*. Berkeley, Kaliforniya.

"Ne o?" Heath koltuğun arkasından bana doğru uzandı. "Vay canına. Kim göndermiş bunu?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama ne oldu biliyor musun..." O mankeni incelerken ben de annemin geçen gecesi tuhaf telefon konuşmasını anlattım. "Bu yerel bir kuryeyle gönderilmiş ama etiketine baksana. Berkeley'de yapılmış."

"Ah, Bex."

"Ne?" Heath hemen cevap vermeyince paniğe kapıldım. "Ne oldu? Söylesene!"

"Babam birkaç ay önce Berkeley'e taşındı."

Bu doğru olamazdı. "O Los Angeles'ta bir yerlerde... Santa Monica'daydı."

"Adres etiketinde ne yazıyor?"

Ona buruşmuş kâğıdı gösterirken kalbim gümbürdüyordu. "İade adresi yok. Sadece Beatrix Van Asch yazıyor. Kapıdaki bisikletli kurye notunda da bunlar yazıyordu."

Heath iç çekerek koltuğun koluna oturdu, oradan da yanıma, mindere kaydı. "Geçen çöp poşetini alırken içinde bir zarf gördüm. Üstünde babamın adı vardı ve iade adresi Berkeley'deydi. Bu yüzden çöpü karıştırdım..."

"İğrençsin."

"... ve bir kart buldum. Şu 'Biz Taşındık!' kartlarından. Babam, Suzi'yle birlikte Berkeley'e taşındıklarına dair anneme bilgi vermiş."

“Şaka mı yapıyorsun sen? Bana neden söylemedin?”

“Annem söylemediyse bilmemizi istemiyordur diye düşündüm. Aman zaten pek de büyük mesele değil. Babam bize yakınsa ne olmuş?”

“Ama böyle abartılı hediyeler göndermek? Nafaka ödemediği için telafi mi bu? Ne yani?”

“Bilemiyorum, Bex. Ama geçen kapıya bırakılan kurye notuna bakılırsa sanırım doğum gününü hatırlamış. Benimkini hatırlamamıştı.”

İkimiz de öylece oturup uzun uzun mankeni inceledik, sonra kutusuna geri koydum. “Eğer annemin telefonda konuştuğu kişi oysa göndereceği her şeyi çöpe atacağını söylemişti.”

“Tek bildiğim eğer atılmasını istemiyorsan saklasan iyi edersin.”

“Anneme bir şey söyleme,” diye uyardım onu. “Ciddiyim. *Anneme söyleme.*”

Abim ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı.

Ben de fermuarını açıp ona küçük bir teşekkür öpücüğü verdim. Bir yanım ona Jack’i anlatmak istiyordu ama eğer Jack’in sırrını bir tek ben biliyorsam onu Heath’le bile paylaşmak ihanet gibi geliyordu. Bunun yerine, “Bil bakalım kim Wonka’nın Kadavra Kesme Laboratuvarı’na altın bilet kazandı?” dedim.

Eğer vücudunuzu bir üniversiteye bağışlama kararı verirsiniz iki cenazeniz olur: Birisi öldüğünüzde,

ikincisi de araştırma için kesilip kullanıldıktan sonra öğrenciler tarafından küçük bir seremoniyle yakıldı-ğınızda yapılır. Bana tişörtüme takılacak bir ziyaretçi kartı verip, Dr. Sheridan'la tanıştığım kampüs binasının üst katlarındaki anatomi laboratuvarının ve sınıfların bilinmesi gereken yerlerini kısaca gezdiren Simon Gan'in anlattığı buydu.

Siyah saçlı, cılız Simon sessiz ve akıllı tiplerdendi. Inner Richmond bölgesinde yaşayan –burası turistlerin ziyaret ettiği Grant Avenue Çin Mahallesi gibi bir yer değil, gerçek Çin Mahallesi'ydi– bir lisansüstü öğrencisiydi ve bana olması gerekenden daha nazik davranıyordu. Bu da gerginliğimi biraz olsun azaltmıştı. Ona Dr. Sheridan'm neden fikir değiştirdiğini bilip bilmediğini sormak istedim ama beni yerleştirip kendi işine devam etmek için acele ettiğinden dolayı onu dinlemekle yetindim.

Vücutların bulunduğu asıl laboratuvar –Simon'ın sevgiyle bahsettiği isimle Operasyon Odası– en üst kattaydı ve bir uzay gemisinde bulunabilecek uzun, havadar bir sağlık bölümüne benziyordu. Kapılar parlak deniz mavisi ve sarı, diğer her şey beyaz ve griydi. Uzun lambaların yanında uzun, kıvrımlı boyunları olan kameralar vardı. Beyaz tahtalarla medikal monitörlerin yanlarına büyük LCD ekranlar monte edilmişti. Altı gerçek boyutlu eğitim iskeleti –benim Lester'ımın aynısı olsa da bunların kolları eksik değildi– duvar diplerinde nöbetçi gibi dikiliyordu.

Tabii gösterinin yıldızları, tekerlekli gri metal masalara yatırılmış, üstleri beyaz plastik örtülerle kapatılmış kadavralardı. Sadece şekilleri belliydi. İçerisi o kadar steril ve havalıydı ki örtülerin altında başka şeyler de –tuğla, kıyafet ya da kalp masajı mankenleri- olabilirdi. Ama hafif formaldehit kokusu aksini söylüyordu. Kadavraların bazıları bütün bir yıl laboratuvarında kalabiliyordu. Bu biraz çılgıncaydı ama içeride son teknoloji ürünü bir havalandırma sistemi vardı ve korunmayan kadavralar yan taraftaki bir buzdolabı odada tutuluyordu.

Simon beni kendisi gibi mavi hastane önlükleri giymiş çalışma grubuyla kısaca tanıştırdı. Karanlıkta parlayan Mütter Müzesi –Philadelphia’daki, korunmuş anatomik örnekler, tıbbi gariplikler ve antika tıp ekipmanlarının sergilendiği müze- tişörtümün içinde kendimi yırtık dondan çıkmış gibi hissediyordum ama Simon bunu fark etmiş gibi değildi.

“Biz odanın kuzey ucunda çalışacağız,” dedi beni laboratuvarın diğer ucuna doğru götürürken. “Bu yüzden senin güney ucunda çizebileceğini düşündüm.” Son masa sırasındaki beyaz kâğıdın önünde durdu ve nota kâğıtlarının koyulduğu stantlara benzeyen birkaç metal stanttan birini işaret etti. “Bunu kendine göre ayarlayıp üstünde çizim yapabilirsin istersen. Şurada da bir tabure var. Ayna da ayarlanabilir. Yukarıdan büyütülmüş görüntüye ihtiyacın olursa bakarsın.”

“Harika.”

“Vücutlarımızı çok iyi koruruz; bize verilen bir vücudu aylarca kullanırız. Senin için seçtiğim vücut, oda arkadaşıma verilmişti. Onu kullanman için ondan izin aldım. Her şeyi senin için açtım. İşin bittiğinde toplayacağım.” Bunun ne anlama geldiğini bilmesem de kafamı salladım. “Bunu aklında tutup saygılı olmanı ve vücudun üstündeki ya da yakınlarındaki bir şeye dokunmamamı veya yerlerini değiştirmemeni rica ediyorum.”

“Tabii.”

“Pekâlâ o halde. Bu...” örtüyü çekti, “Minnie.”

Pek çok korunmuş örnek görmüştüm ve hatta kendim de küçük kavanozlarda saklanmış birkaç tane anatomik örneğe sahiptim ama hiç gerçek bir ceset görmemiştim.

Beklediğimden daha rahatsız ediciydi.

Simon’ın verdiği bilgiye göre öldüğünde on dokuz yaşında olan kahverengi saçlı, beyaz tenli Minnie’nin çıplak vücudu katılaşmıştı. Derisi sertti ve turşu yapılmış yumurta gibi buruşuktu. Gövdesi ortadan ikiye ayrılmış, derisiyle kasları yanlara yayılmış, kaburgaları çıkarılmıştı ve kalbi görülebiliyordu. Kolu iç tarafından bileğinden dirseğine kadar kesilmişti. Tereyağına benzeyen yağlar, kasları ve damarları melek kanatları gibi çevrelemişti.

Kesilmiş kısımların parlak kırmızı olacağını düşünmüştüm ama içi daha çok çürüyüp kül rengine dönmüş et gibiydi ve cerrahi lambanın altında parlıyordu.

“Mark gitmeden önce onu spreyledi. Kadavralar uzun süre havayla temas edince kuruyor. Ama birkaç saat sorun çıkmayacaktır. Tuvalet ve gazoz makinesi şu kapıdan çıkınca hemen solda. Tabii buraya yiyecek içecek sokmak yasak.”

Lanet olası bir şaka mıydı bu? Kim böyle bir manzara karşısında yemek yiyebilirdi ki?

“Sen iyi misin?”

“Evet,” dedim sakın görünmeye çalışarak. “Sağ ol.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Gitmeye hazır olduğunda da bana haber ver de gece için Minnie’yi sarayım.”

Omzuma hafifçe vurup, monitörlerden birinde bir ameliyat videosu izleyip gördüklerini önlerinde duran kadavrayla karşılaştıran grubuna doğru ilerledi.

Minnie’nin açık vücuduna bakarken nefes almama-ya çalıştım.

Bu bir kurbağa değildi. Kafam önümde yatan şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu. Kız neden ölmüştü acaba? Kaza mı geçirmişti? Hastalığı mı vardı? Tek bilebileceğim bundan önce mutlu bir hayatı olduğuydu. Belki de birisinin kız arkadaşıydı. Üniversitede yıldız öğrenciydi belki. Yetenekli bir şarkıcı da olabilirdi. Ya da benim gibi bir sanatçı.

Şimdiyse içi dışına çıkmış halde burada yatıyordu. Kesilmiş göğüslerini, kıllı cinsel organını ve kilolu kalçalarını yargılayıcı gözler önüne böyle sermişken

ölçülemez bir utanç yaşıyor olmalıydı. Öğrencilerin ders için keseceği bir vücuttu artık. İncelemek için.

Çizmek için.

Bu çok... *yanlış* geliyordu. Simon, oda arkadaşından Minnie'nin "kullanılması" için izin aldığını söylemişti. Sanki kız bir malmış gibi. Minnie kendisini Gönüllü Vücut Programı'na kaydettirirken bu hale düşeceğini biliyor muydu acaba? Bu müstakbel doktorların eğitime yardımcı olarak bir gün başka birilerinin hayatının kurtarılmasına vesile olacağını mı düşünmüştü? Ya da araştırmacılardan birinin ciğeri üzerinde testler uygulayarak büyük bir tıbbi keşif yapacağını?

Benim bunda yerim neydi peki? Burada olmakla ona yarardan çok zarar mı veriyordum? Belki de bu hiç önemli değildi.

Eğer önemli değilse neden böyle üzgün hissediyordum bilmiyordum.

Anatomi tutkunu bir kız olan ben, hayatımda hiç karşılaşmadığım bir kadının cesedi karşısında gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

Eğer hayatım boyunca yapacağım şey böyle tıbbi çizimlerse buna alışmaya başlasam iyi ederdim. Çünkü lisansüstü okulda, belki de tıpkı bunun gibi bir laboratuvar da anatomi dersi almak zorunda kalabilirdim.

Kafamı buradan uzaklaştırıp duygularımı kapatmaya çalıştım ve çizim defterimi müzik standına yerleştirmek, örgülerimi toplayıp ensemeye tokalamakla elimden geldiğince çok zaman geçirdim. Çizim vakti geldiğinde

kesilmiş kolundan başlamaya karar verdim çünkü bu, göğsündeki deliğe bakmaktan daha kolaydı.

Arka planda odanın diğer ucundaki öğrencilerin Latince kelimeler ve kas isimleri söyleyen sesleri vardı. Kalemimi kâğıdın üzerinde hareket ettirirken Alto's'ta çalan klasik parçalardan birinin bir kısmını tekrar tekrar mırıldandım. İlk önce bastırmadan taslak olarak çizdiğim hatları sonradan keskinleştirdim. Ölçtüm. Sildim. Tekrar çizdim.

Benim için bir ceza gibiydi bu. Mücadele edip kurtulmam gereken bir şey. Ve sonunda başarılı oldum. Hiç ara vermedim, temiz hava almak için koridora koşmadım ya da sızlanmadım. Eğer Minnie benim bakışlarıma katlanabiliyorsa ben de işimi mümkün olduğunca hızlı yapmaya çalışabilirdim.

Saat sekiz olduğunda çizim defterimi kapatıp büyük boy kırmızı çantama koydum. Tüm eşyaları aldığım yere geri bırakıp, Simon'a el sallayarak gittiğimi işaret ettiğimde o da parlak lastik eldiveniyle neşter tuttuğu elini kaldırdı. Ona şu anda kesinlikle *yaklaşamazdım*.

Bu yüzden arka kapıya doğru hızla ilerledim.

Tuvalet, koridorun diğer ucundaki bir sınıftan gelen geveze lisansüstü öğrencileriyle dolmuştu. Parmaklarımdaki uyuşukluğu, kulaklarımdaki gittikçe artan çınlamayı umursamamaya çalışıp hızlıca ellerimi yıkadım ve tuvaletten çıktım.

Asansör bir ding sesiyle ilk kata vardığında nefessiz kalmış haldeydim. Birisi iyi olup olmadığını sordu.

Bense bir ayağımı diğerinin önüne atarak ön kapıya koştum ve çökmeye başlayan akşam sisiyle yarışan alacakaranlığa çıktım.

Ciğerlerim patlayacak gibiydi. Göğsümün içinde paramparça olacaklardı ve ben de Minnie gibi paslanmaz çelik masalardan birine yatırılacaktım. Öğrenciler vücudumu kesip çürümeye başlamış iç organlarımı incelerken bir yandan da dersten sonra Cole Valley’de krep yeme planları yapacaklardı.

Kaldırımdan inip güç bela binanın çalılıklarına koştum ve midemdekileri çıkardım.

Kırmızı çantam bileğime doğru kayarken bir elimi tuğla duvara dayadım. Sallanan kafamda Minnie’nin bir süredir uzak tutmaya çalıştığım görüntüleri dolaşıyordu. Beni hapsetmiş, topu yakalamış futbol oyuncularını gibi üstüme üşüşmüşlerdi.

Hızla bana yaklaşan birinin yere çarpan ayak sesleri kulağıma geldi. Ve bakmak için kafamı kaldırma gücünü toplayamadan önce tanıdık bir ses beni o ana geri çekti.

9

JACK BENİ TUTUP REZİLLİĞİMİN YANINDAN ÇEKTİ VE yakınlardaki bir ağacın gölgesine götürdü.

“Otur,” dedi. Omuzlarım ağacın gövdesinde aşağı kayarken çantamı aldı.

Ellerim ve ayaklarım karıncalanıyor, kafam hâlâ uğulduyordu. Jack bana bir şey sordu ama dikkatimi kelimelere veremiyordum. Ağlıyor muydum yoksa kusmaktan gözlerim mi yaşarmıştı? Emin değildim.

O sırada Jack yanımda çömelip yapmam gereken şeyleri söyledi. “Burnundan yavaşça nefes alıp ağzından uzun uzun ver.” Ben onu anlayana kadar birkaç kez tekrar etti. “Aynen böyle. Devam et.”

Uğuldama yavaşça, *çok yavaşça* durdu. Dünya normal boyutuna döndü. Merkezinde Jack’in kocaman kahverengi gözleri vardı.

“Benimle misin?” diye sordu endişe dolu bir sesle.

Kafamı sallayıp montumun koluyla yüzümü, ağzımı sildim. Ne iğrençtim.

Jack elindeki yarısı dolu plastik su şişesinin kapağını açtı. “Veba falan değilim, söz veriyorum. Ağzını çalkalayıp şuraya tükür.”

Olabildiğince öne eğilip ağzımı çalkalarken kaldırımda yürümekte olan birkaç öğrenci bana tiksintiyle baktı. Muhteşem. Bunların Simon’ın grubunda olmasını umdum.

Gözlerimi bir süre önümdeki çimenlere dikip mide kramplarım kesilene ve kendimi az da olsa normal hissedene kadar dinlendim. Jack gözlerini benden hiç ayırmasa da bir şey demedi. Bunun için ona minnettardım.

Sonunda birkaç yudum su daha içmek için şişeyi kaldırdım. “Sanırım bu artık benim oldu.” Sesim cızırtılı çıkıyordu. Boğazım da acıyordu.

Jack çimenlerin üstüne oturup dirseklerini bükülmüş dizlerine dayadı ve şişenin kapağını uzattı.

“Teşekkürler. Şu nefes numarasını nereden öğrendin?”

“Meditasyonla geçen yıllarımdan. İşe yarıyor, değil mi?”

Gerçekten yarıyordu. Güvence olsun diye birkaç kez daha tekrar ettim. “Neden buradasın?”

“Nerede olduğunla ilgili üstü kapalı gönderiler yapmaya devam edersen ben de seni aramaya çıkarım.”

“Bu bir tehdit mi?”

“Evet.”

Rahatsız olmuş gibi görünmeye çalıştım ama dürüst olmak gerekirse beni bulmasını istiyordum.

Jack kollarını dizlerine sardı. Soluk hâkî renkli kot ve siyah deri *vintage* ceket giymişti. Sağ bileğinde, ceketinin yeninin hemen altında oyulmuş ahşaptan boncuk bileklik ve örülmüş deri kayışlar vardı. "Buna neyin sebep olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Bozuk midye."

İnanmadığını gösterircesine yüzünü buruşturdu. "Öyle ağlamana neden olduğuna göre bayağı kötüydü herhalde."

"Ne söylememi istiyorsun? Ben koca bir korkağım, tamam mı?" Kendimi ağaca doğru bırakıp içimi çektim. "Daha önce hiç ceset görmemiştim. En azından insan cesedi. Young Müzesi'ndeki mumyaları saymazsak tabii."

"Aynı şey değil."

Beni rahatlatmaya çalışmasına minnettardım ama küçük düşmüş hissediyordum. "Hadi söyle, hani benimle cenin domuzu kesemediğim için dalga geçiyordun, şimdi ne hale düştün, de."

"Şaka mı ediyorsun? Ben on dört yaşımdayken sekizinci sınıf öğretmenim vefat etti; gördüğüm ilk ceset oydu. Cenazesinde onu tabutta gördükten sonra eve dönerken gözlerim çıkana kadar ağladım. Sonra senin çalıların orada yaptığının aynısını, ben bir çiçek aranjmanına yaptım. Bütün sınıf arkadaşlarım oradaydı ve bu cesaretsizliğim okulda şimşek hızıyla yayıldı. Unutulması bir yıl aldı."

“Kendimi daha iyi hissetmem için abartıyorsun bence.”

“Abartmıyorum. Ama işe yarıyor mu?”

Bir yudum su daha içtim. “Ayrıca bu durum farklı. Ben hayatım boyunca bu işi yapmak istediğimi sanıyordum. Ama ciğerlere *bakamazsam* çalışma biçimlerini nasıl çizebilirim ki? Başka insanların çizimlerine bakarak yapamam herhalde.”

“Neden olmasın?”

“Albrecht Dührer’in diğer sanatçıların çalışmalarını kopyaladığını mı düşünüyorsun? Hayır. Ben de iyi bir sanatçı olmak istiyorsam doğrudan kaynaktan çizmeliyim.”

Jack cevap vermedi ama ben daha fazla açıklama yapamayacak kadar öfkeliydim kendime. Ayrıca o da bir sanatçıydı, değil mi? Beni anlamalıydı. O zaman neden bu kadar üzgün görünüyordu? Belki de yüzündeki hayal kırıklığıydı. Ne olduğundan emin değildim ama...

Ah.

“Ben tam bir aptalım,” dedim. “Çok özür dilerim.”

“Neden?”

Anatomi laboratuvarına işaret ettim. “Çünkü bunu benim için sen ‘halletmiştin’. Tam olarak ne yaptığını bilmiyorum ama kolay olduğunu sanmıyorum.”

Bir omzunu silkip önemli değil dermiş gibi elini salladı. “Senin için yapmaya çalıştığım her şey boka sardığı için endişeliyim.”

“Gerçekten de öyle oluyor, değil mi?” Sadece şaka yapıyordum ama o homurdanınca su şişesiyle kaval kemiğine vurdum. “Eğer birkaç gözyaşıyla midemden çıkmış birkaç krakerin buraya haftada iki kez gel-meme engel olacağını sanıyorsan beni tanıımıyorsun demektir.”

Gülümsemese de omuzları gevşedi ve birkaç saniye sonra parmaklarını üçgen şeklinde birleştirdi. Yüzünde neşeli, sinsî bir ifade vardı. “Neye ihtiyacın var, biliyor musun?”

“Daha güçlü bir mideye mi?”

“Sonraki en iyi şey. Nane.”

“Şeyy...”

Telefonunu çıkarıp ekrana birkaç kez bastı. “Şehir merkezine giden N treni on blok ötede. Durağa kadar yürüyebilir misin?”

“Seninle birlikte mi?”

“Fikir buydu, evet.”

“Beni bir çeşit acayip CSI durumuna sokmayacağından emin misin?”

“Kahretsin ya. Böbreklerini çalma planım da böylece suya düştü.”

“Lütfen şu anda böbreklerimden bahsetme,” dedim, avucumu karnıma bastırarak.

Ürperdi. “Şimdi de *benim* midem bulandı. Bak, gideceğimiz yer Castro’daki kalabalık bir yer. Sadece bir transfer yapmamız gerekecek. En fazla on beş dakika sürer. Sadece birine mesaj at,” dedi. “Birisi nerede olduğun bilsin diye.”

Bir süre düşündüm. "Bana cüzdanını ver."

"Pardon?"

Elimi uzattım. "Beni bir yere götürmek istiyorsan cüzdanını ver."

Tereddüt bile etmeden cüzdanını arka cebinden çıkarıp verdi.

Kenarları yıpranmış siyah deri cüzdan ılıktı. "Vejetaryen olduğunu sanıyordum," dedim cüzdanı açarken.

"Kötü bir vejetaryenim demiştin, unuttun mu? Lütfen çok fazla karıştırma."

Ehliyetini çıkardım. "Prezervatiflerini ya da *My Little Pony* kulübü kartını bulacağım mı korkuyorsun?"

"Ona Brony* kart deniyor, çok teşekkürler. Ah, Tanrım... fotoğrafa bakma sakın."

Nasıl bakmazdım? Fotoğrafı benim eyalet kimliğimdeki fotoğrafımdan on kat daha kötüydü ve tam emin değildim ama yüzünde binlerce sivilce vardı. Bu da şu anki baş döndürücü görünüşü konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. "Bir bakalım, Jackson Vincent senin uydurduğun bir *Hızlı ve Öfkeli* karakteri değil *gerçek* isminmiş... sürpriz, sürpriz. Ve doğum günün aralıktaymış. Bu da beni senden beş ay büyük yapıyor."

"Sana büyük kızlardan hoşlandığımı söylemiştim."

Gülümsememi tuttum. "Bir seksen mi? Daha uzun görünüyorsun." Ve az öncekinden daha yakın. Yanağı benimkinden sadece birkaç santim ötedeydi.

* *My Little Pony* çizgi filmi hayranlarına verilen ad. (ç.n.)

“Bir seksen beş. Ehliyetimi bir buçuk yıl önce aldım.”

“Bu adres nerede?”

“Ashbury Heights.”

“Vay. Urban Akademi’ye mi gidiyorsun?”

“Beni sorguya mı çekiyorsun?” Memnuniyetle göğsünü kabarttı.

“Eee, orada mı okuyorsun?”

“Bu büyüğü bir şekilde sana daha güvenli görünmemi sağlayacak mı?”

“Muhtemelen hayır.”

“İyi o zaman. Çünkü o okulda bir sürü adi okuyor, inan bana.”

“Ailen zenginse hiç etkilenmedim.”

“Al benden de o kadar. Ne yapıyorsun sen?”

Annem işte olduğumu sanıyordu ve birkaç bina ötede on iki saatlik vardiyasına başladığı için radarından kaçabileceğimi düşünüyordum. Ama Heath beni evde bekliyordu. Telefonumla Jack’in ehliyetinin fotoğrafını çekip abime mesajla attım: *Castro’ya gidiyorum. Eğer gece yarısına kadar evde olmazsam bu çocuk beni kaçırdı demektir.* Sonra kimliği yerine yerleştirdim –orada köşesini gördüğüm şey gerçekten bir prezervatif miydi acaba?– ve cüzdanı telefonumla birlikte montumun cebine koydum. “Beni böbreklerim hâlâ içimdeyken eve bıraktığında cüzdanını geri veririm.”

Eğer o anda oturmuyor olsaydım sırtışı yüzünden kıçüstü yere düşebilirdim. “Başka karşı çıkacağın bir şey var mı? Çünkü trene yetişmek istiyorsak yola çıksak iyi olur.” Elini avucu yukarı bakar şekilde uzattı.

Çoğu insan karşısındakinin kalkmasına yardım ederken ellerini gevşekçe tutar ama Jack beni yerden şaşırtıcı bir güçle çekti. Bu da ona kafamdan birkaç ekstra puan vermemi sağladı. Sözlerini tutan insanları severdim.

10

JACK DE SÖZÜNÜ TUTARAK, SUNSET TÜNELİ'NDE TREN yolculuğu ve acısız bir otobüs transferi sonrası beni iki yanına sıra sıra arabalar park edilmiş bir caddedeki, Castro ile Mission arasındaki sınırın köşesinde bulunan bir dükkâna götürdü. Burası çay ve küçük tabaklarda yiyecekler sunan bir çay salonuydu. Tuhaf tiyatro izleyicileriyle hipsterlerin geldiği, bir servete mal olan fiyalkalı yerlerdendi. Heath buraya bayılır, annemse burun kıvrırdı. Benim kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki ne düşündüğümü bile anlayamayacak haldeydim.

Camlardan ılık ışıklar yayılıyordu. Muhtemelen hafta içi akşam sekiz buçuk olduğu için içerisi çok kalabalık değildi. Serin havayı geride bırakıp sarhoş edici baharat, bitki ve turuncgil kokularıyla dolu sıcak,-buharlı dükkâna adım attık. Yüksek tavanına rağmen salon samimi ve sıcaktı. Tarçınımsı turuncu duvarları,

pahalı ahşap mobilyaları ve bonsai ağaçlarıyla eklektik bir Doğu havası vardı.

Başka bir deyişle anatomi laboratuvarının tam tersi bir yerdi ve bu yüzden çok minnettardım.

Salonun bir duvarının önünde bir çay barı, sol tarafında da masalar vardı ama Jack oturmak yerine birisini sormak için durdu. Sorduğu kişi, bizden birkaç yaş büyük görünen Star adlı bir kızdı. İkisi sarıldıktan sonra Jack beni "arkadaşım Beatrix" olarak tanıttı kız elimi sıkıp göz kırptı.

"Tatami kameryesindeki masaya oturabilir miyiz?" dedi Jack yalvarır gibi. "Şu anda boş."

"Saat geç olduğu, ben de havamda olduğum için şanslısın. Gelin."

Bahsi geçen masa, arka taraftaki duvarın önüne yerleştirilmiş yüksek bir platformun üzerindeki bambu minderdi. Japon restoranlarındaki gibi etrafında on kişinin oturabileceği yer minderleri vardı. Altın rengi şeffaf bir perde burayı salonun geri kalanından ayırıyor, gizliymiş gibi bir hava veriyordu ama içerideki herkesi görüp duyabiliyorduk.

"Yemek yiyebilecek gibi misin?" diye sordu Jack.

"Riske girmek istediğimden emin değilim." Gerçekten de emin değildim ve zaten etrafta hiç menü yoktu. Ama bu Jack'i durdurmadı. "Ekstra hurmayla Fas çayı" ve ek olarak da adı Japoncaya benzeyen bir çay sipariş etti. Kırmızı çantamı yere bıraktım ve Jack ceketini çıkarırken ben de kendiminkini çıkardım. Ce-

ketinin altına giydiği ekoseli gömleğinin kollarını dirseklerinin üst kısmına kadar katlamıştı. Ellerinin güzel olduğunu düşünmüştüm ama kolları muhteşemdi. Kaslıydı. Futbol oyuncularıninki gibi kalın değil ama ince ve belirgindiler. Bu kasların üzerindeyse dirseklerinin hemen üstünden başlayıp gömleğinin kollarının altında kaybolan parlak renkli dövmeleler vardı.

Bizim okuldaki son sınıflarda gördüğüm birkaç dövme hep sıkıcı ya da aptalca şeylerdi; sahte kabile saçmalıkları, müzik grubu logoları veya dövme salonundaki koltuğa yatmadan on dakika önce pis defterlerden seçilmiş kalitesiz resimler gibi. Fakat Jack'in bir kolunda masmavi bir suyun içinde kıvrılan narçiçeği rengine zarif bir balık kuyruğu, diğerindeyse Japon tarzı, yoğun dokulu bir çiçek vardı. Detayları ve canlı renkleriyle hayat bulmuş resimlere benziyorlardı.

Gözlerini dikme.

Jack, sipariş hakkında bir şeyler seslenen Star'ı dinlerken, ben de koridorun ilerisindeki kapıyı işaret edip ellerimi yıkamak ve ağzımı tekrar çalkalamak için kadinlar tuvaletine koştum. Tuvalette yanımda dudak parlatici getirmiş olmayı diledim ama sonra derin bir nefes alıp Jack'e katıldım. Ayakta beni bekliyordu ve geri geldiğime sevinmiş gibiydi. Sanki kaçmamı falan bekliyormuş gibiydi. Ama bunun için çok geçti artık.

Yer minderlerine bağdaş kurarak oturup sırtlarımızı duvardaki kırlentlere dayadık. İlk birkaç saniye tuhaf bir sessizlik oldu. Burası benim bildiğim bir mekân

olmadığı için konuşmamam normaldi ama onun bahanesinin ne olduğundan ya da ellerini neden pantolonuna sürüp durduğundan emin değildim. Gergin olamayacak kadar ukala birine benziyordu. Ama birimizin bir şeyler söylemesi gerekiyordu; bu yüzden ilk adımı ben attım.

“Bu çılgınca,” dedim tül perdenin ötesindeki salona bakarak. “Çoğu kafeyi utandıracak bir yer burası.”

“Öyle mi? Ben çok seviyorum burayı. Zen Merkezi’nin *matcha*’sı daha güzel ama sürekli oraya gittiğim için burası kadar özel bir yer değil.”

Matcha’nın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama Zen Merkezi’ni duymuştum. “Orada ne yapıyor-sun? Yani, ilahiler söyleyip vaaz dinlemiyorsundur herhalde.”

Kafasını iki yana salladı. “Genelde haftalık *zazen* seanslarına gidiyorum... bu, oturarak yapılan bir meditasyon.”

“Şu nefes alma şeyi.”

“Eh, nefes almaktan daha fazlası var ama evet. Ayrıca sunulan pek çok ders var. Ben de ara sıra ilgimi çekenlere kaydoluyorum. Ah, haftada iki gün de City Center Kitapçısı’nda gönüllü olarak çalışıyorum.”

“Gönüllü mü? Maaşsız yani?”

Omuz silktili. “Benim için sorun değil. Okul varken daha kötüydü çünkü cumartesi sabahları çalışmak zorundaydım. Ama yazın sadece çarşambaları ve cumaları öğleden sonra birkaç saat duruyorum. Genellikle arkadaşım Andy’yle birlikte çalışıyorum. Birlikte bir

izgi roman yazıyoruz. Ressam o. Ben de hikâneyi ayarlayıp yazıları yazıyorum.”

“Çok iyi. Hepsini elle mi yapıyorsun?”

“Çoğunu. Bazı başlıkları dijital ortamda hazırlasam da yazı tiplerini kendim tasarlıyorum.”

Vay canına. Şimdi Altın Elma grafiti kelimeleri daha anlamlı geliyordu. O da yüzümdeki farkındalığı görmüş olacaktı ki dudaklarına süklüm püklüm bir gülümseme yerleşti.

“Benim yaptığım bu,” dedi. “Sadece kelimeler. Düzenleme ve tasarımda iyiyim ama senin aksine insan çizmede berbatım.”

Onda da sanatçılık vardı, bende de. Bundan saçma şekilde mutluluk duyarak gülümsedim.

“Dövmelerini kendin mi tasarladın?”

Elini balığın üstünde gezdirip daha iyi görünsün diye gömleğinin kolunu hafifçe sıyırdı. Parlak mürekkep pazısını kaplamış ve omzunun hemen altında sona ermişti. Yarım kol dövmesiydi yani bu. Farklı zamanlarda çizilip sonradan bir araya gelmiş gelişigüzel desenler değil, bütün bir resimdi bu. “Hayır. Yerel bir dövme sanatçısı çizdi.”

“Muhteşem bir iş.” Muhtemelen Jack’e küçük bir servete mal olmuştu. Henüz on sekiz yaşında olmadığı için dövmesinin yasal sayılmamasından bahsetmeye bile gerek yoktu. “Koi mi bu?”

“Siyam dövüşçü balığı,” dedi utangaç bir gülümsemeyle. “Beta balığının fiyakalı adı bu. Bu balıklara

bayılırım. Ah, şurada suyu çeviren de bir Budist dua çarkı. Diğer kolumda da bir nilüfer var.”

Diğer dövmesini göstermek için bana doğru dönünce onu koklamak için –yani daha iyi görebilmek için– tamam, *ayrıca* koklamak için de yaklaştım. *Kutsal inek aşkına*. Kokusu, vücudu ve bahar yeşili bitki saplarının arasında çiçek açmış pembe nilüfer bir araya gelince... resmen sarhoş edici bir şey olmuştu.

“Çok güzel,” diye mırıldandığımda nefes alış ve rişlerinin değiştiğini duydum ve birden fark ettim ki fazla yakınında durmuştum. Tuhaf bir tavırla geri çekilirken yanaklarımın yandığını hissettim.

“Ben tasarım konusunda çok kötüyümdür,” dedim hızlıca, dikkatimi utancımdan başka yere çekmeye çalışarak. “Ve yaratıcı biri değilim... yani, havalı bir yaratıcılığım yok. Eskiden boyayla resim yapardım ama artık renkler beni boğuyor. Belki de son birkaç yılda zevklerim değişmiştir. Bilemiyorum. Duyguları bir kenara bırakıp sadece çizgilere, gölgelere odaklanmak daha kolay oluyor. Benim hoşlandığım nesnelerin...” Ellerimle masada kutu şekli çiziyormuş gibi yaptım.

“Biçimli olması mı?”

“Aynen. Sanırım çizgilerin içini boyamayı tercih eden tiplerdenim. Hatta daha da kötüsü, çizgilerin içini hoş, açık renkli bir 4H kalemle gölgelendirmeyi tercih ederim. Veya 5B ya da 6B gibi koyu bir renkle de olabilir. Deliyim yani.”

Bir kahkaha atıp uzun bacaklarını kısa masanın altına uzattı. Bunu yaptığında uyluğu dizime değip orada kaldı ve sinir sistemime ılık titreşimler yollayarak ön lobuma kısa devre yaptırdı.

“Zen bana orta renk kalemı tercih etmemi söyler,” dedi Jack.

“Ah, HB kalemı,” dedim kafamı sallayarak.

“HB kalemı çok sıkıcı.”

“Sen HB değilsin. On Prismacolor kalemin bir araya gelmiş hali gibisin.” Bunu gerçekten söylemiş miydim? Belki de masanın altına kaysam kimse fark etmezdi.

“Aslında ne kadar uslu olduğumu bilsen şaşırırsın.”

Bundan şüpheliydim. Az önce fark ettiğim siyah kayış bilekliklerinin birinden sarkan ipi çekiştirdi. “O dini bir şey mi?”

“Mala boncukları,” dedi görmem için elini uzatırken. Sıra dışı siyah boncuklar bileğini üç kez çevrelemişti. “Şunlar da Bodhi tohumları. Mantra saymak için kullanıyorum. Sayarken boncukları tek tek, şu şekilde döndürüyorum.”

Parmak uçlarımı sıra boncuklardan birinin üstünde kısa bir an için gezdirdim çünkü uzun süre dokunmak için fazla kişisel gibi görünmüştü. “Tesbih gibi mi yani? Kefaretini, günahlarını falan saymak için kullanılanlardan?”

“Sayılır. Budistler günaha inanmazlar. En azından öfkeli bir tanrı tarafından cezalandırılmaya neden olacak günahlara.”

“Yani her istediğinizi yapabiliyor musunuz?”

“İnandığımız ahlaki kaide şu: ‘Kimseye zarar verme’. Öldürmemek, çalmamak, başkalarını eleştirmek gibi temel şeyler.”

“Ya mülke zarar vermek?”

Dudaklarının bir köşesi seğirdi. “Temizlenemeyecek hiçbir şey yapmadım ben. Heykellerin kafalarını koparmıyorum ya da bir şeyleri ateşe vermiyorum.”

“Ama...”

“Ama yaptıklarımın başkalarını etkilediğini biliyorum ve bu bazen olumsuz bir etki olabiliyor. Bu iyi bir şey değil. Ama zararı minimuma indirmek için elimden geleni yapıyorum.”

Masamızın yanından tuvalete doğru giden iki kız geçerken duyulma ihtimaline karşı vandallık konusunda Jack’i zorlamadım. “Ne zamandır Budist’sin?”

“İki yıldır. Sen sormadan önce söyleyeyim, ailem dindar değil. Annemin ailesi piskoposluğa bağlı olduğu için ebeveynlerim Grace Katedrali’nde boy gösterir. Ama sadece şov olsun diye. Babam kendisine tapar.”

“Benim babam birkaç yıl önce bir striptiz kulübü sahibiyle kaçtı.” Bu kelimeler ağzımdan çıktığı için şoka girmiştim çünkü babam hakkında yalnızca Heath’le konuşurdum. Arkadaşıma hiç bahsetmez, annemle asla ama *asla* konuşmazdım.

“Hadi be. Çok klas.”

“Öyle mi? Babamla hiç iletişimimiz yok, bu yüzden bedava giriş bileti falan bulmamı isteme,” diye takıldım. Ama bunu der demez, hiç iletişimimiz olmaması

konusunun artık tam olarak doğru olmadığını hatırladım. Ahşaptan oyulmuş manken şu anda IKEA dolabımın dibindeki ayakkabı kutularının altında duruyordu. Onu ne yapacağıma henüz karar vermemiştim.

“Üzgünüm,” dedi Jack, kendimi biraz mahcup hissetmeme neden olan kısık bir sesle.

“Ne konuda? Babam bir pislik. Ama hayatımız onsuz gayet iyi devam etti. Evliliklerin yüzde ellisi boşanmayla sonuçlanıyor zaten. Herkes hayatımda bir baba figürü olmadığı için salya sümük ağlamamı bekliyor; sanki mahvolmam falan gerekiyormuş gibi. Ama o benim aklıma gelmiyor bile.”

Star ve bir başka garson, biri siyah seramikten, diğeri camdan yapılmış iki çay demliğiyle masamıza çıkan basamakları tırmandılar. Çayların yanında humus, ızgara patlıcan, zeytin ve içlerine feta peyniri doldurulmuş tombul hurmalar olan ve çiçeklerle süslenmiş bir tepsi geldi. Tepside resmen çiçekler vardı!

“Birden karnım guruldamaya başladı,” diye mırıldandım.

“Tüm bunları kendi başıma yiyebilirim ben. Sanırım başka bir şeyler daha istesek iyi olacak. Peynir mi tatlı mı?”

“Hımm, zor seçim.”

“İkisini de getirin,” dedi Jack, Star’a.

“Şimdiden açıklığa kavuşturalım, hiçbirini ben ödemiyorum zengin çocuk.”

“Cüzdanım sende olduğu için bu bir sorun olabilir,”

diye hatırlattı bana, hayatımda duyduğum en güzel kokulu nane çayını fincanlara doldururken.

“O halde içecekler benden.”

Her şeyin tadı muhteşemdi, çayın bile. Ve çiçekler de yenebilirdi. Tatları yoktu ama yine de yeniyordu işte. Yiyecekleri ellerimizle mideye götürürken bacaklarımı masanın altına, Jack’inkilerin yanına uzattım ve bal dökmüş peynirli hurmalardan aldığım iki lokmayla bacağıma kalçamdan belime kadar onunkine bastırılmıştı. Jack sıcaktı ve vücudu nefes kesici şekilde sertti. Belki ben kısa, o uzun olduğu için ya da cüzdanı cebimde durduğu için kendimi öyle... eh, *güvende* hissediyorum demek yanlış olurdu çünkü yanında hâlâ gergindim. Belki de sadece halimden memnundum... kim bilirdi? Ya da anatomi laboratuvarında olanlardan sonra mide-me yiyecek girdiği için rahatlamıştım yalnızca.

Birbirimizin aptalca şakalarına gülüp birkaç ortak noktamız olduğunu keşfettik: İkimiz de şehirde doğmuştuk, ikimiz de okul gezileriyle Alcatraz’a gitmiş ve nefret etmiştik. Amoeba Müzik’te gerçek müzikleri incelemektense film ve retro rock posterleri incelemeyi seviyorduk.

Kimsenin sohbetimizi dinlemediğinden emin olduktan sonra kısık sesle, “Gizli kimliğini bilen tek kişi olduğuma göre sanırım sebebin de bilmeliyim,” dedim.

“Başka kimseye neden söylemediğimi mi?”

“Bunu neden yaptığını.”

Kaşları aşağı indi ve bir an için siyah kirpikleri gözlerine öyle gölge düşürdü ki neredeyse gözleri kapanmış

gibi oldu. Boş, karanlık göz çukurları olan yüz­süz bir hortlak­tı san­ki. Sonra kafasını çevirip gülümsüyormuş gibi yaptı. “Önemli bir şey de­ğil.”

“Eğ­len­ce ol­sun di­ye mi?”

“Hayır, öyle de­ğil.”

“Baba sorunları mı?”

Jack alaycı bir nefes verdi. “Eğer babam bunu öğ­re­nir­se sorun­ları­m ol­aca­ğı ke­sin. Çün­kü ke­sin be­ni ev­lat­lı­k­tan re­dded­er.” Tepede toplanmış saçları fincan­ları­mız­dan yük­se­len bu­harın arka­sin­da sol­muş gi­bi gö­rün­üy­or­du. Gö­zü­ne dü­şen bir tu­ta­mı­nı ge­ri­ye it­ti. “Babam işi için ya­şar. Aile onun için... ikinci sırada bile de­ğil­dir. Annem listesinde oldukça yükseklerde ama ben muhtemelen onuncu sırada falanım. Eğer onu millete karşı utandırırım daha özür dilemek için ağzımı bile açmadan beni uzaklara gönderir. Askeri okula ya da belki Rusya’ya. Şaka yapmıyorum.”

“Dürüst olmak gerekirse yaptığın şeyler muhtemelen hapsi boylamana neden olacağı için uzaklara gönderilme konusunda endişe etmene gerek yok.”

“Doğru dedin. Eğer yakalanırsam benim için kek yapıp içine ucu açılmış bir HB kalem saklar mısın?”

“Belki de vandallığı bırakırsan kalemle kazı yaparak San Francisco yeraltında dolaşmak zorunda kalmazsın.”

Yanağını omzuna sürttüğünde yüzü benimkine öyle yaklaştı ki limonlu saç jölesinin ve ağzındaki nane

ayının kokusunu alabiliyordum. Masamıza doğru gelen hızlı adım seslerinin arasında fısıltıyla verdiği cevabı zar zor duydum.

“Bırakamam.”

Ona nedenini soramadan masamız patladı.

TABAKLAR VE YİYECEKLER MASANIN ÜSTÜNDEN KAYDI, humus etrafa saçıldı. Jack'in Japon yeşil çayı demliği devrilince içindeki yüzüme ve tişörtüme sıçradı. Çay artık sıcak değildi ama yine de şok yüzünden haşlanmış gibi bağırdım. Jack'in kolu helikopter ebeveyn bir anne gibi hızla beni korumak için uzandı ama olan olmuştu.

“Ah, Tanrım! Çok üzgünüm!”

Yüzümdeki çayı silip kafamı kaldırdığımda yanıma çömelmiş bir kızın masayı düzeltmeye yardım ettiğini gördüm. Ufak tefek, zayıf biriydi ama benim kadar kısa değildi. Asimetrik kesilmiş saçlarının kısa tarafı siyah, püsküle benzeyen daha uzun tarafı mor ve pembeydi.

“Ayak parmağım saz kilime takıldı,” diye açıkladı, vahşi saçlarına uymayan minik, tiz bir sesle. “Tam bir sakarım.”

"Sorun değil," dedi Jack, gergin bir sesle. Önüme getirdiği koluyla, içindekiler üstümüze dökülmeden önce tabakları geri itti.

"Kuzenim Trevor yan blokta oturuyor... üniversitede okuyan var ya hani? Her neyse, buradan geçerken camdan saçlarını gördüm. Sen olduğuna inanamadım ama sendin ve... izninle."

Jack'in boynuna sarılmak için benim üzerimden eğildi.

"Şey, Beatrix," dedi Jack boğazını temizleyerek. "Bu arkadaşım Sierra."

"Selam," dedi kız, geriye çekilirken dengesini sağlamak için omzuma tutunurken. Acaba sarhoş muydu? Komik bir kokusu vardı. "Jack iffetlilik taslıyor. Biz arkadaştan fazlasıyız." Alt dudağını ısırarak Jack'e sırtıttı.

Yüzünden korku dolu biri ifade geçen Jack bir şey diyecekmiş gibi ağzını kıpırdattı ama ses çıkmadı.

"Hey, sorun yok," dedi kız. "Birlikte falan değiliz. Jackson çift işlerine girmez, eminim sen de biliyorsundur. Aynı okula falan mı gidiyorsunuz?"

"Hayır."

Birisi camı tıklattı. Bir erkek siluetiydi bu.

"Kahretsin, gitmem lazım. Hey, gelip bizimle takılmak ister misiniz? Rincon Hill'deki bir partiye gidiyoruz."

"Hayır, sağ ol," dedi Jack tersler gibi.

Kız omuz silkip ayağa kalktı. "Bir ara telefon et. Belki de sen, ben ve Andy, onun annesinin evinde takılırız birlikte. Tanrım! Neredeyse yine düşüyordum... bu kilimle ilgili bir şey yapmalısınız," dedi, masamızı temizlemek için mutfak havlularıyla basamakları çıkan garsona. "Görüşürüz Jackson!"

Star'a masayı temizlemesinde yardım ettik. Jack önce ondan, Inner Sunset'e geri dönüş yolculuğunda benden özür diledi. Transfer otobüsümüz tıklım tıklımdı ve ayakta durmak zorundaydık. Ama N treninde yan yana bir koltuk bulduğumuzda biraz sohbet ettik.

"Sierra'ya öfkelenmediğin için sağ ol," dedi kısık sesle.

"Günde bir kez çıldırmak benim için yeterli. Kotamı anatomi laboratuvarında doldurdum."

"Ah, iyi o zaman."

"Ama konuya girmişken, sen ve Sierra...?"

Gözlerime bakıp ciddiyetle konuştu. "Kesinlikle hayır. Sierra ve ben sadece arkadaşız. Başından beri yalnızca arkadaştık. Eh..." Kafasını iki yana sallayıp karartılmış camdan dışarı baktı. "Karışık bir şey. Ya da eskiden öyleydi. Şimdi gayet basit ve onunla sadece arkadaşız."

"Tamam."

"Tamam mı?" diye tekrarladı kaşlarını çatarak.

Saçındaki ıslak bir çay yaprağını alıp hafifçe gülümседim. "Tamam."

Cüzdânını ona geri verdikten sonra birbirimize telefon numaralarımızla, e-posta adreslerimizi verip iş programlarımızı konuştuk. Ben anatomi laboratuvarının dışında benimle dalga geçmediği için teşekkür ederken o da her tarafıma çay sıçramasına öfkelenmediğim için tekrar teşekkür etti. Bizim durağa vardığımızda benimle eve kadar yürümesini istemedim. Birincisi, kendi başımın çaresine bakabilirdim. İkincisi de, daha önce beni kimse eve bırakmamıştı. Howard Hooper bile. Bu arada bu, seksle alakalı bir referans değildi çünkü Howard’la pek çok kez seks yapmış olsak da -eh, tam olarak *pek çok kez* olmasa da *arada bir* hepsi arabasında gerçeklemiş... hepsi de hayal kırıklığıyla sonuçlanmıştı.

Tüm bunların yanı sıra, annemin vardiyası esnasında eve beklenmedik bir ziyaret daha yapma ihtimaline karşı dikkatli olmak istiyordum. Çünkü ona bu durumu açıklarken yalan söylemem gerekecekti: Hayır, Jack’in müzedeki grafitiyle bir alakası yok. *Ve yapmamam konusunda özellikle uyarıldığım bir şeyi yapmak için* gecenin köründe sokaklarda dolaştığımı ve onunla Baykuş otobüsünde tanıştığımı da açıklayamazdım.

Annemi hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmıyordum, bu yüzden Jack’i hayal kırıklığına uğrattım. Onun beni evin önünde durdurup sanki yarın yokmuş gibi öpmeyi planladığını düşünecek kadar kibirli değildim. Ama MUNI durağından eve kadar olan bir buçuk blokluk yolda bana eşlik etmesine izin vererek onu incittiğim açıktı.

“Sana güvenmediğim için değil,” dedim ondan ayrılmadan önce ama bana inandığını sanmıyordum. Bu da kendimi berbat hissetmeme neden olmuştu.Özellikle de sokağın sonunda durup geriye baktığımda onu sisin arasında peşimden bakarken görünce. El salladığımda bana karşılık vermemesi içimdeki kötü duyguyu çok yönlü bir melankoliye dönüştürdü.

Eve girdiğimde Heath’in Noah’yla birlikte dışarıda olduğunu öğrendim. Jack’in ehliyetindeki bilgileri kullanmasına gerek kalmaması iyiydi çünkü benim ortalarda olmadığımı fark etmesi saatler alırdı. Ayrıca ona gönderdiğim fotoğraf bulanık olduğu için bilgilerin yarısı okunmuyordu. Ama Jack’in sokağının adı hâlâ aklımda olduğu için internetten araştırabilirdim. Adresi Buena Vista Park’ın batısındaki bir sokaktaydı ve ev fiyatları beş yüz binle birkaç milyon arasında değişiyordu.

Acaba hangi ev onundu?

Babam kaçmadan önce biz de Cole Valley’deki daha iyi bir evde yaşıyorduk. Babam üniversite hastanesinde akademik ilişkiler müdür yardımcısıydı. Annemle de öyle tanışmışlardı. Yani, evet, tonlarca para kazanıyor ama nafaka ödeme zahmetine giremiyordu. Heath ve ben onu mahkemeye vermesi için baskı yapsak da annem çılgına dönüp, bize bağırıp çağırarak aldatan, yalan söyleyen bir adamdan sadaka kabul etmeyeceğini söylemişti. Ve bunu ikinci kez söylemesine gerek yoktu. Konuyu bir daha açmamıştık. Fazla yüksek gelmiş

elektrik faturasını falan ödemek için Heath'le kendi paralarımızdan vermek zorunda kaldığımız zaman bile. Bu sık sık olan bir şey değildi; belki de yılda iki kez karşılaşıyorduk. Hem zaten evde üçümüz birlikte yaşıyor, elektriği birlikte kullanıyorduk ve aldatan, yalan söyleyen birisinden sadaka almama konusunda güçlerimizi birleştirerek ayakta duruyorduk. Bu yüzden şikâyetçi değildim.

Minnie'ye tekrar bakmaya tam olarak hazır olduğum söylenemezdi; ben de çizim defterimi kaldırıp üstümü soyundum ve ahşap mankeni çıkardım. Babam artık müdür yardımcısı olmayabilirdi ama bu şey hiç de ucuz değildi. Mankeni elimde evirip çevirirken Heath'in dün çöpte bulduğundan bahsettiği kartı düşündüm. Abim Berkeley'deki adresi hatırlayamasa da babamı görmeden geçen onca yılın üzerinden bizden sadece bir saat ötede, Körfez'in hemen ilerisinde olduğunu düşünmek gerçek dışı geliyordu.

Mankenin üstünden sarkan etiketi çevirdim. Telegraph Ahşap Stüdyosu. İnternette hızlı bir araştırmayla stüdyonun iletişim bilgilerini ve talepler için e-posta adresini buldum. Sanatçı mankenlerinin yok sattığını sanmıyordum yani bendekini her kim yaptıysa müşterisinin ismini hatırlıyor olmalıydı. Dosyalarında adres bile olabilirdi. Sormaktan ne zarar gelirdi ki?

Cesaretimi kaybetmeden önce stüdyoya çabucak bir e-posta attım.

İşte, hediye ya babam göndermişti ya da başkası. Peki ya babamsa ne olacaktı? Eh, bunu daha sonra düşünebilirdim.

Saat gece yarısını geçerken yatağa girip o gün olan her şeyi etraflıca düşünmeye başladım. Anatomi laboratuvarındaki seansım. Ondan sonra olanlar. Nefes almam için Jack'in sakince ve sabırla bana yardım etmesi. Bacağıma değen bacağının sıcaklığı...

Gelen bir mesajla telefonum titredi. Jack. Şimdiden yazmış mıydı? Onun yine geçen yaptığı gibi birkaç gün ses çıkarmayacağını düşünmüştüm.

Gelen mesaj, 00.33, Jack Vincent: *mikrofona vurur* Bu şey çalışıyor mu?

Ben: Belki.

Jack: Eve sağ salim döndüğünden emin olmak istedim.

Ben: Sağ ve salimim. Sen?

Jack: Sağ olsam da salim değilim. Olanlar için özür dilerim.

Ben: Eğer tekrar özür dilersen seni kalemle deşerim.

Jack: Peki, hanımefendi. Hey, Bex?

Ben: Efendim?

Jack: Kusmuklara ve yüzüne fışkıran çaya rağmen yine de uzun süredir geçirdiğim en güzel akşamdı.

Yüzümü yastığıma bastırarak sırttırırken cevap yazdım:

Ben: Perşembe günü anatomi laboratuvarına tekrar gideceğim. Bana su getirir misin?

Jack: Tamam ama bu sefer ben SENİN cüzdanını alırım.

Ben: Anlaştık. İyi geceler Jack.

Jack: İyi geceler Bex.

Jack o gece ya da çarşamba günü mesaj atmadı. Perşembe akşam olduğunda beynim yine çılgınca sebepler üretmeye başlamıştı. Jack'in, Altın Elma grafitilemini yapmayı bırakmam demesinin nedeninin, yerel bir çete olan Westmob tarafından rakipleri Big Block'a inat olsun diye şehrin dört bir yanına ilham verici sözcükler yazmaya zorlanması olduğu düşüncesi gibi.

Ya da belki de hastanede ziyaret ettiği kişi *gerçekten* de Sierra denen o kızdı. Jack "sadece" arkadaş olduklarını söylemiş olsa da şimdi kızın "arkadaştan daha fazlası" demiş olduğu ve bunun ne anlama gelebileceği aklımdan çıkmıyordu. Hayal gücüm oldukça kuvvetliydi; kuvvetlendikçe daha da kıskançlaşıyordum.

Anatomi laboratuvarına giderken trende ona mesaj atarak bina numarasını, çizim seansımın süresini söyledim. Cevap vermedi. Trenden inip iki gece önce birlikte yürüdüğümüz yolda ilerlerken de cevap gelmedi. Ama yolun yarısındayken Jack'in bana doğru gelen kaldırımında aşağı doğru ilerlediğini gördüm.

"Jack," diye seslendim arkasından. Durmayınca koşup tekrar adını bağırdım.

Kafasını sağı sola çevirdi. Sersemlemiş gibiydi.

"Hey," dedim önünde durarak. "Az önce sana mesaj attım."

"Bex." Sesi cehenneme gidip gelmiş gibi çıkıyordu. Kahretsin, gözleri de kan çanağına dönmüştü. Ya Budistlere yakışmayacak şekilde uyuşturucu alışkanlığı edinmişti ya da tüm gece uyumamıştı. "Dün telefonum kapandı ve eve gidip şarj edemedim."

"Sorun ne?"

Kafasını birkaç kez sağı sola sallayıp eliyle saçlarını olduğundan daha da karmaşık hale getirdi. O anda giysilerinin ne kadar kırışık olduğunu ve çenesiyle yanağındaki kirli sakalın gölgesini fark ettim.

"Tanrım, Jack. Ne oluyor?"

"Her şey yoluna... sanırım en kötüsü... bilemiyorum. Hiç uyumadım ve duşa ihtiyacım var. Seni aramak istedim ama kimsenin hayatında böyle ağır bir yüke ihtiyacı yoktur ve..."

"İzin ver de buna ben karar vereyim, ha? Neler olduğunu anlat."

"Ben..."

Arkamdan kalın bir ses bağırdı. "Jackson."

Arkamı döndüğümde barut rengi bir palto giymiş orta yaşlı bir adamın bize doğru yaklaştığını gördüm. Yakışıklı birine benziyordu ama koyu renkli güneş gözlüğü ve iyice aşağı çekilmiş siyah beysbol şapkası yüzünden tam anlamak mümkün değildi. Emin olduğum tek şey kıyafetlerinin, benim sarsak dolabımdaki her şeyin toplamından daha pahalı olduğuydu.

“Araba bekliyor,” dedi adam, bana saniyelik bir bakış atarak. Önemsiz olduğumu gösterecek kadar kısa bir bakıştı bu.

“Baba...”

“Hemen.” Elini omzuna koyup onu itti.

“Jack!” dedim.

“Seni ararım,” diye karşılık verdi omzunun üstünden acı dolu bir bakış atarak. Birkaç saniye sonra benden metrelerce ötedeki otoparkın yakınlarında bulunan indirme bindirme bölgesine doğru ilerliyorlardı.

Ne olduğunu çok merak ediyordum.

12

O AKŞAM MINNIE'Yİ ÇİZMEK MİLYONLARCA KAT DAHA ZOR olmuştu. Sebebi hem ne umacağımı bilmemem hem de Jack konusunda endişelenmemdi. Bu sefer kahramanlık yapmaya kalkmadım, çizimin yarısında izin istedim. Etrafta yürüyüş yapmaya ve Jack'in gösterdiği teknikle nefes almaya çıktım. İşe yaradı. Midemi yine çalılıkların üzerine boşaltmadım.

O gece Jack'ten haber alamayınca her ne yaşıyorsa gerçekten ciddi bir şey olduğunu söyledim kendi kendime. Gerçekten o kadar uzun süre uyumadıysa ne yapmış olabilirdi acaba?

Ertesi gün ona baskı yapmadan mümkün olunca bana yazmasını söyleyen bir mesaj attığımda hemen cevap gönderdi:

Gelen mesaj, 13.30, Jack Vincent: Seni görmezden gelmiyorum, inan.

Ben: İyi misin?

Jack: Daha iyiyim. Ama birkaç dakika sonra hastaneye dönmeliyim.

Ben: Yapabileceğim bir şey var mı?

Jack: Yok. Keşke her şey farklı olsaydı. Bunun sıra dışı bir durum olduğunu söylemek isterdim ama benim boktan hayatım işte.

Ben: Konuşmaya ihtiyacın olursa buradayım. Ama neler olduğunu anlatmazsan yardımcı olamam.

Jack: Şimdi gitmem lazım. Muhtemelen bir süre ulaşılabilir olacağım. İnan bana, böylesi daha iyi.

Bahsettiği sürenin birkaç saat ya da bir gün olduğunu neden düşündüm bilmiyordum. Ama bir hafta geçtikten sonra daha fazla dayanamayacağıma karar verdim. Bu zamana kadar tüm vaktimi kara kara düşünerek geçirmiş değildim tabii. Görevine sadık biri olarak Minnie'yle çizim seanslarıma devam ettim. Alto's'taki vardiyalarım gittim. Berkeley'deki sanatçı mankeninin geldiği mağazadan cevap gelmiş mi diye e-posta kutumu kontrol ettim. Ve Jack için endişelenmemek adına elimden geleni yaptım.

Ta ki DAYAN yazısı ortaya çıkana dek.

Maiden Lane, Union Meydanı'nda bulunan bir ara sokaktı. 1906 depremiyle yerle bir olmadan önce ucuz ve pis genelevlerle dolu olan bu sokak, ne gülünç ki şimdi lüks butikler ve restoranlarla dolu gösterişli bir yerdi. Gün içinde yalnızca yayalar girebiliyordu ve

trafiği engelleyen kapılar akşam bešten sonra açılıp arabaların girmesine izin veriyordu.

Dün gece mağazalar kapandıktan sonraki saatlerde “birisi” bu kapıları kapatmış ve sokağa giriş engellenmişken Maiden Lane’in tam ortasına beş metre uzunluğundaki altın rengi harflerle DAYAN yazmıştı. Harflerde eski zamanlardaki Batı barlarının tabelalarında kullanılan yazı tipi kullanılmıştı.

Sabah haberlerinde kelimenin televizyonumuzun ekranında parladığını gördüğümde kalbimin sıkıştığını hissettim. Bir muhabir, masaları devasa D harfinin etrafına konuşlanmış kafenin sahibiyle röportaj yapıyordu. Adam bunu reklam şansı olarak gördüğü için grafitiden “aslında hoşlandığını” ve insanların gelip onu kendi gözleriyle görerek birer latte almasını söyledi.

DAYAN. Bunun bir anlamı var mıydı? Başından geçenlerle alakalı bir şeyden mi bahsediyordu? Tekrar iletişime geçmeye hazır olduğuna dair bir işaret miydi yoksa bu?

O öğleden sonra daha geç saatlerde annem vardiyası için hazırlanmadan önce duş alırken bodrum merdiveninden inen ayak sesleri duydum. Tarafsız bir görüş almak için ani bir kararla pelüş çoraplarımı giyip alt kattaki çamaşır odasına yollandım.

Sağ taraftaki kapı garaja açılıyordu, sol taraftakiyse Heath’in kapısıydı. Ona “Hey!” diye seslendiğimde kapıyı kapatmak üzereydi.

Heath’in kafası çerçeveden uzandı. “Selam.”

“İş nasıldı?”

“Şey, iyi. Sorun ne?”

“Hiçbir şey.”

“Pekâlâ. O zaman neden 1950’lerdeki ev kadınları gibi bana günümün nasıl geçtiğini soruyorsun?”

“Annem duştan çıkmadan önce bir konuda tavsiye-ne ihtiyacım var.”

Kapıyı açık tutup içeri girmem için işaret etti. “Yani otuz saniyen var. Hızlı konuşsan iyi edersin.”

Odaya girdiğimde kapıyı arkamızdan kapattı. Vay. Çamaşır odası şaşırtıcı şekilde... temizdi. Abimin duvara dayanmış tek kişilik yatağı tabii ki toplu değildi. Ama normalde zemin kıyafetlerle dolu (ki çamaşır yıkama kurutma makineleri yatağından *kelimenin tam anlamıyla* dört adım ötede olduğu için bu oldukça ironikti) ve perdeyle kapatılmış giysi askısı bomboş olurdu. Ancak bugün her şey derli topluydu. Köşedeki doldurulmuş sandalyenin üstüne kitaplar, video oyun kutuları yığılmamıştı. Heath tişörtünü değiştirirken sandalyeye kıvrıldım.

“Kükürt duvara n’oldu?” Bahsettiğim yer çamaşır katlama bölmesinin üstündeki boyalı briket duvardı. Binlerce metal/punk/indie grubu ve bar etiketlerinin yapıştırılmış olduğu bu duvar logolardan oluşan devasa bir kolaja benziyordu. En azından birkaç gün önce. Şimdi hepsi gitmişti.

“Cenazesini yaptım. Annem haklıydı. Hepsinin kenarları soyulmuştu ve yapışkan yerler tozla doluydu. Mide bulandırıcı görünüyordu.”

“Pee-ki. Ne zamandan beri düzene önem vermeye başladın?” Abim tanıdığım en dağınık adamdı.

“Bana işkence etmeye mi geldin? Tavsiyemi istediğini sanmıştım.”

İç çektim. “Pekâlâ, diyelim ki bir gece hastaneden eve gelirken Baykuş otobüsünde bir çocukla karşılaştım ve kanımız kaynadı. Ama sonra onun o sırada bir suç işlemek üzere olduğunu öğrendim.”

“Mükemmel birine benziyor.”

“Şişşt, gerçekten küçük bir suç bu.”

“Azıcık ot çekmek ya da yasak bir yere park etmek gibi küçük bir şey mi?”

“İkisinin arasında bir şey.”

Heath tişörtünü kafasından geçirip ağzı açılmış halde bana baktı. “Araba çalmak mı?”

“Ne?” Neredeyse boğuluyordum. “O uyuşturucu satın almaktan on kat daha kötü.”

Heath sıırttı. “Peki, ne o zaman? Benzin istasyonu soydu çünkü büyükannesinin ameliyatı için paraya mı ihtiyacı vardı? Ya da birinin evine yumurta fırlatmak gibi aptalca bir suç mu işledi?” Hemen cevap vermediğimde gözleri kocaman açıldı. “Bir dakika. Yumurta fırlatmadı ama onun gibi bir şey mi yaptı? Tuvalet kâğıdı mı attı? Ah, kahretsin! *Olamaz*. Şaka mı yapıyorsun? Müzedeki şey mi yoksa?”

Yüzümdeki kan çekildi.

“Lanet olsun...” diye mırıldandı. “O gerçekten de senin için miydi?”

“Heath...”

Suçlayıcı bir parmağını bana doğrulttu. “Şu gönderdiğin bulanık ehliyet fotoğrafı... onun mu? Altın Elma sokak sanatçısıyla mı görüşüyorsun?”

“Çok saçma,” dedim zayıf bir sesle. “Yumurtalama şeyi doğrudur.”

“Dünyadaki en berbat yalancısın.”

“Ah, lanet,” diye fısıldadım yüzümü ellerimle kapatırken. “Anneme söylemeyeceğine söz vermelisin. Hayatın üzerine yemin et, Heath.”

“Yemin ederim. Tanrım, Bex. Bir şey yaptın mı tam yapıyorsun ha. Bir dakika önce odana tıklıp varoluşsal felsefeyi benimseyerek bütün boyalarını çöpe atıp ‘renklerle işim bitti’ derken bir dakika sonra kötü şöhretli bir sokak sanatçısıyla takılıyorsun.”

Kıvrılmış dizlerimin üstünden ona dik dik baktım. “Anlatmamı istiyor musun yoksa bütün hikâyeyi tahmin mi edeceksin?”

“İyi, hadi devam et ve bana devrim niteliğindeki hikâyeni anlat, Patty Hearst*.” Tavandaki cıyaklayan bir boruya baktı. “Ama çabuk ol. Duş kapandı. Yani saç kurutma ve makyaj süresince on beş dakikamız var.”

Heath odadayken yukarıdaki her şeyi duyabiliyordu.

Hızla konuşarak ona tüm hikâyeyi anlattım. Eh, yani yarısını. Jack için nasıl yanıp tutuştuğumdan

* Hearst Medya İmparatorluğu’nun kurucusu William Randolph Hearst’in torunu olan Patty Hearst, bir gerilla örgütü tarafından kaçırıldıktan sonra bu örgütün suç faaliyetlerine katkıda bulunan Amerikalı bir oyuncudur. (ç.n.)

bahsetmedim ve Altın Elma meselesi hakkında da başka bir şey itiraf etmedim. Çünkü sır saklamakta başarılı olamadığım için zaten kendimi yeterince suçlu hissediyordum. Ama Sierra'nın çay salonuna dalmasını, Dilenci Will'in, Jack'in hastanede bir "hanım arkadaşı" olduğundan bahsetmesini atlamadım. Onu son gördüğümde babasıyla birlikte olduğunu da.

"Yani şu anda neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok," diye bitirdim.

"Babasının, ailesini iplemeyen zengin bir adam olduğunu söylemiş. Peki, o zaman adam neden senin şu çocukla birlikte hastanedeydi?"

"Bilmem ki."

"Belki de annesine bir şey olmuştur."

Kahretsin. Jack babasının öncelik listesinde annesinin "oldukça üst sıralarda" olduğunu söylemişti, sadece kendisi öyle değildi. "Ya annesi kanser falansa?"

"Üniversitenin kanser tedavi merkezi, şehrin diğer ucunda, Zion Dağı'nda," diye hatırlattı Heath. "Ama başka bir hastalık olabilir. Belki de düzenli randevuları için Parnassus'taki bir doktora geliyordu ve bu yüzden Berduş Will senin çocuğu sürekli görüyordu."

"Dilenci Will," diye düzelttim yüzümü ekşiterek. Heath de Will'le en az benim kadar konuşmuş olmasına rağmen hâlâ adını öğrenememişti. Gerçi Jack hakkında söyledikleri doğru olabilirdi. Mantıklı olan tek şey buydu. "Jack'in babasıyla ilişkisi mükemmel

değilse ailede güvenebileceği tek kişi muhtemelen annesidir. Bu da onu gördüğümde neden felaket halde olduğunu açıklar.”

“Eh, bir ortak noktanız var en azından. Baktan babalar ve hastanede takılan güçlü anne figürleri. Saatler sürecektir muhabbetler edebilirsiniz. Tıpatıp birbirine benzeyen fasulyeler gibisiniz.”

“Bak,” dedim yatağının kenarında onun yanına oturarak. “Jack’in bana gönderdiği son mesajlar şunlar. Buradan yukarı kaydırma.”

“Neden? Birbirinize sapık fotoğraflar mı gönderiyorsunuz?”

“Herkes sen değil, Heath.” Ve hayır, *Body-O-Rama*’daki oto portrem sapık fotoğraf kategorisine girmiyordu.

Heath mesajları okuyup telefonumu geri verdi. “Kötü görünüyor.”

“Biliyorum. Eee, ne yapmam gerek? “İnan bana, böylesi daha iyi.” Ne anlama geliyor bu?”

“Seni karmaşık aile hayatına sürüklemek istemiyor gibi. Eğer böyle bir şey Noah’yla başıma gelseydi ben öyle hissederdim. Özellikle de benim yüzümden kapısında bir polis belirse.”

Heath bu hafta hiç gece kulübüne gitmemişti. Hatta hiç dışarı çıkmamıştı. “Sen ve Noah...”

“Ben ve Noah hakkında konuşmuyoruz burada. Ama konuşuyor olsaydık sana yarın bize akşam yemeğine geleceğini söyledim.”

Gülümsedim. “Sonunda Aziz Noah’yla tanışabilecek miyiz? Bu, kıyametin yaklaştığına dair kükürt duvarın düşüşünden daha büyük bir işaret.”

“O kadar da büyük bir mesele değil,” dedi üst üste attığı ayaklarından birinin gergince sallanıp durması, “*Dünyadaki En Büyük Mesele!*” diye haykırıyor olsa da. “Her neyse, senin krize geri dönelim. Bu arada, umarım Jack gerçekte ehliyetinde olduğundan daha iyi görünüyordur.”

“Öyle. Tam bir pisliksin.”

“Aydınlan, şapşık tavşan.”

Iyy. Çocukken, Trix kahvaltı gevreği reklamları yüzünden bana böyle seslenirdi. İsmimin Trix ya da Trixie diye kısaltılmasını *asla* istemediğime kadar verdiğim zaman tam da o dönemlerdi. (Gerçi babamdan yeni karısının striptiz kulübünde bana bir iş ayarlamasını istersem en azından takma adım hazırды.)

Homurdanarak kendimi yatağa bıraktım. Bodrum tavanından sarkan floresan atölye lambasının ışığından gözlerimi korumak için bir kolumu suratıma dayadım. “Bir şeylerle mücadele ediyor veya zor zamanlar geçiriyor olsan ve Noah’ya uzak durmasını söyle-sen bunu yapar mıydı?”

“Şaka mı yapıyorsun? Noah ikimizin toplamından daha iyi bir insandır. Eğer yardıma ihtiyacım olduğun-u düşünüyorsa kalkıp gelirdi. Ve ben farkında olmasam da hem sorunun ne olduğunu anlar hem de...”

Ellerini bir sihirbaz gibi iki yana açtı, "Her şeyi yoluna sokardı."

Ona bakmak için bir anlığına dirseğimi kaldırdım.
"Ah, gerçekten mi?"

"Varsayımsal olarak."

"Hı-hı. Çok şanslısın."

"Gerçekten öyleyim. Ama şu küçük vandalınla alakalı başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Eğer yakalanırsa başı ciddi derde girecek, Bex. Şu anda neler yaşadığını da ancak Tanrı bilir. Kendini onun tüm bu zırvalarına dahil etmek istediğinden emin misin? Kötü olmadığın konusunda sana sürekli takıldığımı biliyorum ama bu çocuk ihtiyacın olmayan türden bir belaya benziyor. Belki de geri çekilip gitmesine izin vermen ikiniz için de daha iyi olur."

Annem kabul etmeye istekli olmadığınız tavsiyeler istemeyin, derdi hep. Ona katıldığımdan emin değildim. Mantıklı bir çözüm için tarafsız bir gözün fikrini almak yardımcı olmuştu. Ama mantıklı olanla doğru olan her zaman aynı seçim olmayabilirdi. Farkı da yalnızca ve yalnızca kendiniz anlayabilirdiniz.

13

ZEN MERKEZİ, HAYES VALLEY'DEKİ ESKİ, TUĞLADAN BİR binaydı. Önünden muhtemelen milyonlarca kez geçmiş olsam da hiç dikkat etmemiştim. Jack ile babasına rastlamamın üstünden bir buçuk hafta geçtikten sonra hem binayı hem de Jack'i aramaya çıktım.

Ana girişin sol tarafında bulunan tekerlekli sandalye rampasının tepesindeki elle yapılmış bir tabela kitapçının yerini gösteriyordu. Tüm cesaretimi toplayıp ayak parmaklarımı ve bileklerimi saran gladyatör sandaletlerimle rampayı tırmandım. Ayak tırnaklarıma oje bile sürmüştüm. Sonuçta bu da bir organizasyon sayılırdı.

Şüpheler, sınavdan önce son dakika insanın gözünün önünden geçen bilgi kartları gibi zihnimden geçiyordu: *Heath'in tavsiyesini dinlemeliydin. İlk önce mesaj atmalıydın. Önce kitapçıyı arayıp programının hâlâ aynı*

olup olmadığını sormalıydın. Şöyle yapmalıydın, böyle yapmalıydın...

Ama yapmamıştım. Ve şimdi korkup kaçmak için çok geçti. Hava ne zaman bu kadar ısınmıştı? Sıcaklamamın sebebi çok yürümüş olmam ya da burasının bizim mahalleden daha güneşli olması olabilirdi ama kesinlikle gerginlik değildi. Gergin değildim. Neden gergin olacaktım ki, Pete aşkına? Ceketimi çıkarıp çantamın üstüne koydum. Ellerimi kotuma sürttüm. Sonra sakinleştirici bir nefes alıp içeri girdim.

Kitapçı tam hayal ettiğim gibi sıcak, sessiz ve çok ama çok düzenliydi. Birkaç kişi Budizm doktrinleri, Buda, Dogen ve farkındalık hakkındaki kitaplarla dolu rafları inceliyordu. Birkaç yoga matı, minder-muhtemelen meditasyon için-, pek çok Buda heykeli ve çanı indirimdeydi. İçeride hafif bir baharat tütsüsü kokusu vardı. Bu da büyük ihtimalle satılan tütsülerin kokusuydu.

Çalan geleneksel Japon müziği dışında etraf aşırı sessizdi. Cesaretimi kaybettim ve diğerlerinin arasına karışıp kitaplara bakıyormuş gibi yaptım. Birileri buraya ait olmadığımı anlayabilir miydi? Auramdaki kocaman, isli X harfi beni YABANCI olarak damgalıyor muydu? Orta Yol'u takip etmediğim hissedilebilir miydi?

Gözlerim Jack'i aradı ama burada çalışıyormuş gibi görünen kimseyi görmedim; uzun cüppeler giymiş kel keşişler ya da yaka kartı takmış birileri yoktu. Kitaplara daha fazla uzun uzun bakamayacağım için Jack'in

taktığına benzeyen, farklı stil ve uzunluklardaki mala boncuklarının bulunduğu bir vitrine doğru ilerledim. Kolye olarak kullanılan uzun bir boncuk dizisine dokundum.

“Çok güzeller, değil mi?” dedi arkamdaki yumuşak bir ses.

Arkamı döndüğümde dağınık siyah saçları ve alt dudağının hemen altında bir piercing’i olan tatlı bir Çinli çocukla karşılaştım. Boncuklara işaret ettikten sonra kollarını göğsünde birleştirdi. “Nepal’den sığır kemiği boncuğu.”

“Ah, evet. Oldukça hoşlar.” Muhtemelen bu, dini takılar (pardon, Jack’in diyeceği gibi *felsefi* takılar) için söylenecek doğru kelime değildi. Ayrıca, Bay Sığır Kemiği Uzmanı göğüslerimi dikizliyordu. Ne demeye bu tişörtü giymiştim ki? Annem buna Roma tarzı seks tişörtü diyordu çünkü rengi beyazdı ve kısa kolları omuzlarda ikiye ayrılırken alt kısımlara doğru bollaşyordu. Ayrıca içimi gösteriyordu. Eğer dikkatli bakılırsa sutyenim görülebiliyordu. Hatta doğru ışıktaki dikkatli bakmaya bile gerek kalmıyordu.

“Kemiklere mercan taşları gömülmüş. Bu boncuklar iyi kanı destekler.” Bir an için gözlerini kısarak beni inceledi. Ama bu sefer göğüslerime değil yüzüme bakmıştı. “Kan dolaşımını yani. İyi kanın dolaşımını.”

“Parmaklarının arasında herhangi bir boncuğu döndürmek kan dolaşımını kısa süreli olarak iyileştirir zaten,” dedim.

Kıkırdadı. "Muhtemelen Nepal batıl inancı olsa da kulağa hoş geliyor."

"Hepsinin ayrı özellikleri var mı?" diye sordum siyah renkli bir diziye dokunarak. Neden bana bu kadar dikkatli bakıyordu? Yüzümde bir şey mi vardı acaba? Ve bu çocuk fazla arkadaş canlısı bir müşteri miydi yoksa kitapçıda çalışan biri miydi?

"Bazılarının. Şu akiklerin negatif enerjiyi geri püskürtmesi gerekiyor. Bu tuhaf bir soru olabilir ama adın Beatrix olabilir mi acaba?"

Vay canına. Ne çok şey söylemişti. "Şey..."

"Kahretsin." Kafasını eğip mağazada etrafına bakındı ama yakınlarda kimse yoktu. "Yani, o sensin değil mi? Örgüler. Seni örgülerinden tanıdım."

Elim kafamın tepesinde taç gibi birleştirdiğim örgülere gitti.

"İnternetteki portrene de benziyorsun." Yüzünün yarısını tek eliyle kapattı. "Eh, bir tarafındaki korkunç görünümlü kasları saymazsak."

Tabii ya. "Sen... Andy'sin, değil mi? Jack'le birlikte çizgi roman çizen çocuk."

Sırıttı. "Evet. Andy Wong."

"Yaka kartın yok," dedim.

"Budistler yaka kartı takmaz."

"Şey..."

"Şakaydı. Kartımı tezgâhta bıraktım."

"Ah, acayip Zen espri anlayışı," dedim gergince.

"Seninkiler var ya, *muhteşem ötesi*." Kafasının tepesini işaret etti.

“Ne?”

“Çizimlerini diyorum. Bu dünyaya ait olmayan bir güzellik. Gri kalemin kattığı retro hava çok iyi. Jack hiç renk kullanmadığını söyledi.”

“Ah, teşekkürler. Ve evet... renk kullanmıyorum.”

Konuşacak bir şey arıyormuş gibi birkaç kez kafasını salladı. “Bu kadar ufak olduğunu tahmin etmemiştim. Minik, ürkünç bir peri gibisin.” Gözleri kocaman açıldı. Sonra ellerini sallayıp geri çekildi. “Hayır, hayır. Çizimlerinin ürkünç olduğunu demek istemiştin. Senin değil. Kesinlikle senin değil.”

Gülümser gibi yapsam da düşündüğüm bu değildi.

Jack ona benden bahsetmiş.

Jack ona benden bahsetmiş ve çizimlerimi göstermiş.

Jack ona benden bahsetmiş, çizimlerimi göstermiş ve saç örgülerimi anlatmış.

Belki de kafamda dolanan bu derin, akademik düşünceler yüzünden Andy’nin özürlerini bölüp “Jack burada mı?” diye soruverdim.

“O...” Andy arkama bakıp gülümsedi. Kaslarım donakaldı ama arkamdaki Jack değil, aldığı kitapların ücretini ödemek için bekleyen bir müşteriydi. Andy izin isteyip adamın ödemesini alırken, ben boynumu dört bir yana çevirerek gergin bakışlarımı sabitleyecek güvenli bir yer aradım. Müşteri sonunda gittiğinde Andy’ye baktım ama çocuk köşedeki bir kapıya doğru gidiyordu.

“Bir saniye bekle,” dedi. “Hemen geleceğim.”

Ama gelmedi. Sonsuz süre bekledim. Tamam, belki sadece beş dakika beklemiştim ama bana sonsuz gibi geldi. O sırada da bir başka müşteri daha kasaya geldi. Kadına, "Ben de nerede olduğunu bilmiyorum," der gibi omuz silktim. Kadının dükkândan çıkıp gidecek kadar kızdığından (görünüşe göre Budizm insana hemen azizlik katmıyordu) emin olduğum anda arka kapı hızla açıldı ve Andy soluk soluğa içeri girdi.

Ve yalnız değildi.

Kalbim fişek gibi boğazıma doğru fırladı.

Eski, bol bir kot pantolon, siyah bir tişört ve kül rengi, ince bir hırka giymiş olan Jack yanıma gelip durdu. Bir şey söylemeden bana baktı. Onun da tişörtümün altındaki sutyenimi görebildiğinden emindim ama onu incelemekle meşgul olduğum için bunu umursamadım. Her şeyi unutmuştum. Kalem çekilmiş gibi görünen çifte kirpiklerini, elmacık kemiklerinin altındaki çukurları, annemin kullandığı ucuz şeyler gibi değil de iyi marka yumuşatıcı kokan kıyafetlerini...

"Saçlarını kestirmişsin," dedim aptal gibi.

Parmaklarını öncekinden birazcık daha az dağınık olan kabarık saçlarından geçirdi. Kafasının yan tarafları da daha kısa kesilmişti. "Genç Johnny Cash'ten çok ihtiyar Elvis'e benzediğimi söyleyince birkaç santim kestirdim."

"Seni son gördüğümde daha iyi görünüyorsun. Dinlenmiş, yani."

"O gün kötü bir gündü. Artık her şey daha iyi."

Kafamı anladığımı gösterir gibi sallayıp bir şeyler daha eklemesini bekledim ama söylemedi. "Yani *dayandın*."

Bir an için kafası karışmış göründü. "Ah, şey, evet," dedi sesini alçaltarak. "Gördün demek?"

"En iyi parçalarından biriydi."

"Teşekkürler." Boğazını temizleyip ellerini ceplerine soktu. "Minnie nasıl?"

"Daha iyi anlaşıyoruz."

Hafifçe gülümsedi. "Bu iyi."

"Laboratuvara gittiğimde seni aradım," dedim.

"Bayağı... yoğunum."

Birkaç saniye birbirimizin ayaklarına baktık. Söyleyeceği tek şey buysa belki de gelmekle hata etmiştim *cidden*. Marketteki kasama gelen müşterilerle bile daha derin muhabbet etmişliğim vardı. Kızgınlık ve incinmişlik göğsümü sıkıştırdı.

"Pekâlâ o zaman," dedim, pek de omuz silkme denemeyecek bir şekilde omuzlarımı kaldırarak. "İzin vereyim de her ne işin varsa devam et sen. Görüşürüz."

Kapıya doğru ilerlerken Andy'nin kasanın arkasından beni izlediğinin farkındaydım. Topallayan bir ihtiyar adam tam benim döndüğüm rafın arkasından çıkınca onu devirmemek için tuhaf bir şekilde kenara atılmak zorunda kaldım. Bunu yaparken sıcak bir el dirseğimi kavradı.

"Pardon," dedi Jack topallayan adama, bana ulaşmak için etrafından dolaşırken. "Bex, bekle. Lütfen. Ben..."

Beni sokağa bakan camlardan birine doğru çekti. “Bir şey yapmıyorum. Yani, her ne yapıyorsan dedin ya... Bugün burası bayağı sakın. Ben de meditasyon yapıyordum.”

“Seni durdurmayayım.”

“Durdurdun bile.”

“Evet, bunca zahmete girdim çünkü senden hoşlanıyorum, Jack. Senin de benden hoşlandığından eminim.”

“Ne kadar çok hoşlandığımı bilemezsin.”

“Başka biri mi var?”

“Hayır. Yüce İsa. Kesinlikle yok.”

“O zaman beni dışarıda bırakmayı kes ve geçen hafta hastanede ne olduğunu anlat. Oturup senin bana kırıntı falan atmanı beklemeyeceğim. Ya her şeyim ya hiçbir şeyim, teklifim bu.” Bu dediğimin, babam gitmeden önce annemin söylediği bir şeye çok benzediğini sonradan fark ettim. Bu hiç adil olmasa da taşı geğğine oturtmak istemiştim.

“Haklısın,” dedi bir süre sonra.

Eh, yani. Haklıydım. Ama daha fazlasını söylemesini istediğim için bekledim.

Kafasını eğdi. Sonra bana yaklaştı. Nefesi, şakağımdaki ne kadar çalışsam da örgüden kaçan bir tutam saçı havalandırırken gözlerimi hırkasındaki gümüşü inci düğmeye diktim.

“Özledim seni,” diye mırıldandı.

Bunu o söyleyene kadar duymayı ne kadar çok istediğimin farkına varmamıştım. Bu iki küçük, kısık kelime

yerçekimini ortadan kaldırıp ayaklarımı kitapçının halı zemininden kesti. Kafam tavana çarpırsa şaşırırmazdım.

Söylediğinin karşılığında anlamlı ve samimi bir şey söylemek istedim. "Ben de seni özledim" ya da "Seni tekrar görmezsem öleceğimi sandım" gibi bir şeyler mesela. Ama duygulardan bunaldığım için, "Düğmen kırılmış," demekle yetindim.

Düğmesine bakmak için kafasını eğdiğinde tırnağımı üçgen boşluğa bastırdım.

"Uçan bir tahta parçası yüzünden," dedi parmağını benimkinin yanına getirerek. "Andy, kasanın altından kırılan bir tahta parçasını karateyle parçalayabileceğini düşündü ama..." Parmağının ucunu benimkine değdirip yavaşça aşağı, eklem kemiğime doğru kaydırıldığında kolumdaki tüyler diken diken oldu, "Tahta kırılmadı. Bunun yerine düğmemi kırdı ve köşesi neredeyse beni hadım edecekti. Kahrolası tahtayı tutacak kadar aptal olduğum için sanırım bunu hak ettim."

Burnumdan nefes vererek gülerken sessiz olmaya çalıştım ama yapamadım. Utanarak elimi çektim. "İyy, burası kütüphane gibi," diye şikâyet ettim.

"Şişşt," diye azarladı beni, kahrkahrından on kat daha yüksek bir sesle.

Kasaya bir bakış attım. Andy gülümsüyordu. Evet, kesinlikle bizi izliyordu.

"Sen gelmeden önce öğleden sonra havanın kaç derece olduğunu kontrol ediyordum," dedi Jack. "Dışarısı on dokuz derece falan."

Bu da muhtemelen sisli ve bizim mahallede beş derece daha soğuk olduğu anlamına geliyordu ama evde olmadığım için o kadar önemli değildi. “Burada meditasyon yapmak zorunda olman ne kötü,” dedim.

“Birisi meditasyonumu böldü bile. Ayrıca, doğada meditasyon yapmak her zaman daha iyidir. Mükemmel bir yer biliyorum. Bu akşam çalışıyor musun?”

Kafamı iki yana salladım.

“Bana güveniyor musun?”

“Güvenmem için bir sebep vermeye hazır mısın?”

“Aklımdaki bu mükemmel yerin gözlerden uzak olduğundan bahsetmiş miydim?” Andy’ye bir bakış attıktan sonra ekledi: “Çok uzak.”

“Peki, tamam,” dedim sonunda, teklifini geri çevirmeyi gerçekten aklımdan geçirmişim gibi.

Jack gülümseyip iki elini de havaya kaldırdı ve geri yürüdü. “Bana beş dakika ver.”

14

BEŞ DAKİKASI İKİ DAKİKA SÜREN JACK DÖNÜNCE BENİ kitapçının kapısından dışarı, güneş ışığına çıkardı. Kaldırımında ilerlerken şişkin, keten bir çantanın askılarını bileğime taktı. “Şunu biraz tutuver.”

Hırkasını çıkarırken tişörtünün kısa kollarının altındaki renkli balık ve nilüfer dövmelerini kısa süreliğine de olsa gördüm. “Çantada ne var?” diye sordum.

“Vejetaryen domuz pastırması.”

Yüzümü buruşturdum. Bir kahkaha atıp çantayı benden aldı ve hırkasını içine tıktı.

“Hangi MUNI hattına bineceğiz?” diye sordum bir durağın önünden geçerken.

“Ben hattına.” Cebinden bir anahtarlık çıkarıp kaldırım kenarındaki dapdar bir yere park edilmiş parlak siyah bir arabanın önünde durdu. Eski tip iki koltuklu bir spor arabaydı bu. Küçük, kıvrımlı ve çok güzeldi.

Siyah tavanı açılabilirdi ve kapılarının yanındaki beyaz bölmeler, açılmış bir ataşın kıyısını andırıyordu.

"Bu Hayalet," dedi Jack, bastırılmamış bir gururla.

"Hayalet mi?"

"1958 model Corvette." Ayna gibi parlak olması gerekirken göçükler ve çiziklerle dolu olan kapının kilidini açtı. "Geçen sonbaharda birileri gezmek için çaldı. Bu yüzden dışı birazcık hasarlı. Fazla gösterişli olmasın diye bu şekilde bırakmaya karar verdim. Ayrıca babamı sinirlendiriyor ve bu çok daha iyi."

Kapı açılırken gıcırdadı. Koyu kırmızı deri koltuklara baktım. Uzay çağı tarzı gösterge panelinin önünde krom bir direksiyon vardı. Arabanın her köşesi modifiye edilmişti. "Vay canına Jack! Bu muhteşem bir şey."

"Ama kızımın kliması yok ve açılabilir tavanı yağmur yağınca su sızdırıyor."

Beni bunun gördüğüm en havalı araba olmadığına inandırmaya çalışıyorsa bayağı fazla çabalamalıydı. "Neden toplu taşıma kullanıyorsun ki?"

"Bu şehirde araba park etmeyi denedin mi hiç?"

Kafamı iki yana salladım. "Araba kullanmıyorum ben."

"Biniyor musun peki?" Bu cümle birazcık müstehcen gelmişti. Bana bakışı daha da müstehcendi. Daha önce hiç kimse böyle bakmamıştı bana.

"Neden 'Hayalet'?" diye sordum.

Arabanın üst kısmına tutunup öne eğildi ve dramatik bir sesle konuştu. "Çünkü çok hızlı ve geceleri sokaklarda kayboluyor."

“Bu kulağa tehlikeli geliyor.”

Yanağındaki gamze belirdi. “Hayattaki en güzel şeyler tehlikelidir. Atla bakalım, Beatrix Adams.”

Minicik koltuğa güçlükle sığışıyormuş gibi yaptım. Bir konuda haklıydı: Araba biraz küf kokuyordu. Ama bunun dışında içindeki her şey parlak ve güzeldi.

Keten çantayı küçük bagaja attıktan sonra uzun bacaklarını her nasıl başardıysa arabaya sığıştırdı ve motoru çalıştırıp arabayı kükretti. Serin hava girsin diye camlarımızı indirdik. “Solgun görünüyorsun,” dedi Jack, güneşliğinden güneş gözlüğünü alırken. “İyi misin?”

“Eğer kaza yaparsan diğer arabanın tamponuyla aramızda pek bir şey olmayacak.”

Kemerini takıp arabayı geri vitese taktı. Koyu renkli gözlük gözlerini kapatsa da dudaklarında bir gülümseme vardı. “O zaman kaza yapmasam iyi olur sanırım.”

Annemin küçük aracıyla Howard Hooper’ın boktan arabası dışında bir arabaya bineli çok uzun zaman olmuştu. Hele böylesine hiç binmemiştim. Arabasının hızlı olması konusunda şaka yapmamıştı. Gösterişli araç yokuşlarda ve inişlerde sanki tekerlekleriyle asfalt uzun zamandır evli bir çiftmiş gibi şimşek misali ilerliyordu. Jack iyi bir şofördü. Gerildiğim için kendimi salak gibi hissettim.

Dirseğimi açık pencereye dayayıp, şehir yanımızdan geçip giderken tişörtümün kesik kollarını havalandıran ılık esintinin tadını çıkardım. Jack’e yine bu kadar yakın olmak canlandırıcıydı. Yine çay salonunda olduğumuz

gibi yakındık ama bu sefer daha yalnızdık. Vites değiştirirken kollarındaki dövmele ve yüzüne birkaç kez yandan bakış attım. Baktığımı yakaladığında gülümsedi ama ben utanmaktan çok heyecanlandım.

Duboce Üçgeni'nin kıyısında yolumuzdan sapmamıza neden olan hafif trafiğe rağmen yolculuk fazla uzun sürmedi. Sonunda park edecek bir yer bulmak için yavaşladığında istikrarlı bir şekilde bir tepeyi tırmanmakta olduğumuzu fark ettim. Burası Buena Vista Park'tı.

"Sen buralarda yaşıyorsun, değil mi?"

"Adresimin fotoğrafı yok muydu sende?" diti takıldı, park edilmiş bir BMW'ye yönelen koşu şortu giymiş bir çiftin yanından geçerken.

"Fotoğraf bulanıktı," dedim. "Ev numarası okunmuyor, sadece sokak adı görünüyor."

"Birkaç blok ötede oturuyorum."

"Ah. Bir dakika... birisi bu parkta yangın çıkarmış mıydı?"

"Her parkta yangın çıkarıyorlar, Bex," diye takıldı yine. "Tabii geceleri belirli bölgelerde sorun çıkaran serseriler var ama polis devreye girip onları kovuyor. Ben buraya sürekli geliyorum; özellikle de evden çıkıp düşünmek istediğimde. Eğer kendini iyi hissettirecekse gün içinde etrafta yalnızca Benz kullanan aileler görürsün. Ama iyi hissettirmemeli tabii. Merhaba, park yeri. Şanslı günümüzdeyiz."

Belki de gerçekten öyleydi.

Sıkı birkaç manevrayla Hayalet park yerine girdi ve inip geniş bir yürüyüş yolunda ilerlemeye başladık. Görünüşe bakılırsa doğayla iç içe olma parlak fikrine sahip olan tek kişiler biz değildik çünkü park oldukça kalabalıktı. Bebek arabalarını yürüten anneler, piknik sepeti taşıyan babalar, köpeklerini yürüyüşe çıkarmış gençler... Ama San Francisco'da mükemmel bir hazine günü görmek çok zordu. Böyle bir günü değerlendirmenin en iyi yolu güneşin tadını çıkarmak için parklardan birine halkça akın etmekte.

Bu şehirde yapmaya değer her şey gibi parka giden yolu tırmanmak da bacaklarımı germişti. Tam Jack'e yavaşlamasını söyleyecektim ki elimi tutup beni asfalt yoldan ormana doğru çekti.

"Birileri bizi yakalamadan çabuk gel," dedi, ağaçların arkasındaki keskin bir dönüşü alırken.

Ona yetişmek için küçük bacaklarımın iki kat çaba sarf etmesi gerekiyordu ve ağaçların arasında koşarken kafam "*Jack elimi tutuyor!*" düşüncesiyle şişip balona dönmüştü. Parmakları benimkileri yutmuştu. Avucu sıcak ve hafif terliydi ama benimki de aynı durumdaydı.

Aşağı sarkmış bir dalın altından geçip tepenin kenarındaki açıklık alana daldık. Dengemi kaybedip parmak uçlarımda sallanınca yan taraftan aşağı düşmemem için Jack belimi kavradı.

"Ah..." dedim soluk soluğa.

Şehir, devasa bir yama işi gibi görünen çatılardan ve beyaz binalardan oluşan baş döndürücü bir labirent misali ayaklarımızın altında uzanıyordu. Uzakta Golden Gate Köprüsü, onun ötesinde de sahil kayalıkları görünüyordu.

“Değil mi?” dedi Jack birkaç saniye sonra, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

“Sen burayı nasıl buldun?”

“On yaşımıdayken falan keşif yaparken buldum.”

Açıklığın kenarındaki kalm çalılıkların arkasında konuşan insanların sesi geliyordu ama ne dediklerini anlayamayacak kadar uzaktaydılar.

“Zirveye çıkan basamaklardan birkaç metre uzakta burası,” dedi Jack, ben etrafıma bakınırken. “Bu yüzden ekstra serin ama gözlerden uzak. Eskiden burada saklanırken kendimi tam bir asi gibi hissederdim. Ta ki şurada orta yaşlı bir çift görene kadar. O zaman resmen yıkıldım.”

Bir kahkaha attım. “Eh, bugün yine gelirlerse önce biz kapmış olduk işte.”

“Kesinlikle. Şimdi, bana yardım et hadi.” Keten çantadan, Zen Merkezi’nde satılanlara çok benzeyen iki siyah yoga matı çıkardı. Ben birini yayarken o da diğerini benimkinin hemen yanına yaydı. Matlar kareydi ve yalnızca oturacak kadar genişti ama şikâyetçi değildim. “Sadece ödünç aldım, orayı soğana çevirmedi.”

“Öyle söylenemeyeceğinden eminim ama ben senin aşırı gösterişli özel okulunda okumadım tabii. Bu yüzden yanılıyor olabilirim.”

“Şükret. Mezun olacaklar sınıfında benimle elli kişi var.”

“Ben Lincoln’a sadece birkaç yıldır, Inner Sunset’e taşındığımız zamandan beri gidiyorum. Ama mezun olacaklar yedi yüz kişiden fazla.”

O gri renkli Chuck Taylor ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarırken ben de sandaletlerimi çıkardım ve matların üzerinde birlikte oturup bacaklarımızı ılık çimenlere uzatarak ayak parmaklarımızı kıpırdattık.

“Lincoln’de tanıdığım birkaç kişi var,” dedi, çantadan bir şişe su çıkarıp bana uzatırken. Tanımadığım birkaç kişinin adını söyledikten sonra bilmediğim alacalı kırmızı bir meyve verdi.

“Bu ne?”

“Pluot.”

“Plu ne?”

“Erik ve kayısı karışımı.* Hiç yemedin mi?”

“Ne yemesi, adını bile duymadım.”

“Vejetaryen domuz pastırması işte,” dedi, neşeli gözlerini kısarak bana bakarken. Meyvelerden birini tişörtünün eteğine silerken bana A) Muhtemelen *vin-tage* olan, üstünde 4-H Kulübü yazan parlak gümüş bir kemer tokasını ve B) Şok edici derecede mükemmel kaslı karnıyla kotuna doğru inen koyu renkli, çekici tüylerini görmek için fırsat tanımış oldu.

Pluotum elimden düşüp neredeyse uçurumdan aşağı kayacakken Jack hızlı kolunu uzatıp yakaladı.

* Erik ve kayısının İngilizce karşılıkları “plum” ve “apricot”tur. Pluot kelimesi de bu iki meyve isminin birleşiminden oluşur. (e.n.)

“Teşekkürler,” dedim tüm dikkatimi uzaylı meyveyi temizlemeye, sonra da ısırmaya vererek. Tüylü meyve tatlı ve mayhoştu. “Fena değil,” dedim, kıkırdamak istememe neden olan 4-H kemerini ya da ellerimi kotuna daldırıp ilerisinde ne olduğunu bulmak istememe neden olan koyu renkli tüylerini düşünmemeye çalışarak.

“Marin County’de Zen Merkezi’nin bir sürü meyve ağacı var,” diye açıkladı Jack, ben zihnimde dolaşan müstehcen şeyler yüzünden kızarıırken. Meyve ağaçları. Konsantre ol, Beatrix.

“Eee, bunları almak için de mi merkezi soğana çevirdin?”

“Hayır, bu meyveler öğle yemeğimden. Bunları stokladım. Tamamen farklı bir şey.”

Birbirimize sırtarak baktığımızda gamzeli gülümsemesi, Zen Merkezi’ne gittiğim için memnun olmama neden oldu.

Havadan sudan muhabbet ederken meyveleri silip çekirdeklerini uçurumdan aşağı attık. O sırada Jack, “Bir dilek dile!” diye bağırıp, “Ne diledin?” diye sordu hemen ardından.

“Birisinin kafasını çivilememeyi diledim,” dedim sırtarak.

“Gördün mü? Çoktan Orta Yol’a girdin bile.” Matta kafasını koyacak yer açana kadar aşağı kaydığını ve kolunu yastık niyetine başının altına koyarak yattı. Birkaç saniye sonra ben de ona katılıp omuzlarımız değecek

şekilde yattım. Hiçbir şey söylemedim. O da söylemedi. Güneşin sıcaklığı altında yatıp gökyüzünü izledik. Ağaçların ötesindeki yoldan muhabbet eden yabancıların sesleri geliyordu.

Sessiz dakikalar geçti. Gözlerimi kapattım. Hava öyle ılıktı ki neredeyse uykuya dalacaktım. Jack'in sesiyle ana geri döndüm.

"Laf salatası ifadesini duydun mu hiç?" diye sordu.

Kalbim gümbürdese de gözlerimi açmadım. "Tanıdık geliyor ama emin değilim."

"Kelimelerin karmakarışık olmasına denir. Bir şey söylemeye çalışırsın ama anlamsız sözlerden başka bir şey çıkaramazsın. Mesela, 'Parkta tasmalı bir köpek yürüten bir adam gördüm,' demek istediğinde cümle, 'Ağaçların altındaki bir cambaz ipinde yürüyen tasmalı ve pençeli bir adam gördüm' olarak çıkabilir."

"Anladım." Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

"Şizofreni hastası insanlarda görülür bu. Özellikle de en kötü tiplerden biri olan düzensiz şizofreni hastalarında. Paranoyak şizofreni hastaları kadar çok hayal görmezler ama gerçeklikleri bozulmuştur ve büyük bir düşünce ve konuşma düzensizliği sorunları vardır. Düşünceleri karmaşıktır ve tuhaf şeyler söyleyip uygunsuz zamanlarda gülerler. Hastalık ne kadar uzun sürerse konuşmaları o kadar kötüleşir ve iletişim kurmaları bir o kadar zorlaşır. Duş almak gibi basit şeyleri bile yapamaz hale gelirler. Stresleri artar. Öfkelenip etrafa saldırırlar. Bazen kendilerine ya da başka insanlara zarar verirler."

Ah.

Heath'le konuştuğum gün hastanede Jack'e ne olduğu konusunu çözmeye çalışmış, meselenin annesiyle alakalı olduğunda karar kılmıştık. Kanser hastası olabileceğini düşünmüştük ama şimdi yanlış teşhis koyduğumuzu anlıyordum.

"Psikiyatri polikliniğini ziyarete gidiyordun," dedim yumuşak bir sesle.

"Son bir buçuk yıldır. Ondan önce de hastaydı ve bir kere hastaneye yatmıştı ama yirmi dört saatliğine. Ancak on sekiz ay önce sınırı geçti."

Bu sınırın ne olduğunu söylemek istemediği belli olduğu için, "Ailenden mi?" diye sordum.

"Evet. Sözde 'hanım arkadaşım'."

En azından bu konuda haklıydık. Hasta olan kişi Jack'in annesiydi. "O... iyi mi?"

"İlaçlar halüsinasyonlar ve panik bozukluk konusunda yardımcı oluyor. İlaç almazsa strese giriyor, kafası karışıyor, sesler duymaya başlıyor. Sonunda hepsi bir araya gelip katlanarak sarsılmasına ve vahşileşmesine neden oluyor. Bunu atlatırkense tüm duygularını kaybediyor. Tamamen boş gözlerle öylece duvarlara bakıyor."

"Bipolar bozukluğa benziyor."

"İlk başta öyle olduğunu sandılar. Sonra sesler başladı." Sanki düşüncesini dilebilecekmiş gibi kafasını iki yana salladı. "Ama her neyse, son zamanlarda gayet iyi. Yeni bir antipsikotik ilaç denedikleri için kötü

bir nöbet geçirdi. Seni hastanede o zaman gördüm işte. Neredeyse ölüyordu.”

“Ah, Jack.”

“Şimdi iyi. Her şey kontrol altında. Doktorları çok iyi. Bizim de onlara güvenmekten başka yapabilecek bir şeyimiz yok. O güveniyor. Orada kaldığında kendisini daha iyi hissediyor. Hastanenin rutini ve sınırları ona yardımcı oluyor. Çalışanlar çok ilgililer. Yaptıklarını sadece iş olarak görmüyorlar.”

Annemi ve hastaları için nasıl endişelendiğini düşündüm. Hastaların aileleri için de endişelenir, onlara yemek götürür, dertlerini dinlerdi. Hatta bazen cenazelere bile katılırdı.

“Onu ne kadar sık görüyorsun?” diye sordum.

“Haftada bir aile terapisi oluyor. Ayrıca kendisine özel odası var. Bu yüzden son zamanlarda hademeler ziyaret saatlerinden sonra haftada birkaç gün onu görmeme izin veriyorlar çünkü bazen geceleri yürüyüşe çıkıyor. Diğer hastalar uyurken ben onunla takılıyor, kafasını meşgul ediyorum. Babam hastaneye devasa miktarda para yatırdığı için bize müsamaha gösteriyorlar.”

“Anatomi laboratuvarında benim işimi de bu sayede ‘hallettin’.”

Kafasını salladı. “Benim havalı biri olduğumu, sebebinin ailemin parası ve adı olmadığını düşünmeye devam etmen daha iyi olurdu tabii.”

Ona hafifçe gülümsedim. “Hâlâ havalı olduğunu düşünüyorum, merak etme.”

“Öyle mi?”

Güneş gözlüğünün ardındaki gözlerini göremediğim için gözlerimi gökten ayırmadan elimi aramıza uzattım ve serçe parmağımı onun kine geçirdim. Ağzından uzun, yavaş bir nefes verirken göğsü kalkıp indi.

Parmaklarını benimkilere geçirirken mırıldanarak konuştu. “Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm. Bir yanım söylemek istedi. Numaranı neredeyse yüz kere tuşlayacak gibi oldum. Ama ailemin tepesinde kara bir bulut var. Babam hâlâ bir yerlerde boy göstermek zorunda, bu yüzden bu meseleyi yabancılarla konuşmam yasak. Tabii sen yabancı değilsin ve sana söylersem babamın ne diyeceği umurumda değil. Sadece... bilemiyorum. Öğrenirsen bu iş fazla uzamadan kaçarsın diye korktum. İlk kaçan olmazdın.”

“Kalemle deşilecek birileri var mı? Küçük olabiliyim ama sinsiyimdir.”

Kahkahası tüm bedenini sarstı. Bir dirseğine dayanarak doğrulup bana bakmak için güneş gözlüğünü kafasının tepesine itti. “Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Neyi?”

Kıvrılmış kolumu kaldırıp birbirine geçmiş parmaklarımızı ayırdı ve büyük avucunu benim küçük avucuma dayadı. “Son üç gündür Zen Merkezi’nde toparlanmaya çalışıyorum ama sen beni sanki hiç mesele değilmiş gibi ayağa kaldırıverdin.”

Ellerimize bakarken verilecek bir hazır cevap bulamadım.

O parmak uçlarını benimkilere geçirirken kolunun alt kısmındaki güneşle yanmış minik tüylere baktım. Çoğunlukla karanlıkta vakit geçirmiş olduğumuz için onu şimdi sıcak gün ışığında, karşımda rahatça yatar-ken izlemek bir lüks gibiydi. Burada, tırnaklarının alt kısımlarındaki yarım ay şeklindeki beyazlıkları, nilüfer dövmesinin altındaki ben gibi tüm küçük parçalarını özgürce inceleyebilirdim. Belki de güneş varlıklarını bile bilmediğim şeyleri de aydınlatıyordu. Onu son gördüğümünden beri göğsümde gittikçe sıkışmış olan sert düğüm gibi. Ama burada, çimenliğin üzerinde onunla birlikte yatarken düğüm gevşeyip çözüldü ve güneşin ışıkları, Jack'in az önce açığa döktüğü her şeyi aydınlattı.

"Beni aramaya geldiğin için çok mutluyum," diye mırıldandı.

Alto's'a geldiğinde bana söylediği şeyi hatırladım. "Nerede olduğunla ilgili üstü kapalı ipuçları verirsen ben de seni *bulurum*."

"Gerçekten öyle mi dedim?"

"Dedin," diye doğruladım.

Homurdandı. "Bana bir yumruk atmalıydın."

"Çok geç değil."

Bakışları Roma seks tişörtümde dolaşıp dudaklarımda durdu. İçimde binlerce kanat çırpılıyordu sanki. Beni öpecek miydi? Neden dudaklarıma bakıyordu? Emin değildim çünkü ben de onun ağzına bakıyordum. Dudakları aralıktı, sık nefes alıyordu ve

bacağının benimkine değdiğini hissediyordum. *Aman Tanrım*, gerçekten oluyordu. Gerçekten oluyordu ve kulağıma...

İskandinav kara metal sesi geliyordu.

Cebimdeki telefonum titrerken Jack kalçamdan uzaklaştı.

Uf, Heath arıyordu. Beni aradığında metro kazası gibi tiz bir ses çalması için zil sesimi değiştirmişti. "Pardon," diye mırıldadım, doğrulup çılgınlık atmakta olan telefonumu telaşla ararken. Sesi ağaçların arkasındaki herkes kesin duymuştu. Gizlenmemiz de buraya kadardı demek. Sonunda telefonu susturmayı başardım ama nabzım dakikada bir milyon atıyordu.

"Vay canına. Seni öfkeyle haykıran müzikleri seven biri olarak düşünmemiştim hiş," dedi Jack, yüzünde bunu komik bulduğunu göstere bir ifadeyle.

"Aptal abim ayarladı."

O sırada Heath'ten bir mesaj geldi: *Hangi cehennemdesin sen?*

"Bir sorun mu var?" diye sordu Jack.

"Akşam beş mi olmuş? Ne zaman geçti bu saat?"

"İşe gitmeyeceğini sanıyordum."

"Gitmeyeceğim. Ama daha kötüsü var. Şey..." kaşlarını indirdim, "Aile yemeği gecesi."

"Ah," dedi elini benimkinden çekerek. Neredeyse öpüşecekken her şeyin bozulmuş olması hayal kırıklığına uğramasına neden olmuş muydu? Ben kesinlikle uğramıştım. "Seni bırakayım mı?" diye sordu.

Ondan bir haftadan uzun süredir uzak kalmışken, annesi hakkındaki gerçekleri öğrenmişken gitmeyi hiç istemiyordum. Hastanede babasının ne kadar soğuk olduğunu hatırladım ve Jack'in bu akşam boş bir eve mi gideceğini merak ettim.

Sonra gerileyip ellerime dayandım. "Lazanya sever misin?"

15

JACK, HAYALET’İ BİZİM EVİN NEREDEYSE HEMEN KARŞISındaki boş bir yere park etti.

“Fikrini değiştirebilirsin,” dedim.

Güneş gözlüğünü tekrar siperliğe takıp, evimizin ön basamaklarına sanki her an bir canavar çıkacakmış gibi baktı. “Bedava yemeği geri mi çevireyim? Asla.”

“şimdi böyle diyorsun ama daha ailemle tanışmadın.”

Arkamızda trafik hızlanırken ön kapıya doğru ilerledik. Kapının diğer tarafından üç kişinin kahkahaları ve domatesle erimiş peynir kokuları geliyordu. Koku lezizdi. Parktayken arayıp Jack’i yemeğe getirip getiremeyeceğimi sorduğumda annem iyi bir ruh haliyle gülmüş ve merak akan bir sesle konuşmuştu. Eğer ikiyle ikiyi toplayıp müzedeki grafitiye akıl erdiremiyorsa ve Heath de ona Jack hakkmda söylediklerim konusunda çenesini kapalı tutarsa bu akşam felakete dönüşmeyebilirdi.

Oturma odasından seslere doğru ilerlerken beni takip etmesi için Jack'e işaret ettim. Mutfağımız çok da hoş değildi. En son 1990'lardan kalmış çirkin bir soluk leylak rengine boyanmış, sahte ahşap tezgâhla tamamlanmıştı. Ama bir şehir mutfağı için oldukça büyüktü ve dört kişilik kahvaltı masasını odanın geri kalanından ayıran uzun bir orta tezgâhı vardı. Annem tezgâhın diğer tarafında duruyor, Heath ise masada oturuyordu. Tam oturma odasının kemerli kapısından geçerken profesyonel güreşçi büyüklüğündeki Afro-Amerikalı bir adam önüme çıktı.

Güreşçi derken, kocaman kasları olan, iri yarı ve kuvvetli biri demek istiyordum. Kollarındaki ekstra kasların üzerinde dövmeleler vardı. Üstünde metal grup logosu olan bir tişört giymişti ve siyah kotunun arka cebinden cüzdan zinciri sarkıyordu. Tüm bunların üzerine bir de Folsom Panayırı'nda kırbaçlar ve deri kovboy pantolonlarıyla dolaşan dev S&M erkeklerininine benzeyen bir sakalı vardı.

Adam bir bütün olarak, *"benimle uğraşmak istemezsin"* havası yaysa da dudaklarını kıvrıran güzel gülümsemesi güneş ışığı saçıyordu.

"Beatrix?" diye tahmin etti.

"Noah?" dedim ben de karşılık olarak.

Pürüzlü kahkahası mutfakta yankılanırken beni kucaklamak için kollarının arasında kaldırdı. "Kahretsin, annen gibi miniciksin sen de."

“Görünüşe göre sen de dağdan yapılmışsın. Bir ke-resteci değil de mühendis olduğundan emin misin?”

“Son kontrol ettiğimde öyleydim.”

Noah kendisine sandalye çekerken gözlerimi kocaman açarak, gülümsemesiyle beni neredeyse kör edecek olan Heath’e baktım.

“Eh, sonunda tanışabildiğimize çok sevindim,” dedim, yolu açmak mutfığa girerken. “Hâlâ tanışma fas-lındayken...” Jack kemerin altından geçti. “Jack, işte benim ailem. Bu, Aziz Noah, abimin erkek arkadaşı. Bu abim Heath. Şuradaki de annem, Hemşire Kudretli Katherine. Millet, bu da Jack.” İsminin başına *Vandal*’ı eklemekten kaçındım tabii.

Jack elini önce Noah’ya, sonra da abime uzattı. Heath ona bir parça pastaymış gibi bakıp, “Merhaba Jack,” diye mırladı, çizgi filmlerdeki fareyi kapana kısı-tırmış kötü kediler gibi. “Hakkında her şeyi duydum.”

Off, beni şimdi öldürselerdi keşke.

“Ama ben duymadım,” dedi ellerini mutfak hav-lusuna silmekte olan annem. “Yanıma gel de kızımın gözlerden sakladığı çocuğa daha yakından bakayım.”

Eyvah. Annem tuhaf şekilde neşeli ve şakacıydı ama bu boyun kaslarımın gerilmesine engel olmamış-tı. Zavallı Jack neye yaklaştığından habersizdi. Tezgâ-hın etrafından dolaşıp annemin de elini sıktı.

“Beni davet ettiğiniz için teşekkürler. Umarım so-run olmamıştır.”

Annem nihalelerin üstünde soğumakta olan iki tepsi lazanyaya işaret etti. "Hepsini yiyebilirsek bize ödül vermeliler. Sorun falan olmadı. Beatrix'le aynı okula mı gidiyorsunuz?"

"Kızınızla birkaç hafta önce N hattında tanıştık," dedi. Ki bu hemen hemen doğrudu. "Ve onu Alto's'ta gördüm." Bu da gerçek olmasa da doğrudu.

"Soyadın ne?" diye sordu annem.

"Vincent."

"Jack Vincent," dedi annem, onu incelemek için tezgâha yaslanırken. "Bu isim neden tanıdık geliyor? Ah, Belediye Başkanı Vincent."

"Evet," dedi Jack rahatsız olmuş görünerek. "Kendisi babam olur."

Babası... Ne?

Mutfakta koro halinde "ooo" sesleri yankılandı. Bir tek ben sessizdim çünkü babası *San Francisco'nun lanet belediye başkanıydı ve Jack bana bundan bahsetmemişti.* Örgülerimin altları terlemeye başladı. Jack eline doğru öksürürken bana korku dolu bir bakış attı. Yüzümü ifadesiz tutmak için elimden geleni yaptım.

"Vay, vay, vay," dedi annem neşeyle. Jack'in çenesini tutup sanki bir hastayı muayene ediyormuş gibi inceledi. Bazen fiziksel sınırları unutuyordu. "Tanıdık göründüğünü biliyordum. Baban gibi yakışıklısın, ha?"

Jack gergince kıkırdadı.

"Önce bir aziz, sonra da bir prens," dedi annem, Jack'in çenesini bırakıp diğer taraftaki Noah'ya sırtarak. "Tanrı sonunda dualarımı kabul etti."

“Bilemiyorum,” diye mırıldandım. “Jack bir Budist.”

“A-aa,” dedi annem, bu sanki duyduğu en havalı şeymiş gibi.

Kendimi birden bir David Lynch filmindeymişim de etrafımda aşırı tuhaf, sıra dışı bir sahne oynanıyor-muş gibi hissettim. Annem, Jack, Heath ve Noah hep birlikte Budizm hakkında, annemin bir peskateryan-hile yapıp balık yiyen vejetaryenlere böyle deniyor-du- olan Noah için özel olarak etsiz hazırladığı la-zanyaya Jack’in de denk gelmiş olması, Jack’in, şehir tarihindeki en genç ve en popüler belediye başkanla-rından biri olarak ikinci devresini geçiren süperstar babasının yakın gelecekte Kaliforniya valiliğı seçim-lerine katılacağı söylentilerinin doğru olup olmadığı hakkında muhabbet etmeye başladıklarında sessiz bir kalp krizi geçirdim.

Pete aşkına, ne kadar aptal bir kızdım ben böyle? Dürüst olmak gerekirse annem ve Heath ne zaman si-yaset konuşmaya başlasalar onları dinlemezdim. Ama Jack’in soyadının tanıdık geldiğini biliyordum. Baba-sını gördüğümde noktaları nasıl birleştiremediğime inanamıyordum ama adamı siyah güneş gözlüğü ve beysbol şapkası olmadan düşününce sanırım belediye başkanı olduğu anlaşılırdı.

Şimdi her şey mantıklı geliyordu. Jack’in babasının işi için yaşadığını söylemesi, başkanın aile yaşantısı hakkında konuşmak istememesi, Jack hakkında inter-nette fazla bilgiye ulaşamamış olmam... Buena Vista

Parkı'na yakın altı milyon dolarlık evlerde -altı bin dolarlıklarda *değil*- yaşadıklarından emindim artık. O akşam hastanede karşılaştığımızda Jack ile babasını bekleyen o araba, belediye başkanının lanet *makam aracıydı*. Adamın bana o kadar soğuk davranmış olmasına şaşmamalıydı. Kendisi şehrin kralıydı sonuçta.

Jack'in şizofreni hakkında konuşmasını yasaklamasının sebebi de bu olmalıydı. Belediye başkanıyla karısının birlikte fotoğraflarını gördüğümü hayal meyal hatırlıyordum; belki de son zamanlarda görmemiş olmamın sebebi kadının hastanede olmasıydı. Bir yerlerde boy göstermeleri gerek, demişti Jack. Babası bu durumun politik kariyerini etkilemesinden korkuyor olmalıydı. Bana göre bu rezil bir davranıştı.

"Sen iyi misin bebeğim?" diye sordu annem sırtımı sıvazlayarak.

"Ah, güneş ışığı saçıyorum baksana."

Annem kuşkuyla gözlerini kıstıktan sonra Jack'e döndü. "Peynir rendeleme konusunda iyi misindir Prens Vincent?"

"Peynir rendelemede rakip tanımam. Lisanslı rendeleme ustasıyım."

"Muhteşem. Şu baget ekmeklerin üstünü kapatacak kadar peynir rendesi lazım. Bex sana rendenin yerini gösterir. Ve bebeğim," dedi annem bana dönerek, "sen de geçen yaptığım gibi sarımsaklı tereyağı kızart. Noah, holdeki dolaptan ekstra sandalye almak için senin boyuna ihtiyacım var. Erkek arkadaşın basit talimatları

uygulama yeteneğine sahip olamadığı için sandalye en üst rafta sıkışmış halde.”

“Sağ ol anne ya,” dedi Heath kuru bir sesle. “Harkasın sen.”

Üçü muhabbet ederek hole çıktıklarında ben de buzdolabına gidip parmesanla tereyağı çıkardım. Tezgâhta paketleri açarken Jack arkama geldi.

“Kızgın mısın?” diye sordu kafamın yanına eğilerek.

“Şaşkınım. Ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Gerçi babanı sahnede takım elbiseyle görmeye alışkınım. Biliyorsun, bana bundan bahsedebilirdin.”

“Bizi hastanede birlikte gördüğünde düzgün düşünemiyordum. Sizi tanıştırmalıydım. Mesele şu ki nereye gidersem Belediye Başkanı Vincent’ın oğluyum. Biliyorum, vah vah, değil mi? Ama okuldaki, mahalledeki, hastanedeki herkes için ben buyum. Bir kere sinde Zen Merkezi’ndeki üstatlardan biri bile babamın hayır etkinliklerinden birine gelmesinin farkındalık oluşturacağını ima etti. Artık bundan bıktım usandım. İstedim ki bir kez olsun...” Susup doğru kelimeyi aradı. “Senin yalnızca beni görmeni istedim. Ailemi... politikacıyla psikiyatri hastasını değil. Sadece beni.”

Alt dolaplardan birini açıp antik çağlardan kalma metal kutu rendemizi bulana kadar karıştırdım. “Dürüst olmak gerekirse siyasetten nefret ederim. Bir daha belediye başkanlığıyla alakalı bir şeylerden bahsetmesen duygularım falan incinmez yani. Şizofreniye gelirsek; bu konuda istediğin kadar konuşabilirsin. Hiçbiri senin hakkındaki düşüncelerimi değiştirmeyecektir.”

Cevap vermediğinde meselenin çözüldüğünü düşünerek renderin üstüne vurdum. “Şimdi, annemin yemek israfı konusunda aşırı dikkatli olduğuna dair seni uyarmalıyım. Eğer ihtiyacımız olandan fazla peynir rendelersen önümüzdeki hafta kahvaltıda gevrek yerine parmesan yemek zorunda kalırım. Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, lütfen bunu yapma.”

Yolundan çekilip ocağın yanındaki kâsedan bir sarımsak aldım. Mutfak duvarının diğer tarafından yüksek bir gümbürtü ve bunu takip eden kahkahalar geldi. Sanırım Noah sandalyeyi indirmişti.

“Hey, Bex?” dedi Jack peyniri rendelerken. “Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, şu anda yalnız olsaydık muhtemelen seni öpüyor olurdum.”

Koridordaki kahkahalar mutfığa doğru gelirken ona hızlı bir bakış attım. “Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, muhtemelen sana izin verirdim.”

Yemek tuhaf şekilde eğlenceliydi. Mutfak masasında beşimiz için yeterince yer olmasa da Jack’in yanına sıkışmak güzeldi. Birbirimize her çarpışımız dirsek savaşı gibi idi.

Annem daha önce aramızda bir tuhafılık sezdiyse bile artık çoktan geçmişti. Bunun bir sebebi Jack’le artık iyi olmamız, diğer sebebiyse annemin onunla ve Noah’yla flört etmekle çok meşgul olmasıydı. (Yemeğine iltifat eden ekstra iki kişinin Kudretli Katherine’in

cilveli bir kadına dönüşmesine neden olacağını kim bilirdi? Bu durum beni biraz utandırmıştı.)

Daha sonra Heath, yaz sonunda Noah'nın yanına taşınacağını ilan ettiğinde eğlenceli yemek annem için coşku dolu bir yemeğe dönüştü. Noah, Heath'in tekrar okula girebilmesi için ona yardım edeceğini ilan ettiğindeyse kadın neşeden çakırkeyif olmuştu. Heath hemşirelik değil de teknisyen veteriner olmak için okuyacaktı. "San Leandro'da bir veterinerlik programına bakıyoruz. Her gün BART treniyle Körfez'in diğer tarafına geçip dönmek zorunda kalacak ama..."

"Ama hemşirelik kredilerimin bazıları transfer edilecek," dedi Heath heyecanla. "Sonbaharda girmek için çok geç kaldım ama bu kış girebilirim. Finansal yardım talebim geri çevrilmezse ocak ayında başlamayı ümit ediyorum."

Annem iki yumruğunu zaferle havaya kaldırıp Noah'yı gerçek bir azizmiş gibi kucakladı. Belki de çocuk gerçekten öyleydi.

Peki ben neden hiç sevinçli değildim? Heath için mutluydum tabii. Ama abim daha birkaç hafta önce sürekli partilerdeydi. Ve daha birkaç ay önce ikisi bir "ara" vermeye karar vermişlerdi. Ve Heath sadece *altı* ay önce iki senelik hemşirelik programını terk etmişti. İkinci kez.

Fakat uzun hata listesine rağmen o hâlâ benim abimdi ve sanırım Adams Takımı'nı bozup annemle beni arkada bırakacağı için üzgündüm.

“Çamaşır odasını sen alabilirsin,” dedi Heath yemekten sonra tezgâha dayanarak, Jack ile ben tabakları durulayıp makineye yerleştirirken. Heath’in kükürt duvarı neden temizlediğini artık biliyordum; taşınmayı çoktan planlamıştı.

“Bilemiyorum,” dedim. “Aslında orası daha gizli bir yer. Ama aşağısı araba egzozu ve küf kokuyor.” Odanın yemek odasının yarı boyutunda olduğundan bahsetmedim; buraya taşındığımızdan beri Heath’le bu konuda çekişiyorduk.

Heath bana sırtarak baktı. “Sen eşyalarını taşıdığında formaldehit ve kalem ucu kokmaya başlar.”

“Senin odan nerede?” diye sordu Jack bana.

“Burası başkanın malikânesine benzemez,” dedi Heath. “Odalar bir yatağı sığdıracak yer bulabildiğin alanlardır.”

Abime mutfak havlusunu fırlattım. “Bardakları sen hallet.” Bardaklar makinede düzgün temizlenmediği için elde yıkamamız gerekiyordu. İş Heath’e bırakıp Jack’i röntgen kapıma götürürken yemek odasının hikâyesini açıkladım. Oturma odasının diğer ucunda annemle Noah kahve içerek abimin geleceğini planlıyorlardı. Jack’le gizli şeyler yapmak için onu ağıma çekmiş gibi görünmeyeyim diye kapılardan birini aralık bıraktım.

“Bu harika,” dedi Jack, acayip biblolarım ve küçük eşyalarımınla dolu dolabın içine bakarken. “Adeta... seni anlatıyor.”

“Durma, söyle. Acayip olduğunu biliyorum.”

“Çok acayip. Ama ben acayıplık severim, bu yüzden şanslısın. Vay canına... bu *vintage* mı?”

Ona Visible Woman'ımı gösterdiğimde çılgına döndü, İskelet Lester'la tanıştırdığındaysa ürktüğünü söyledi. Neredeyse dolaptan (muhtemelen) babamın gönderdiği -Berkeley'deki mağaza *hâlâ* e-postama cevap vermemişti- mankeni çıkaracaktım ama annemin odaya girip onu görmesinden endişe ediyordum. Ben, Jack'in *şu anda odamda olması* fikriyle deliye dönerken o, internette yayımlamadığım gelişigüzel çizimlerimin olduğu birkaç defterimi karıştırdı. Bazıları okuldaki sanat dersinde çizdiklerimdi. Jack bir natürmortta durup kıkırdadı.

“Ne?” dedim yanma oturarak. *Benim yatağım*da oturuyordu. Beynimin ilkel yanı potansiyel kışkırtma fantezileri kurmaya başlamıştı bile. Üstüne yanlışlıkla bir şey dökmem sonucunda tişörtünü çıkarmak zorunda kalması ve çıplak göğsünü çarşafımla silmeye mecbur kalmam gibi şeyler.

Beynimin ilkel yanı hiç zeki değildi.

“*Natürmort Meyve,*” dedi Jack, kültürlü bir sesle konuşarak. “Garezin çapraz çizgilerinden hissediliyor. En sevdiğin konu olmadığı belli.”

“Haksız değilsin. Beni başından beri biliyorsun. Sayfaları çevirmeye devam edersen öfkeli logo tasarımları da bulabilirsin.”

“Şey...” S esini alçalttı, “Minnie nerede? Onu görebilir miyim?”

“Daha çizimi bitirmedim ki,” dedim birden özgüvensiz hissederek.

“Çizim yarışmasının son başvuru tarihi ne zaman?”

“Çoktan kaydoldum ama çizimimi sergiden üç gün önce teslim etmem gerek. Bu da yirmi temmuza kadar bitirmem gerektiği anlamına geliyor. Şimdiye kadar neler yaptığımı gösterebilirim. Hepsini nasıl bir araya getireceğime henüz karar vermedim ama istersen...”

“İstiyorum. İnan bana, *istiyorum*.”

Bir dakika... istediği neydi? Minnie olmadığı kesindi. Dizi benimkine değerken siyah kirpiklerini kırptırdı. Kendimi birden tanıştığımız ilk gece otobüste, gözlerimizde alevlerle birbirimize baktığımız andaki gibi hissettim. Tişörtüne bir şey dökme fantezimin çok uslu kaçtığına karar verdim. Pantolonunun üstüne bir şey dökmeliydim.

“Ne düşünüyorsun?” diye mırıldandı.

“4-H kemerini düşünüyorum,” diye cevap verdim ben de mırıldanarak.

Eh, bu söylediğimle onu şoka sokmuştum. Görünüşe göre gelecekteki hedonist üniversiteli kimliğim, eski yüzücü üniversite profesörü yerine Jack’i seçmişti.

“Ben de o içi görülebilen toga tişörtünün altındaki sutyeninin ne kadar seksi görüldüğünü düşünüyordum. Sanırım eşitiz.” Bana iyice yaklaşp fısıldadı. “Kendimi Hemşire Kudretli Katherine’in önünde küçük düşürmeden önce Minnie’yi göster.”

Ah. Şimdi de o beni şoka sokmuştu. Ama Tanrı şahidim olsun ki yakın gelecekte o kemeri tekrar görecek ya da bunun için çabalarken ölecektim.

Terli avuçlarımı kotuma silip uzun bir nefes verdikten sonra çizim masama gittim. Çizim defterimi masayla duvar arasındaki diğer birkaç defterin arasına sıkıştırmıştım. Yaptıklarımı görse annem laboratuvara gittiğimi anlamazdı tabii. Daha önce eski ders kitaplarından pek çok kez iç organ diyagramları kopyalamıştım.

Jack sağ kolumun hemen yanında durmuş, çizim defterini açmamı izliyordu. Coşmuş cinsel gerginliği azaltabilecek bir şey varsa o da kadavra çizimlerine bakmaktı. Önceki çizimlerimi geçip son iki seanstır üstünde çalıştıklarımı açtım: Minnie'nin gövdesinin tamamını, kesilmiş koluyla birlikte gösteriyorlardı. Odukça rahatsız edici bir görüntüydü bu ve açık olmak gerekirse laboratuvardan çıktıktan sonra çizimlerime bakmakta zorlanıyordum. Bu sayfadaki ekstra kötüydü çünkü yüzünü ve saçlarını da çizmiştim. Bunu yapmaya ihtiyaç duymuştum çünkü onu bir "şey" olmaktan çıkarıp insanlaştırmak istemişim.

Belki biraz daha gerçek kılmak...

"Sanırım bayılacağım," diye mırıldandı Jack yanımdan, komik bir sesle.

Ondan özür dilemek için ağzımı açtım ama kelimeler dudaklarımdan hiç çıkmadı. Dizleri bükülen Jack sanki vurulmuş gibi yere yığıldı. Bana şaka yaptığından emindim. Yani bir saniye boyunca böyle düşündüm.

Ama Jack kalkmıyordu.

16

DİZLERİMİN ÜSTÜNE ÇÖKÜP ELİMİ YÜZÜNE KOYDUM. Ölmemişti. Homurdanarak kafasını yerden kaldırmaya çalıştı ama gözleri açılmıyordu.

“Anne!” diye bağırdım ama o zaten Noah ve Heath’le birlikte çoktan odama koşmuştu.

“Ne oldu?”

“Çizimlerimden birine bakarken bayılmak üzere olduğunu söyledi ve yere düşüverdi.”

Annem hemen hemşire moduna girdi. “Tatlım, beni duyabiliyor musun? Jack?”

“İyyiyiyim,” dedi Jack dili dolanarak. Gözleri kırpı-şarak açıldı.

Annemin elleri hızla onun ensesinde, alnında ve bileğinde dolaştı. “Sesime kulak ver. Diyabet hastası mısın?”

“Hayır.” Bacaklarını kıpırdatmaya çalıştı.

Annem de hemen bacaklarını düzeltti. "Kullandığın bir ilaç var mı?"

"Hayır." Jack güçlükle yutkunup gözlerini açtı. "Tanrım, başım dönüyor."

"Bex, yatağındaki yastıkları ver."

Yastıkları getirdiğimde annem Jack'in 4-H kemerini çözüyordu. Tam kafayı yemek üzereyken ne olduğu kafama dank etti: Boğucu giysiler. Annem kemeri çözüp kotunun en üst düğmesini açtı ve boynunu tekrar kontrol etti. Jack'in üstünde dar olmayan siyah tişörtü vardı. "Ayaklarının altına koy. Bacaklarının kalbinden yukarıda olması gerek," diye talimat verdi. "Bu daha önce de oldu mu Jack? Daha önce hiç bayıldın mı?"

"Siktir," dedi Jack. Sonra da, "Pardon, öyle demek istememiştim," diye ekledi.

"Dileme. Eminim Buda seni affeder."

Jack gülmeye çalıştı. "İnanamıyorum... Ben hiç..."

Annem ona birkaç soru sordu. Düzgün nefes alabiliyor muydu? Göğsü acıyor muydu? Hissizlik var mıydı? Sonra nabzını tekrar kontrol edip kafasını inceledi.

"Ben iyiyim, gerçekten," dedi Jack, yerden doğrulurken.

"Ah, hayır, değilsin," diye karşılık verdi annem onu geri iterek. "Heath, gidip bir bardak suyla kilerdeki Paskalya şekerlerinden getir. Noah, sen de ona yardım et." İkisi mutfığa doğru gidince konuşmaya devam etti. "Pekâlâ, anlat bakalım neler oluyor. Kimse kimseyi yargılamaz burada."

“Sen...?” Jack ellerini açık kemerinin etrafında dolaştırdı.

“Hemşire Katherine bir sapıktır,” dedim.

“Bex,” diye azarladı annem.

“Bak, hepsi benim suçum,” dedim anneme. “Ona iğrenç çizimlerimden gösteriyordum.”

“Hayır, hayır. Son zamanlarda pek uyuyamadım,” diye karşı çıktı Jack doğrulmaya çalışarak. “Muhtemelen bitkin düştüm. Sebep ya bu ya da içimde bir Viktorya dönemi kadını yaşıyor. Tanrım, ne utanç verici.”

“Tatlım, bana göre hiçbir şey utanç verici değildir,” dedi annem. “Yalnızca bu hafta bile acil serviste gördüğüm ve yaptığım şeyler Vin Diesel’i utandırırды. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

Jack artık iyi olmalıydı ki –ya da öyle görünüyordu– sonunda annemi püskürtüp sorunsuzca ayağa kalktı. Heath ile Noah gelince onlarla da utanarak konuştu. Sonra artık durumunun normal olduğuna karar verilince eve gitmesi gerektiğini söyleyip, arabayı kendisi sürebileceğine dair anneme yirmi kez söz verdi.

“Eğer eve güvenli şekilde gitmezsen baban bana dava açar,” diye karşı çıktı annem.

“Ben onu kendi arabasıyla götürebilirim. Heath de arkamdan benim Harley’yle gelir,” diye önerdi Noah.

Jack kafasını iki yana salladı. “İyi niyetinize minnettarım ama burada bir kızı etkilemeye çalışıyorum. Aptal gibi görünmemeliyim. Bu yüzden şimdi gidiyorum. Akşam yemeği için teşekkürler. Harikaydı, cidden.”

“Bayılmanın sebebi muhtemelen yiyecek zehirlenmesidir,” diye takıldı Heath. “Jack sadece felaket habercisiydi. Biz de gece bitmeden önce kendimizi yerde bulacağız kesin.”

Annem onun koluna bir yumruk attı. Sonra hep birlikte dışarı yöneldik. Heath bu gece Noah’da kalacağı için onlar da gidiyorlardı. Jack’i Hayalet’e kadar geçirirken ailemin gözü üstümdeydi.

“Buna cevap vermekten bıktığını biliyorum ama gerçekten iyi misin?” diye sordum. “Minnie’yi gösterdiğim için üzgünüm.”

“Senin hatan değildi. Cidden. Sadece yorgunum.”

Kafamdaki minik bir ses onun tam olarak doğruyu söylemediğini fısıldıyordu ama baskı yapmamaya karar verdim. “Kötü sona rağmen bu akşam gelmene memnun oldum.”

“Ben de Zen Merkezi’ne beni bulmaya geldiğin için memnun oldum.”

“Adil olan buydu. Sen de beni bulmak için Alto’s’a gelmiştin.” Kollarımı göğsümde kavuşturup gece havasında ürperdim. Jack arabasının kilidini açtı.

“4 Temmuz’da ne yapıyorsun?” diye sordu. “Çalışacak mısın?”

“Sanmıyorum. 4 Temmuz geldi mi ki?”

“Yarından sonra. Babam, Körfez’de yapılacak havai fişek gösterisi için Pier 39’da boy gösterecek. Senin de bildiğin üzere gösteri havanın durumuna göre ya uygulandırıcı bir vatan gösterisi ya da pembe sis bulutu gösterisi oluyor.”

“Eskiden izlemek için mutlaka kendimize bir yer bulurduk ama o kadar zahmete degecek bir şey değil.”

“O zaman bizim evde film izlemeye ne dersin? Andy ve başka birkaç kişi gelecek. Bu, son birkaç yazdır Bağımsızlık Günü geleneğimiz oldu. Ev hep bana kaldığı için.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Peki. Hemşire Katherine bizi izlediği için erkeklik gururumun kalan yarısını yanıma alarak gidiyorum artık.”

“Böyle bir reklam çıkarmalıyız: Maçoluğunuzu kaybetmek için Adams’ların evine gelin. şu korkunç koltuk altı testosteron tedavisinin tam zıddıyız.”

“Maçoluğumu kaybetmiş olsam da bunun beni uzak tutmaya yetmeyeceğine söz verebilirim,” dedi Jack, Hayalet’e binip camını indirirken. “İyi geceler Bex.”

“İyi geceler Jack.”

Onun gitmesini izledikten sonra Noah’nın motosikletinin arkasında çok gülünç görünen Heath’e el salladım ve anneme doğru yürüdüm. Bir dakika sonra da kendisi odamda bitip az önce Jack’in oturduğu yere tünedi.

“Pekâlâ, gerçekten neler oldu?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Dediğim gibi, ona çizimlerimi gösteriyordum ki...”

“Kahretsin, Bex. Normal insanlar o şeylere bakmak istemez. Çünkü korkunçlar.”

“Biliyorum.”

“Eskiden çok yaratıcıydın. Neden artık boyayla resim yapmıyorsun?”

“Bunu yapmayı seviyorum. Hem pratik. Senelerden beri bana empoze ettiğin gibi geleceğimi düşünüyorum. Senin yaptığın işten farklı bir şey değil ki bu. Ya da Heath okuluna gidecek diye havalara uçtuğun şeyden. Çizimlerim bir gün hayat kurtarabilir.”

Omuzlarımı kavrayıp beni ona bakmaya zorladı. “Heath ve bana bir yetenek bahşedilmemiş. Eğer senin yeteneğine sahip olsaydım böyle stres dolu olmazdım, gece vardiyasında çalışıp çocuklarımın hayatlarını kaçırmazdım.”

“Ama...”

“Sanat pratik değil, duygusal ve etkileyici olmalı. Tıp öğrencileri için diyagram çizmekten başka şeyler yaparak da insanların hayatını kurtarabilirsin. Daha büyük bir şey yapabilirsin. İnsanları mutlu eden... seni mutlu eden bir şeyler.”

Onun ellerinden kurtuldum. “Ben mutsuz değilim. Bunu sana bin kere söyledim. Neden inanmıyorsun?”

“Çünkü sen tanıdığım en inatçı insansın.”

“Kararlı,” diye düzelttim. “Bu bir yetenektir.”

Annem dramatik bir şekilde iç geçirdi. İkimiz de birbirimizden başka her yere bakıyorduk. En sonunda o konuştu. “İnsanlar durup dururken bayılmazlar. Jack’in sağlığıyla alakalı ciddi bir şeyin işareti olabilir bu. Ya da duygusal olarak tetiklenmiş bir şey.”

Annesinin geçirdiği nöbet ve babasının San Francisco Belediye Başkanı olması dışında mı? Tanrım, hiç bilmiyordum. “Şu sıralar annesiyle alakalı ciddi sorunlar yaşıyor.” Ona Jack’in annesiyle ilgili detayları –ne kadar az şey biliyor olsam da– anlatamazdım çünkü annem işyerinde ağzından bir şeyler kaçırabilirdi. Sonra haberler tüm acil servise yayılır ve Vincent’lara, hatta basına kadar ulaşırdı. Jack’in vandallık sırrını Heath’e söylemiştim zaten ve bu yeterince kötüydü.

“Annesi mi?” dedi düşünceli şekilde. “Ah, doğru ya. Şu haneye tecavüz olayı vardı.”

“Ne haneye tecavüzü?”

Annem dalgınca omuz silkti. “Birkaç yıl önce olmuştu. Birisinin belediye başkanının evine girdiği haberlerde çıktı. Hırsız karısını yaralayıp hastanelik etmiş. Belki de Jack travma geçirdi. Bazı insanlar şok edici bir şeye tanık olduktan sonra kan görmeye dayanamazlar. Buna akut stres bozukluğu denir. Daha sonra travma sonrası stres bozukluğuna dönüşebilir.”

Birincisi, travma sonrası stres bozukluğunun genelde askerleri etkilediğini sanırdım. İkincisi de o haneye tecavüz olayını duyduğumu hatırlıyordum ama Jack’in belediye başkanının oğlu olduğunu daha birkaç saat önce öğrendiğim için pek fazla düşünmeye vakit bulamamıştım.

Annem iç çekti. “Bana neden ondan bahsetmedin? İsa aşkına, Bex... belediye başkanının oğlu bu!”

“Biliyorum.” Daha doğrusu *bilmiyordum* ama şu anda bunu itiraf etmemin imkânı yoktu.

“Ne kadar ciddisiniz?”

“Hayal edebileceğin en küçük miktarda ciddiyyiz... bir çay kaşığı bile doldurmaz. Öpüşmedik bile. Sen kemerini çözerek benden daha ileri gittin hatta. Belki de benden çok Heath’le ilgilenecek biri bile olabilir.” Tamam, bu tam olarak doğru değildi ama aşk hayatım hakkında annemin merakını en aza indirmek şu anda öncelik listemde ilk sıradaydı.

“Ah, hayatım,” dedi annem. “Kesinlikle seninle ilgileniyor. Yemek boyunca gözlerini senden alamadı.”

“Roma seks tişörtü sağ olsun,” dedim gülümseyerek.

Gözlerini kapattı. “Tanrım bana yardım et ki şu yazı atlatayım.”

İkimize de yardım etsin, anne.

Ertesi gün, Jack’in film partisinden bir gün önce markette dokuz saatlik tam vardiya çalışmaya hazırlandım. Bu pek sık olan bir şey değildi. Son dakika tatil alışverişi gibisi yoktu. Mısırların püsküllerini temizleyip organik çekirdeksiz karpuzları tarayıcıya doğru taşıırken bir yandan e-postalarımı kontrol ettim ve gelen kutumda *Telegraph Ahşap Stüdyosu* kelimelelerini gördüğümde olduğum yerde donakaldım.

Sevgili Bayan Adams,

E-postanız için teşekkür ederiz. Sanatçı mankeniniz, usta ahşap oymacılarımızdan biri olan Ben tarafından elde yapıldı. Kendisi bu sipariş üzerinde severek çalıştı. Biz müşterilerimizin isimlerini e-postalarımızda belirtmiyoruz. Ancak Berkeley'deki mağazamızı ziyaret edebilirsiniz Ben'in oldukça konuşkan biri olduğunu görür, sorularınızın cevaplarını da alabilirsiniz. Sizin için hangi tarih ve saatin uygun olduğunu belirtirseniz sizin için bir randevu ayarlayabiliriz. Haftaya, tatilden sonrası sizin için uygun mudur?

4 Temmuz'unuz kutlu olsun,

Mary Spencer

E-postayı birkaç kez okudum. Bunu tahmin etmeliydim. Babamla bağlantılı her şey karmaşıktı zaten. Daha fazla şey öğrenmek istiyorsam bunun için çaba sarf etmem gerekecekti. BART trenine binip Berkeley'ye gitmek mesele değildi ama bu bir günün tüm öğleden sonrasını alırdı ve anneme yalan söylemek zorunda kalırdım. Buna değer miydi? Çoktan kapanmış ve unutulmuş bir yarayı tekrar deşmek istiyor muydum? Hiç emin değildim. Bunu düşünmem gerekecekti.

Zaten şu anda endişelenmem gereken daha önemli meseleler vardı. Jack gibi.

Jack gittikten sonra internete girip annemin bahsettiği haneye tecavüz olayıyla ilgili birkaç yazı okumuştum. Hepsi belirsizdi; yalnızca Bayan Vincent'ın yaralandığından, evdeki başka kimseye bir şey olmadı-

ğından bahsediyorlardı ve hepsinde de belediye başkanının aynı sözleri yer alıyordu: Karısı iyiydi ve eve keyfi yerinde olarak dönecekti. Adam, basından aile mahremiyetine saygı göstermelerini rica etmişti.

İlginç bir şey bulamadım... ta ki muhalif parti tarafından açılmış yerel bir bloga rast gelene dek. Bu olayın yalnızca bir haneye tecavüz olmadığını, belediye başkanının üstünü kapatmak istediği başka bir şeyler olduğu teorileri kurulmuş, ayrıca başkanın kızının Avrupa'daki bir yatılı okulda okuması için yurtdışına gönderildiği yazılmıştı.

Jack'in bir kız kardeşi vardı.

Ondan neden bahsetmemiştiki? Yakın olup olmadıklarını, Jack'in onu hayatı boyunca hiç görüp görmediğini merak ettim. Ama ona bunu sorarsam internette hakkında araştırma yaptığımı anlardı. Bu da hoş olmazdı.

Yorumların olduğu alana inip kız kardeşinden ya da annesinin şizofrenisinden bahsedilmiş mi diye bakmak istedim ama ilk birkaç kötü yorumu okumak hem öfkelenmeme hem de Jack'in aile hayatına burnumu soktuğum için kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Sanki gerçek insanlar değil de unutulması kolay ünlülermiş gibi. Bu yüzden haneye tecavüz olayı, Jack'in annesi ve kız kardeşi hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsam, zehir akıtan sanal dedikodulara dikkat vermeyip hepsini Jack'ten duymayı beklemeliydim.

Ertesi gün öğleden sonra annem hastanedeki ücretli

tatil vardiyasına giderken bir kereliğine nerede olacağım la alakalı özenle hazırlanmış bir hikâye uydurmak zorunda kalmadım. Jack'in evine gitmemi hiç sorun yapmadı. Hatta, "Belki de diğer gençlerden de arkadaş edinirsin," dedi. *Gençler*. Sanki bir çeşit kilise grubundan bahsediyordu.

Kesinlikle bir kilise grubu değildiler.

Jack yedide gelip beni almayı teklif etmişti ama anem hâlâ işe gitmek için hazırlanıyordu ve onun, bayılması konusunda Jack'i yine sorguya çekmesini istemiyordum. Ayrıca, arabası olması benim şoförlüğümü yapmasını gerektirmezdi. Ona böyle söylemiştim ama neredeyse bir saat boyunca bekleyip de balık istifi bir trene denk gelince buna pişman olmuşum. Tatil artı toplu taşıma, eşittir felaket.

Jack mesajla evinin yerini tarif etti. MUNI durağından yürüyerek çok uzak değildi ama ben zaten bir saat geç kalmıştım, ev bir tepenin zirvesindeydi ve zengin arkadaşları karşısında havalı görünmek için aptal gibi kotumun üstüne gri çizmelerimi giymiştim. Büyük hata. Ayakkabıların vurduğu yerler daha sonra fena acıyacaktı. Milyon dolarlık evlerin önünden yaptığım birkaç dakikalık yürüyüşten sonra sonunda Hayalet'i gördüm. Vintage Corvette, bir ara sokaktaki ahşap cepheli, üç katlı bir evin önünde duruyordu.

Bu bloktaki diğer her şey gibi Jack'lerin evi de komşunun evinin hemen dibindeydi. İki arabalık garajı ve gösterişli bakır numara tabelasıyla ilk bakışta çok

etkileyici görünmüyordu. Leylak sarmaşıkları garajın üzerini sarmıştı ve burada, içerideki zenginliğe işaret eden yarı gizli bir giriş vardı. Oraya ulaşmak için kızılağaştan yapılmış kemerli bir girişten geçip dik birkaç basamağı tırmanmak gerekiyordu. Ayrıca Big Brother evindekilere benzeyen iki kameranın da altından geçiliyordu. Burada babasının Gizli Servis ajanları da var mıydı acaba? Yoksa bu sadece Washington DC politikacıları için geçerli bir şey miydi? Bu konuda hiçbir fikrim yoktu ama kameralar kendimi bir tuhaf hissetmeme neden olmuştu.

Jack'e mesaj attım: *Bu eve girmek için geçiş iznine falan ihtiyacım var mı?*

Birkaç saniye sonra taşa vuran lastik ayakkabı tabanı sesi geldi ve kapı ardına kadar açıldı. Kabarık saçları, ön ceplerinde gümüş koi balıkları olan siyah gömleği ve Tanrı yardımcım olsun, 4-H kemeriyle Jack kırmızı kemerin altında belirmişti.

Bakışları çizmelerimden (su toplamaları bunun için küçük bir bedel olacaktı) yukarı, şık tişörtüme (yine göğüsleri ortaya çıkaran bir parçaydı), oradan da yüzüme kaydı. "4 Temmuz'un kutlu olsun," dedi sonunda. "Ya da 'Mutlu 4 Temmuzlar' mı demeliyim? Bağışsızlık Günü'nde standart nedir ki?"

"Sanırım kel bir kartalın kederli sesini taklit ederek bayrağa selam durman gerekiyor."

"Şükran Günü'nde düdük çalmak gibi bir şey mi?"

“Kesinlikle.”

Bana yaklaştı. “Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum.”

“Yine üstüme bayılmayacaksın, değil mi?”

“Bu hiç unutulmayacak mı?”

Kafamı iki yana salladım.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi gülümseyerek.
“Renklisin bugün.”

“Öyle mi?”

“Kırmızı,” dedi kafama işaret ederek.

Çok uzun zamandır devam eden gri tonlardaki kıyafet rutinimi bozarak bugün, Perçinci Rosie (“Yapabiliriz!”) stilinde kırmızı bir bandana bağlamış ve gevşek balıksırtı örgümü dolayarak onun altına geçirmiştim. “Tatiller cesur yanımı ortaya çıkarıyor.”

“Bunu bilmek güzel,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Hadi gel. Herkes içeride.”

17

KEMERİN ALTINDAN GEÇERKEN KAFAMI KAMERAYA DOĞRU kaldırdığımda Jack'in parmaklarının benimkilere geçtiğini hissettim. "Selam," dedi daha yumuşak bir sesle. Tanrım, odunsu ve temiz kokusu çok güzeldi.

Evin arkasından birisi seslendi. "Pantolonlarınızı çıkarmayın," diye bağırdı Jack karşılık olarak. Jack'in eviyle iki katlı ahşap bir çit arasındaki taş yolda ilerlerken tempolu gitar ve davul sesleri yükseldi. Komşunun bahçesinden çitin üzerine uzanan ağaç dalları yeşil bir kameriye oluşturmuştu. İlerledikçe etraf daha da karanlık bir orman gibi görünüyordu.

Bizim blokta hiç ağaç yoktu. Bizim evle arkasındaki ev arasında iki metrelik toprak ve kırık betondan bir veranda bulunuyordu sadece.

Ama Vincent'larmki öyle değildi.

Çitin sağladığı gizliliğin arkasında, Jack'lerin evini etraftakilerden ayıran bölgede taraça stili birkaç veranda vardı. Bizim üzerinde durduğumuz, arka kapıdan başlayıp diğerlerine doğru uzanan veranda hepsinin içinde en genişiydi. Diğer verandaların biri bel hizasındaki taş bir duvarın arkasında, diğeriye daha küçük bir misafir evinin köşesindeydi. Zikzak şeklindeki modern merdivenler tepemizdeki dördüncü verandaya çıkıyor, buradan da ikinci kata bir kapı açılıyordu.

"Mimarınız M. C. Escher mı?"

"Babam ilk seçimi kazandığında hepsini kendi inşa etti."

"Burada da kameralar var mı?"

"Sadece arka kapının üstünde," dedi Jack. "Ama bu akşam eve girmek yasak. Ne büyük sürpriz. Babam gözetim altında olmayan parti konuklarının cilalı ahşap parkelerini mahvetmesini istemiyor. Gerçi ben zaten evde fazla vakit geçirmiyorum artık. Geçen yıl misafir evine taşındım." Bahçenin köşesindeki küçük binayı işaret etti. "Ailem eskiden pek çok misafir kabul ederdi ama artık etmiyorlar."

Muhabbet fazla üzücü hale gelmeden önce lafa girdim. "Misafir evi daha özel, çok havalı. Şimdi gece yarısı işlerine nasıl çıktığını anladım. Kameraları saymazsak tabii."

"Willie bana o konuda birkaç numara öğretti."

"Dilenci Will mi?"

Jack sırıttı. "Adam sandığından daha zeki."

Merdivenin altına doğru ilerledik. Ana verandada on kadar kişi oturuyordu. Abercrombie&Fitch reklamından fırlamış soluk sarı saçlı iki çocuk, yiyecek ve kolalarla dolu uzun bir masadaki plastik bardaklara ellerindeki küçük mataranın içindekileri karıştırmakla meşguldü. Mohawk saç stili olan bir çocuk, misafir evinin duvarına beyaz çarşaf asıyor, bir diğeriye dijital projektörü ayarlıyordu.

“Tekrar merhaba,” dedi Andy, kucagında taşıdığı kız kolunun arasına girerken. Asimetrik saç kesimi ve mor-pembe tutamlarıyla tanıdık bir kızdı bu.

Sierra.

“Ah, bir dakika. Seni tanıyorum. Bu o mu?” dedi kız, Jack’e. Sesinin tizliğı nedeniyle küçümseyici konuşup konuşmadığı anlaşılmıyordu. Ama Jack’in rahatsız olduğunu anlamıştım çünkü elimi daha sıkı tutuyor ve beni hafifçe Sierra’dan öteye çekiyordu.

Kolunu Sierra’nın omzuna atan Andy, “İkiniz tanıştınız mı?” diye sordu.

“Birkaç hafta önce,” dedim.

“Kazara üstüne başına çay döktüm,” dedi Sierra hafifçe gülerek.

Ne komik. Cık cık. O devam edemeden önce ben araya girdim. “Sizler nasıl tanıştınız?”

Kız, Andy’ye yaslandı. “Jackson’la, Zen Merkezi’nde kalırken tanıştım. Evde bazı sorunlarım vardı. Kendimi toparlayana kadar bana uyuyacak bir yer verdiler ve öğrenci bölümünde yemek yedirdiler. Artık

eve geri döndüm." Sonra ekledi. "O bana yardım etti, ben de ona yardım ettim." Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama alt dudağını ısırtışına bakılırsa müstehcen bir şeyler olduğu belliydi. "Şimdi de Andy'ye yardım ediyorum."

Andy bu cümle karşısında dehşete düşmüş gibi göründü ama Sierra sadece gülüyordu.

Süper. Tam Jack'in hastanedeki gönüllü kızlardan biriyle birlikte olma görüntülerini kafamdan atmaya başarmışken şimdi bunun yerine Kaçak Sierra'nın dini bir konutta uyuyup nasihatler ve ploutlar karşılığında cinsel açıdan iyilikler yapma görüntüleri gelmişti.

Sierra benden yayılan rahatsızlık dalgalarını hissedemiyorsa bile Andy kesinlikle hissetmişti. Dudak *piercing*'ini ağzının içinden oynattı. "Uzatma kablosu projektöre yeterli gelmedi."

"Hemen yeni bir kablo bulurum." Jack beni Andy ile Sierra'nın yanından çekip duyma mesafesinden çıkar çıkmaz kısık sesle özür diledi. "Andy'nin bu akşam onu getireceğini bilmiyordum. Sanırım Sierra bizi çay salonunda gördükten sonra onu aramış."

"İkisi görüşüyorlar mı?"

"Sierra... özgür ruhludur."

Geçen her dakika kızı daha da çok seviyordum.

"Hadi gel diğerleriyle tanıştırayım seni," dedi Jack.

Beni verandaların arasından geçirdi ve alacakaranlık çökmeye, küçük altın rengi ışıklar arka bahçeyi aydınlatmaya başlarken parti konuklarıyla tanıştırdı.

Bunlar okuldan zengin arkadaşları, Zen Merkezi'nden fakir arkadaşları, judo kursundan acayip arkadaşları (judo bildiğini yeni öğreniyordum ama bu tüm o kasları açıklıyordu) ve blokun aşağı kısmında yaşayan, David adında ineğimsi bir çocuktur. David öyle acı verici şekilde utangaçtı ki kendisini tamamen projektörü ayarlamaya vermişti. Kısa uzatma kablosu ve yemek şirketi -vay be- çalışanlarının gitmek için onun imzasına ihtiyaç duyması nedeniyle Jack beni birbirinden çok farklı bu yabancıların arasında yalnız bırakmıştı.

Ana verandanın diğer ucunda, beyaz çarşafın hemen karşısındaki taş duvara monte edilmiş gazlı şömine kükrüyordu. Şöminenin etrafındaysa L tipi ahşap bir bank vardı. Sierra koltuğun ortasında durmuş, tüm minderlerini kaldırıp yere atıyordu. Kendisini izlediğimi görünce gülümsedi. "Bu banklar çok rahat-sız. Hepimiz yere yayılabiliriz."

Mindersiz banka oturdum. Kız haksız değildi. Daha önce tanıştığım bir kız yanıma oturup üstüne geçirdiği uzun kollu kazağın içinden koyu kahverengi atkuyruğunu çıkardı. "Hava serinledi. Birileri ısıtma lambalarını açsa keşke."

Kızın işaret ettiği yere bakınca restoran verandalarındakilere benzeyen ama daha şık görünen iki ayaklı lamba gördüm.

"Lala," dedi kız, adını hatırlamadığımı anlayınca.

"Pardon," dedim.

"Önemli değil. Ben de hepsini hatırlayamazdım."

Ama kızım hikâyesini hatırlıyordum. Brezilya kökenli olan Lala, Jack'le aynı okuldaydı. Uzun boylu, güzel ve arkadaş canlısıydı ve Abercrombie&Fitch sarışınlarından biriyle çıkıyordu. Kız alkollü meyveli içeceklerle dolu plastik bardağını bana doğru kaldırdı.

"Yok, sağ ol," dedim, istemediğimi göstermek için elimi sallayarak.

"Hunter kardeşinden mini bir varil almaya çalıştı ama başaramadı. Ama iki şişe Fernet bulabildik. Şimdi zencefilli gazoz almak için markete gitti."

Fernet'in ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Tadı eski zamanlardan kalma ilaçlara benziyor," dedi Sierra, yüzünü buruşturarak. "Zencefilli gazozla birlikte içmezsen hemen çıkarırsın. Yerel barmenlerin hepsi bunu içer."

Aman ne kadar da güzel. Ailemdeki içici ben değil, Heath'ti ve ben zaten yılda bir kerelik kusma limitimi anatomi laboratuvarında doldurmuştum. Bu yüzden içkiden almayacaktım.

"Jack'le ne zamandır çıkıyorsunuz?" diye sordu Lala.

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Evet, doğum günümde vandallık yapıp müzeye yazı yazmıştı ama çıkmak? Çıkmak planlanan bir şeydi. İnsanlar birbirine çıkma teklif ederdi. Gidip, "Hey, hava güneşli ve sen burada öylece dikiliyorsun, hadi parka gidelim," demezdiniz. Kalbimin derinliklerinde, Jack'le aramızda bundan daha fazlası olduğunu bilsem de bu

tanımlanabilir bir şey değildi. En azından kızın sorduğu manada. Bu yüzden, "Sadece arkadaşız," dedim.

"Ben öyle duymadım," dedi Sierra. "Andy bana Jackson'ın ââââşık olduğunu söyledi."

Yanaklarım kızardı. Bunu Andy'ye Jack mi söylemişti yoksa Andy kendisi mi düşünmüştü? İnsan hiç öpme fırsatı bile bulamadığı birine âşık olamazdı... değil mi?

"Şey, bilemiyorum," dedim. "Siz çıkıyor muydunuz?"

Sierra kendisini işaret etti. "Ben ve Jack mi? Sana öyle mi söyledi?"

"Hayır, bunu çay salonunda *sen* söylemiştin."

"Ona *o konudan* mı bahsettin?" dedi Lala.

Sierra önemsiz der gibi elini salladı. "Sanki onunla yatağa girinişiz gibi konuşuyorsun. Jackson kötü zamanlardan geçiyordu, ben de onu biraz eğlendirdim işte."

"Hunter'ı eğlendirmeye falan kalkma," diye uyardı Lala.

Onlara ne diyeceğimi hiç bilmiyordum.

Partideki diğer üç kız birden yanımızda bitip Sierra'nın yerde oluşturduğu minder adasına çöktüler. "Daha birtirmemiştim Nicole," diye yakındı Sierra.

"Ben otururken yap. Ayakta duramayacak kadar sarhoşum." Nicole kollarını geriye atıp kedi gibi gerindi. Uzun, kestane rengi saçları kafasını çevrelemişti. Bu kızda doğal bir komşu kızı havası vardı ve Jack aynı okulda olduklarını söylemeseydi, onun Zen arkadaşlarından biri olduğunu düşünürdüm. "Az önce kimden bahsediyordunuz?"

Lala içkisinden höpürdeterek bir yudum aldı. "Sierra, Jack'in yeni kız arkadaşının önünde ona oral yapmış olmasıyla böbürleniyordu."

Bir dakika... ne? Sierra'nın "eğlendirme" anlayışı *bu* muydu yani? İçim düğüm düğüm olmuştu.

"Iyy, Sierra. Kapa çeneni," dedi Nicole gözlerini kapatarak.

"Böbürlenmiyordum," diye karşı çıktı Sierra. "Ama yeri gelmişken söyleyeyim, kahretsin, çok büyük değil mi?"

Cidden bunu bana söylüyor muydu şu anda? "Şey, biz sadece arkadaşız," diye tekrarladım.

"Gerçekten mi? Üzgünüm. Yani demek istediğin, siz ikiniz hiç..."

"Tanrım, Sierra," dedi Nicole. "Bütün San Francisco nüfusuyla atıldığın aptal erotik maceraları kimse duymak istemiyor. Onu dinleme sen..." Nicole yüzüstü yattığı minderlerden kafasını kaldırıp bana baktı. "Adın neydi?"

"Beatrix."

"Onu dinleme Beatrix. Büyükannesi Haight hippilerindendi ve Sierra bunun ona sevgisizler kulübüne bedava giriş hakkı verdiğini düşünüyor."

"En azından sekse kapalı değilim," diye karşı geldi Sierra. "Hepimiz birer bedenden ibaretiz. O kadar da büyük mesele değil yani. Fikrimi sorarsanız, Jack'in sadece *arkadaş* olduğu biriyle ilgilediğini herkese anlatması daha da garip."

Şey... ne?

Nicole eliyle onu kovdu. "Sen neden gidip Andy'nin üstüne atlayarak bizi rahat bırakmıyorsun?"

"Her neyse. İşte bu yüzden artık kızlarla takılmıyorum. Hepiniz sürtüksünüz." Sierra elindeki minderi yere atıp ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

Nicole homurdandı. "Tanrım ya, bu kız beni delirtiyor."

"Biraz rahat bırak kızını. Ev hayatı berbat," dedi Lala, bardağıyla işaret ederek. "Annesi onu evden kovdu, hem de üç aylığına falan. Ne kadar kötü durumda olduğunu göremiyor musun? Çok üzücü."

Nicole tek dirseğine dayanarak doğruldu ve Sierra'nın neşeyle Andy'nin sırtına atlamasını izledi. "İlgilendiğim her çocuğa göğüslerini göstermeye devam ettiği sürece oturup onun için ağlayacak değilim."

"İki kişinin arasında sorun varsa bundan her ikisi de sorumludur," dedi Lala. Sonra bana döndü. "Sierra konusunda endişelenme. Jack iyi bir çocuktur. Sadece Jillian yüzünden birazcık harap durumda."

Vücudum gerildi. Jillian, Avrupa'daki kız kardeş olmalıydı. Jack'in ailesi hakkında ilk elden dedikodu dinlemek, internette araştırma yapmak kadar kötü değil miydi? Bundan emin değildim ama çok meraklandığım için boş veremedim ve hiçbir şey bilmiyormuş gibi, "Jillian kim?" diye sordum.

Nicole ve Lala bakiştılar. "Jillian, Vincent ailesinin kirli küçük sırrıdır," dedi Lala.

Ben açıklama isteyemeden Nicole konuşmaya başladı.

“Onun yaşadıklarını yaşasak biz de harap olmaz mıydık? Ben kesinlikle olurum. Hiç kalıcı bir kız arkadaş olmaması şaşılacak şey değil.” Beni çenesiyle işaret etti. “Onun ilki olduğun için şanslısın. Baksana şuna. Muhteşem ve komik biri. Bir de şu retro-rock tarzı yok mu... Çok tatlı bir çocuk.”

“Ve o gözler,” dedi Lala.

“Hiç adil değil,” dedi Nicole. “Erkek orospu olması kimin umurunda? Yani *eskiden* öyleydi, şimdi değil. Kusura bakma, Beatrix.”

Lala bir kahkaha attı. “O bir orospu değil, Nicole. Bunu nereden duydun?”

“Eh, ilk olarak Sierra’dan.”

Lala kafasını iki yana salladı. “Sierra onunla asla o noktaya gitmedi. Jillian hakkında onu diyordum... kız Jack’i piç etti resmen. Sierra dedi ki Andy ona Jack’in bir...”

Bir ne? Bir NE?

Bir yanım bunları dinlemenin, Jack’in ailesiyle ilgili internet dedikodularını okumaktan çok, *çok* daha kötü olduğunu biliyordu. O zaman neden kalkıp uzaklaşmıyordum?

O sırada Lala’nın plastik bardağındaki buzlar bardağın ağzına çarparken Nicole minderlere iyice gömüldü. Neye baktıklarını görmek için kafamı kaldırdığımda şöminenin hemen yanında duran Jack’i fark ettim. Duymuştu. Bunu yüzündeki acı dolu ifadeden anlayabiliyordum. Ve o anda ölmek istedim.

18

KIZLAR BİR ANDA KARAHİNDİBA TOHUMLARI GİBİ DAĞILIP, adının hakkını vererek zencefilli gazoz avında başarılı olan Hunter'ın* etrafında toplanan kalabalığa karıştılar.

"Sadece sarhoşlar," dedim Jack'e, herkes duyma mesafesinden çıkınca. Ona hiçbirinin önemli olmadığını, söylediklerinin sadece yarısını anladığımı söylemek istedim. Kızları dinlediğim için kendimi suçlu hissediyordum. Ne kadarını dinlediğini bilmesem de Jack duyduğu için suçluluğum ikiye katlanmıştı.

"Eve gitmek ister misin?" diye sordu kısık sesle.

"Hayır," dedim boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak. "Gitmemi istiyor musun?"

"Hayır!" dedi, sonra daha yumuşak bir sesle tekrar etti. "Hayır."

* (İng.) Avcı. (e.n.)

İçki karıştırma masasından gürültülü kahkahalar yükselince Jack onlara baktı. “Gel...” Ensesini kaşıdı. “Gel konuşalım. Ama burada değil.”

Onun peşinden en küçük verandada ilerleyip misafir evine girdim. Jack kapıyı kapatarak sarhoş kahkahaları dışarıda bırakırken etrafa bakındım. Burası benim yemek odasından bozma odamdan fazla büyük olmasa da çift kişilik bir yatağı, yatağın ayakucundaki koltuğu, televizyonu ve birkaç oyun konsolunu alacak kadar genişti. Her şey derli topluydu. Yatağı yapılmıştı. (Benimki değildi mesela.) Sunağa benzeyen bir rafta yeşil renkli küçük bir Buda heykeli ile başka birkaç heykelcik duruyordu. Zen kitapçısında gördüğüm meditasyon minderlerini hemen tanıdım. Burada olmak Jack’in kafasından beynine giden bir kapı açmışım gibi hissettirmişti.

Sağa sola bakınırken banyo kapısını ve duvarda asılı birkaç tuhaf portreyi fark ettim. Parlak renklerdeki bu resimler neredeyse çocuk elinden çıkmış gibiydi. Bir tanesi uzaylı bir kadındı. “Senin çizimlerin mi?” diye sordum.

Kafasını iki yana salladı ama başka bir şey demedi. Ben de incelemelerime devam edip üstünde pahalı bir bilgisayarın durduğu masayı geçip çizim masasında durdum. Bu masanın tepesindeki gömme rafta küçük bir akvaryum vardı. Kapak lambasının beyaz ışığı altındaki canlı su bitkilerinden oluşan ormanın ortasına yerleştirilmiş minyatür tiki kulübesinin etrafında

dantelimsi yüzgeçleri olan masmavi bir beta balığı yüzüyordu. Tek arkadaşları minik gri balıklardan oluşan bir sürüydü.

“Aynı dövmendekine benziyor,” dedim.

“Hııı.”

Eh, kesinlikle kötü bir ruh halindeydi. Ama onu suçladığımı söyleyemezdim. Ona her şeyi, kardeşini, Sierra’yı, dışarıdaki kızların hakkında dedikodu yaptığı şeyleri sormak istiyordum. Ama nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Bakışlarım kocaman bir mantar panoya iğnelenmiş çizimlere kaydı. Düzinelerce alfabe vardı. Hepsi de tükenmez, mürekkepli ya da keçeli kalemle çizilmişti ama arada kurşun kalem çizgileri de görülüyordu.

“Bunları sen mi yaptın? İnanılmazlar.”

“Teşekkürler.”

“Bu çizgi romanından bir sayfa mı?” Hikâye tahtasına benzeyen bu şeyin üstündekilerin Andy’nin çizimleriyle Jack’in yazıları olduğunu düşündüm. Kahraman, dövüş sanatları uzmanı bir tamirciye benziyordu. “Hikâye ne hakkında?”

“Ben bakirim.”

Donakaldım. “Pardon?”

“Kızların dedikleri doğrudu. Bakirim.”

“Ah.” Buna nasıl cevap vermem gerekiyordu ki? Bir beşlik mi çıkacaktım. “O zaman oral seks sayılmıyor, öyle mi?”

Gözlerini yumdu. “O bir seferlikti ve hayır, sayıldığını sanmıyorum.”

Ona katılmıyordum ama ben de oral seks uzmanı falan değildim tabii.

Derin bir iç geçirdi. "Ve evet, gerçek bir kız arkadaşım olmadı. Olaydan önce birkaç kız gelip geçti ama." Haneye tecavüz olayı mı? Yoksa kız kardeşinin Avrupa'ya gönderilmesi mi? Detayları sormak istedim ama Jack konuşmaya devam etti. "Sadece bir kız vardı. Sanırım Noel'de görüşmeye başlamıştık. Sana parkta bahsettiğim kız oydu. İlişkinin başlarında, Lala'nın dediği gibi ailemin sözde kirli küçük sırrını öğrendi ve çılgına döndü."

"Bir de Sierra var," diye hatırlattım.

"Sierra bir hataydı."

"O öyle demiyor," dedim, masasındaki çizgi roman kalemlerinden biriyle oynarken.

"Eğlenceli olmadığını söylemiyorum ama..."

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

"Yanlış kelime," diye mırıldandı. "Ve kesinlikle yanlış insandı."

"Ah," desem de aslında demek istediğim "iyi"ydi.

Uzun bir saniye sonra, "Kendimi evliliğe sakladığım falan yok," dedi.

"Zen'le alakalı bir şey değil mi?"

"Hayır. Seksle ilgili tek kural onu suistimal etmemek. Yani kendine ya da başkasına zarar verecek bir şey yapmamak; hem fiziksel hem de duygusal olarak. Bu oldukça geniş bir konu, kişi kendisi için neyin uygun olduğuna kendi karar verir. Ama bu şu anlama gelmez... yani..."

“Bak, açıklamak zorunda değilsin.”

“Ben sadece bana az önce dışarıda baktığın gibi bakmanı istemiyorum.”

“Nasıl?”

“Bana acıyormuş gibi.”

Ne diyeceğimi bilemediğim için mürekkeple çizilmiş alfabelerine uzunca bir süre baktım. Deneyimli olup olmaması benim için hiç önemli değildi. Aslında yalan söylüyor olsa bile anlamam mümkün olmazdı çünkü benden daha tecrübeli *göründüğü* kesindi. Ama yalan söylemiyordu. Bana gerçeği söylemişti ve böyle bir şeyi itiraf etmesi için çok cesur olması gerekiyordu. Bu da ondan daha çok hoşlanmamı sağlamıştı. Karşılığında ben de ona açık olmaya karar verdim. “Ben, şey... bakire değilim. Bu senin için garip mi?”

“Kaç tane?” diye sordu kısık sesle.

“Dört.”

“Dört kişi mi?”

“Dört *kere*! Bir kişiyle. Eh, bir buçuk diyebiliriz, Lauren’in anti-mezuniyet partisini sayarsak. Ama orada aslında şey yapmadım... şey, bilirsin. Ve...” -kafamı iki yana sallarken tepeme bir şimşek çaksa diye düşündüm- “... önemli bir şey değildi.” Kesinlikle oral değildi ama bunu söylemedim.

“Ah.” Çok rahatlamış görünüyordu.

“Dört kişi olsa sorun olur muydu?” Sonuçta bizim yaşımızdaki pek çok çocuğun bir sürü kızla yattığını biliyordum. Çifte standartlar berbatı.

“Göz korkutucu olabilir ama sorun olmazdı. Ciddi miydiniz? O çocukla yani. Yarım olanla değil,” dedi dudaklarının bir köşesi kıvrılırken.

“Howard Hooper mı? Tanrım, hayır. Sonlara doğru ondan hoşlanmamaya başlamıştım hatta. Pisliğin tekiydi. Gerçeği istersen seks de tam bir hayal kırıklığıydı. En azından benim için. O oldukça zevk alıyormuş gibiydi ve bu da beni deli ediyordu.” Yine çok fazla konuşuyordum. Benim sorunum neydi? Utandırıcı itiraflarla ondan daha dürüst olmaya mı çalışıyordum? “Her neyse, onun Heath’e ibne dediğini duyduğumda her şey bitti.”

“Bu Howard Hooper’dan nefret ettim.”

Hafifçe güldüm. Sonra yine sessizleştik.

“Ben harap halde değilim,” dedi.

“Hiç öyle düşünmedim.”

Yine sessizlik.

“Keşif de değilim,” dedi. “Ve seninle sadece arkadaş olmak istemiyorum.”

Pekâlâ.

“Ne istiyorsun peki?” Sesim tuhaf çıkıyordu. Kalbimin yavaşlamasını diledim. Burun deliklerimden oksijen girmiyordu sanki.

“Ne mi istiyorum?” Parmakları şakağımdaki örgüden kaçmış saçları kenara çekti. “Seni beş dakikada bir aramak istiyorum. Her gece iyi geceler mesajı atmak istiyorum. Seni güldürmek istiyorum. Ve bana o ilk gece otobüste baktığın gibi bakmanı istiyorum.”

Ah.

Nabzım kontrolden çıkmıştı. Öyle yoğun duygular hissediyordum ki gözlerine bakamıyordum. Cevap bile veremiyordum. Yanaklarımız birbirine değene dek kafasını eğdi. Yüzümü ona doğru çevirdiğimde dudakları bir an için benimkilerin üstünde oyalandı. O sırada kolunun belimi kavradığını ve sıcak elinin sırtımı okşadığını hissettim. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Ve sonra beni öptü. Yavaşça, yumuşacık. Tadı da kokusu gibi güneşli ve sıcaktı ama bu tatlılık sadece beş saniye sürdü.

Ellerim sırtına doğru kayınca beni kendisine doğru daha çok çekti. Sanki alev almışız da ateşi söndürmeye çalışıyormuş gibi öpüyordu beni. Bense öpücüğüne cep-leri kibrit dolu bir kundakçı gibi karşılık veriyordum.

İkimiz de çıldırmış, hararetlenmiştik. Hayatımda ilk kez bir dövüşe benzeyen böyle bir öpücük tadıyordum. Jack bedenimin öyle fena sızlamasına neden oluyordu ki şimdiye kadar bu öpüşme işini hep yanlış yaptığımı düşünmeye başlamıştım.

“Jack,” diye fısıldadım dudaklarına doğru. Ona teşekkür mü ediyordum yoksa yalvarıyor muydum bilemiyordum. Ama ben bunu çözmeden sırtım kapıyı buldu. Jack’in sert bedeninin her santimini, karnıma değen sertlik dahil, üstümde hissedebiliyordum. Kendimi ona doğru ittiğimde eğilmek zorunda kalmamak için beni kaldırdı. Bacaklarımı kalçasına sardığımda beni tam da ihtiyacım olan yerine bastırdı.

Belki de bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordu. Emin değildim. Ve dürüst olmam gerekirse umursamıyordum çünkü bu hayatımın en iyi öpücüğüydü. Nefes almak için geri çekildiğinde yarı kapalı göz kapakları ve çift kirpikleriyle bana öyle bir bakışı vardı ki... kahretsin. Neredeyse yüksek sesle inleyecektim.

Eğer birisi kürek kemiklerime yumruk atmasaydı tam da yapmak üzereydim. "Yo, Vincent. İçeri al beni, dostum," dedi kapının diğer tarafından boğuk bir erkek sesi. "Doğa çağırıyor. Ve film vakti geldi."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jack boynuma doğru. Sonra beni yavaşça kapıya ve sert bedenine sürterek yere indirdi. Ondan ayrılmaya yeltendim ama izin vermedi. Dudaklarımla gözkapaklarıma birkaç öpücük daha kondurduğunda öpüşmeye en baştan başlamak istedim.

Kapı yine yumruklandı. "Vincent! Beni duyuyor musun?"

"Duyuyorum," dedi Jack kaba bir sesle. "Bir saniye."

Beni kol boyunda tutup parmaklarını omuzlarıma geçirdi ve uzun, dramatik bir nefes verdi.

"Bakir olduğundan emin misin sen?" diye fısıldadım. Çünkü bakir olsun olmasın, az önce *muhteşemdi*.

Sırıttı. "Oldukça eminim."

Aksini söylese inanırdım.

Dışarı çıktığımızda mahallede kalitesiz havai fişekler patlıyor, ısıklar çalınıyordu. Konuklardan çoğu filmi

izlemek için ana verandada toplanmıştı. Jack projektörün son ayarlarını yaparken diğerlerinin bakışlarını görmezden gelip Sierra'nın minder dağının arka tarafında kendime bir yer buldum. Taş banka dayalı, çizgili bir yastığa dayanarak aynı anda bir kutu maytap yakan iki çocuğu izlemeye başladım. Burada yalnızca Jack'le ikimizin ayık olduğundan emindim ama buna önem vermiyordum.

Jack'in de önem verdiğini sanmıyordum çünkü "tüm zamanların en harika sinema hazinelerinden biri karşınızda" diye anons ederken gülümsüyordu. Bu, 1973 yılında yapılmış *Ejder Kalesi* adında, hiç bilmediğim bir dövüş sanatları filmiydi. Başrolündeyse bilmediğim oyuncuların Bruce Lee oynuyordu. Veranda ışıkları kapanıp film beyaz perdede oynamaya başlamıştı ama ben konusu hakkında en ufak bir fikre sahip değildim. Jack'in omuzlarıma sardığı kolunun arasında olmaktan dolayı mutluluktan havalara uçmakla ve göğsünün yanağımın altında nasıl hissettirdiğini hafızama kazılamakla meşguldüm çünkü. Ne zaman filmin ışığıyla aydınlanmış yüzüne gizlice bakmak istesem bana gülümsediğini görüyordum.

Fakat film bittikten sonra -tek istediğim bu olsa da- Jack'le birlikte odasına dönmedik ve parti birden sona erdi.

"Dışarıda araba var!" diye bağırdı Andy. "Her şeyi saklayın!"

Herkes etrafta koşuşturmaya, içkileri kafaya dikip sigaralarını söndürmeye başladı. Son Fernet şişesi iz-

garanın içine saklanmıştı. Bu delilik yavaşça yatışırken yan kapı gıcırdayarak açıldı ve bir çift içeri girdi.

"Olsun bitsin bir an önce," diye mırıldandı Jack, elimi tutarak.

"Olsun bitsin" dediği şeyin hayal meyal tanıdığım kişi olduğunun farkına vardım: Belediye Başkanı Vincent. Adam onu hastanede ilk gördüğüm zamanki gibi acele içinde değildi tabii. Yanındaysa lavanta renkli yazlık bir elbise giymiş, koyu renk saçlı bir kadın vardı.

"Erken döndünüz," dedi Jack.

"İlk bakışta hiçbir şey yanmış gibi durmuyor," dedi kadın, başkanı dirseğiyle dürterek.

"Eh, *şu anda* yanmıyor," dedi Jack. "Bir saat önce burası cehennem alevleri içindeydi."

Oğlundan birazcık kısa boylu olan, hâkî renkli pantolon ve kadının elbisesinin lavanta renginden bir ton koyu gömlek giymiş başkan, Jack'in yüzüne dikkatlice baktı. "Alkol mü alıyordun?"

"Bu gece mi?"

"Jackson..."

"Şaka yapıyorum ya!" dedi Jack. "Tanrım. Rahatla."

Başkan, oğlunun önerisini dikkate alıyor gibi değildi. Hem de hiç. "Arkadaşlarından biri buradan çıkıp da arabasını parçaladıktan sonra yetkililere bizim evde sarhoş olduğunu söylediğinde mi rahatlayayım? Bu yargıcın karşısında nasıl görünür, ha?"

"Kimse araba kullanmayacak, baba. Rahatla. İtibarın tertemiz kalacak."

“Bunu daha sonra konuşacağız. Bu arada neden herkesin bütün lanet mahalleyi uyandırmadan MUNI durağına gittiğinden emin olmuyorsun?”

Vay canına. Jack’in babası korkutucu bir adamdı; haberlerde gördüğüm nazık ve dostane Belediye Başkanı McMükemmel ile alakası yoktu. Gerçi Jack hayatıma girmeden önce adama pek dikkat ettiğim söylenemezdi. Ama yine de... Hâlâ geçen onu hastanede gördüğüm gibi denyoydu. Kafasını çevirip bana bakmamıştı bile; giysilerimdeki dikişleri tek tek incelemiş olan yanındaki kadının aksine. Bu kadın kimdi? Başkanın bir kız arkadaşı mı vardı? Karısı hastanede yatarken bir nevi partner mi edinmişti? Gözlerimiz buluştuğunda onda da başkanın kayıtsız tavrını göreceğimi sandım ama kadın sanki beni tanıyormuş gibi gülümsedi.

“Merhaba,” dedi. Elini bana uzatırken yanağında tuhaf şekilde tanıdık bir gamze belirmişti. “Sen Beatrix olmalısın. Ben Marlena Vincent, Jackson’ın annesi.”

Kadınla robot gibi tokalaşırken birden Jack’in başkandan çok annesine benzediğini fark ettim. Ama eğer bu Jack’in annesiye ve kız kardeşi yurt dışındaysa, hastanedeki kadın kimdi?

19

İKİ GÜN SONRA, ANATOMİ LABORATUVARINDAN ÇIKTIĞIMDA bu sorunun cevabını aldım. Jack sırtını ve bir ayağını ağaca dayayıp ellerini ceplerine sokmuş bekliyordu. Kalbim takla attı. Parti bitince beni babasının ilgisizliği ve annesinin fazla ilgisi için özürler dileyerek eve bıraktığından beri onu görmemiştim. Ama annesi oldukça nazik biriydi. Sadece adımı değil, yaşımı ve hangi okula gittiğimi, annemin hastanede hemşire olduğunu da biliyordu. İnternette bazı çizimlerimi de görmüştü ve Jack ortak noktaya sahip olduğu bir “arkadaş” bulduğu için “çok mutlu” olduğunu söylemişti.

Oğluyla, odasında beni kapıya yaslayıp iç çamaşırımı erittiği andan beri “sadece arkadaş” olmadığımız düzeltmesini yapmamıştım. Zaten kadın öyle kibardı ki karşısında kibar olmamak mümkün değildi. Özellikle de Kral Başkan herkese tepeden bakarken.

“Selam,” dedi Jack kendisini itip ağaçtan uzaklaşırken.

“Selam,” dedim önünde durarak. Biraz tuhaf hissetmiştim. Partiden sonra beni bıraktığında iyi geceler öpücüğü vermişti ama minik, nazik bir öpücükte ve üstünden iki gün geçmişti. O zamandan beri mesajlaşmış, telefonda konuşmuştuk ama ikimiz de yoğunduk ve şimdi daha ilk günmüş gibi geliyordu. Ne yapmamız gerekiyordu? Birlikte miydik? Kaldırımında gelip giden tıp hazırlık öğrencilerinin ortasında onun boynuna atlasam olur muydu? Çünkü bunu yapmayı istiyordum. Ama aynı zamanda ona dokunma konusunda gergin hissediyordum. Dün arayıp gizemli bir sesle, çizim seansımdan sonra bana bir şey göstermek istediğini söylemiş olması hiç yardımcı olmamıştı.

“Nasıl gitti?” Elleri hâlâ cebinde olduğu için kendimi korunmuş hissediyordum.

“İyiymiş.” Minnie’yi çizmek hiçbir zaman *gerçekten* iyi olmuyordu ama ürkütücü detayları anlatıp çizimlerimi göstermeyecektim. Bir daha asla. “Eee, bu akşamın programında ne var?”

“Benimle yürür müsün?” diye sordu elini uzatarak.

Elini tuttuğumda parmaklarını benimkilere geçirdi ve anında rahatladığımı hissettim. O da rahatlamıştı sanırım çünkü eğilip, profesörlerin önünde alnıma hızlı bir öpücük kondurdu. Bu da midemde kelebekler uçuşmasına neden oldu.

Alacakaranlıkta kısa bir yürüyüşten sonra dört katlı bir binanın önünde durduk. Psikiyatri kliniği. Jack

hiçbir şey söylemeden sanki onayımı bekliyormuş gibi sadece baktı. Kafamı salladığımda kapıyı açıp beni içeri soktu.

Resepsiyondaki çalışan onu tanıdı. "Doktor Kapoor'u arayıp misafir getirmek için izin istedim," dedi Jack.

Birkaç telefon konuşmasından sonra yeşil hastane giysisi giymiş kaslı bir hademe kilitli bir kapıda bizimle buluştu ve onunla birlikte asansöre binip üçüncü kata çıktık. Jack beni hademeyle tanıştırdıktan sonra adı Rupert olan adam ona, "Çabuk olmalısın. Bu kadar geç kalmasını istemeyiz. Yeni insanlar hakkında nasıl olduğunu da biliyorsun," dedi.

"Fazla heyecanlanabilir," diye açıkladı Jack, aydınlık bir koridordan şaşırtıcı derecede modern, güzel dekore edilmiş bir kata geçerken. Duvarlar parlak renkli tablolarla doluydu ve uzun pencerelerin önünde bitkiler vardı. "Ya da kabuğuna çekilebilir. Ne olursa olsun üstüne alınma. Kişisel değil."

Kimdi bu kişi? Jack partide kulak misafiri olduğu dedikodular hakkında tek kelime etmemişti, ben de bu hastanın annesi olduğunu düşündüğümü itiraf edemeyecek kadar utanıyordum. Daha önce korkaklık edip sormadığım için pişmanlık duysam da artık çok geçti.

"Benim geleceğimi biliyor mu?" diye sordum, midem panikle yavaşça düğümlenirken.

"Evet. Ama zaman kavramı olmadığı için seni şimdi beklemiyor olabilir."

“Bekliyor,” dedi Rupert. “Akşam yemeğinden beri sürekli bunu konuşuyordu. Ona tüm kuralları söyledin mi?” diye sordu kafasıyla beni işaret ederek.

“Ne kuralı?” diye sordum.

“Ona bir şey verme,” dedi Jack. “Bir şey almasına da izin verme. Kablo, elektronik alet, ayakkabı bağcığı, metal ya da cam yok.”

“Herhangi bir şey silah yerine geçebilir,” dedi Rupert. Benim üzerimde kullanabileceği bir silah mı? Ayakkabı bağcığı mı? Beni boğmaya falan mı çalışacaktı?

“Tokalaşmaya falan da çalışma,” diye ekledi Jack. “Bazen dokunulma konusunda hassas olabiliyor.”

Üstünde DİNLENME ODASI BİR yazan çifte kapıların önünden ve birkaç hemşirenin yanından geçip hasta kanadına yöneldik. Hemşireler dışında etraf sessizdi. Bu oldukça acayip gelmişti; filmlerdeki psikiyatri koğuşları gibi çığlıklar, sızlanmalar yoktu. Koridorun ortasına vardığımızda kapılardan biri gıcırdayarak açıldı ve bir kafa bir anlığına dışarı çıktı. Yavaşça büyümekte olan paniğim birden tavan yaptı.

“On beş dakika,” dedi Rupert. “Gitmeye hazır olduğunuzda koridorun sonunda olacağım.”

Jack derin bir nefes aldı ve kapıyı önce tıklatıp sonra açtı. “Ben geldim.”

İçeriden cevap gelmedi. Jack’in peşinden sigara dumanı kokan küçük odaya adım attım. Girişin sonunda karanlık bir banyo vardı ve odanın geri kalanı beyaz duvarları, mermer zemini, kısa ahşap masası,

gömme raflarıyla bir üniversite yurdu odasına benziyordu. Pencerenin altındaki tek kişilik yatakta, pembe pijama giymiş, koyu renkli kısa saçları olan, toplu bir kız oturuyordu.

“Selam, Jillie,” dedi Jack. “Söz verdiğim gibi seninle tanıştırmak için birini getirdim.”

Jillie. Jillian.

Kardeşi kesinlikle Avrupa’daki bir yatılı okulda değildi.

Bizim yaşlarımızdaki kız gayet normal görünüyordu. Gözleri deli gibi bakmıyordu. Eh, en azından ben anlayamıyordum çünkü direkt olarak bana bakmıyordu. Sürekli gözlerini kırıştırıyor ve ensesindeki bir bukleyi çekiştiriyordu.

“Jillie, bu benim arkadaşım Beatrix. Bex, ikiz kardeşim Jillian.”

İkiz.

Ne diyeceğimi bilemiyordum ama kız hâlâ bana bakmıyordu ve ortam rahatsızlaşmaya başlamıştı. Bu yüzden sadece, “Selam,” dedim.

Bu kızı ısıtmaya yetti. Bana kaçamak birkaç bakış attıktan sonra söylediğiyle beni şaşırttı. “Jack senden bahsetti. Doğum gününmüş.”

“Doğum günüydü,” diye düzeltti Jack. “Birkaç hafta önce.”

“Ah, doğru. Benim süt ürünlerine alerjim var, bu yüzden pasta yiyemem,” dedi pencere pervazındaki oyuncak kurbağanın altına saklanmış sigara paketini çıkarırken.

“Çakmağını geri aldın mı?” diye sordu Jack.

“Acıdıkları için,” dedi. “Doktor Kapoor önünde sonunda alır. Her zaman yaptığı gibi.”

Zincirlerle tutturulmuş pencere sadece hafifçe hava girebilecek kadar açılıyordu. Jillian titreyen elleriyle sigarasını yakıp dumanı açıklıktan üfledi. “Aşağı atlamamı istemiyorlar,” dedi zincirlere baktığını görünce. “Beşinci katta camları açamıyorsun bile.”

“Beşinci kat berbat,” dedi Jack, masadaki sandalyeyi çekip oturmamı işaret ederek. Kendisi de yatağa, Jillian’ın yanına tünedi. “Bugün iyi misin?”

Kız dizlerini göğsüne çekti. “Pek değil. Eh, sanırım iyiyim. Oldukça. Evet. Sayılır.” Nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi çırpınıyordu. Sigarasından uzun bir nefes çekti. “Kötü bir gün değil.”

“Harika. Bunu duyduğuma sevindim.”

“Çok küçüksün,” dedi Jillian bana. “Ayakkabı numaran kaç?”

Ayakkabı bağcığı uyarısını hatırladım. Ayakkabılarıma mı göz koymuştu? Ayaklarımı çizim çantamın altına saklamamak için kendimi tuttum. “Şey, otuz beş.”

“Çok küçük. Ayakkabı satın almayı özledim. Biz sadece *slip-on* ayakkabılardan giyebiliyoruz,” dedi, üst kısımları renkli zikzaklarla süslenmiş Vans ayakkabılara işaret ederek. Sonra Jack’in omzunu tuttu. “Annemin bana aldırmadığı mor topuklu ayakkabıları hatırlıyor musun? Porno yıldızlarının ayakkabılarına benzediğini söylemişti.”

“Hatırlıyorum,” dedi Jack.

“Kayışlarında fiyonklar vardı. Bayılmışım onlara. Neden fiyonklar her şeyi sevimli yapar ki? Birine boksant bir hediye verecek olsan üstüne bir fiyonk kondu rursan güzelleşiverir. İçinde ne olduğu önemli olmaz. Eğer güzel bir şekilde paketleniyse kimse şikâyet etmez. Zaten aldığı hediyeden şikâyetçi olan biri tam bir maldır. Tabii kas...” Yüzünü buruşturup keskin bir nefes aldı ve tekrar denedi. “Ka-sıt-lı olarak verilmiş kötü bir hediye değilse. Mesela, gerçekten nefret ettiğin biri vardı ama ona bir hediye vermek zorundasındır. Beyaz fil-kaplan safari değiş tokuşlarındaki* gibi.”

“Noel’de olduğu gibi,” diye destekledi Jack onu. “Beyaz fil.”

“Beyaz fil,” diye tekrarladı Jillian. “Ama biz öyle değiliz. Benim Noel’de sana ne vereceğimi biliyorsun zaten. Basit bir portre daha.”

Bakışlarım kızın yatağının ayakucundaki duvara kaydı. Birkaç şey bantla yapıştırılmıştı: Yeşil bir keçe li kalem, bir paket şeker, lastik bir ördek ve altı tane yüz resmi. Bir tanesi, Jack’in odasındaki uzaylı kadına benzeyen uzaylı bir erkekti.

“Saçmalama. Portrelerini çok seviyorum,” dedi Jack.

Jillian neşeyle parlayan yüzünü eğdi. “*Sen saçmalama,*” dedi sevgiyle, kolunun arasından gözlerini kısarak Jack’e bakarak. Gözleri delice bakmıyordu, evet. Ama tuhaf bir şey vardı bakışlarında; sanki sarhoşmuş

* Özellikle Noel gibi zamanlardaki partilerde oynan bir oyundur. İnsanların birbirlerine hediye verdiği ama temelinde istenmeyen hediyelerin sunulduğu, mizahi bir parti oyunudur. (e.n.)

ya da kafası iyiymiş gibi camlaşmışlardı. Titreyen elleri ve arka arkaya sıraladığı sigaralar da vardı tabii.

“Şeyi gördüğümü hatırlıyorum...” Kahretsin. Ya resimdeki bir uzaylı değilse? “Şey, kardeşinin duvarında asılı olan yeşil renkli portreyi.”

“Onun odasına mı girdin?” Jillian bunu suçlama gibi sormuştu.

Jack’e baktım. *Yardım et.*

“Evet, girdi,” dedi Jack yumuşak bir sesle. “Ama eski odama değil, misafir evine.”

“Hatırlıyorum,” dedi kız rahatsız olmuş gibi. Sigara izmaritini camdan aşağı fırlatıp yeni bir sigara yaktı. Makine gibi içiyordu.

“Rupert birazdan uyuman gerektiğini söyledi. Bu son sigaran olsa iyi olur belki de.”

Jillian onu duymazdan gelip benimle konuştu. “Jack’in neden senden hoşlandığını görüyorum.”

“Ah?”

“Sen bir gölsün.”

“Bir göl,” diye tekrarladım.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Jack.

Kardeşi ensesindeki bukleyi çekiştirdi. “Bir göl gibi sakın. Durgun su gibi.”

Nasıl çılgın bir hayatım olduğunu, yüzeyin altında neler yattığını bir bilseydi... Annesinden habersiz kaçamak yaparak ceset resimleri çizen, erkek arkadaşının romantizm adına işlediği suçlar yüzünden polis tarafından sorgulanan ve aldatıcı, yalancı babasının

hediyelerle kalbine yeniden girmeye çalıştığı bir insandım ben.

"Jack'in hayatında yeterince delilik var, sense bunun tam tersisin," dedi Jillian, dumanını eliyle savururken. "Delilik derken evet, kendimi kastediyorum. Sana neden burada olduğumu söyledi mi?"

"Jillie," diye ikaz etti Jack.

"Bunu açıkça konuşmak daha iyi. Doktor Kapoor öyle diyor. Buraya tatile gelmiş değilim herhalde. Ben bir şizoidim. Kafamda sesler duyuyorum. Bazen uyanırken rüya gördüğümü düşünmeme neden olan şeyler görüyorum. Ama rüya görmüyorum. Sadece bitik haldeyim ve beni düzeltemiyorlar."

"Düzeltebilirler, düzeltiyorlar," dedi Jack.

"Tamam, biraz iyileşmiş olabilirim."

"Çok," dedi Jack.

"Evet, çok," dedi kız hülyalı hülyalı. "Bazen çok daha iyi oluyorum. Buradakiler beni ilaçlarla neredeyse ölecek raddeye getirmeden önce bu yaz eve dönebileceğimi düşünmüştüm."

"Ama şimdi düzelttiler."

Jillian yüksek bir kahkaha attıktan sonra kısık, melodili bir sesle konuştu. "'Doktor, kız son zamanlarda kendisini öldürmeye çalışmadı. Düzgün devam etsin diye içini zehirle dolduralım.'" Boğulur gibi bir ses çıkarıp bir şişe hap yutuyormuş gibi yaptı.

"Komik değil," dedi Jack, kardeşinin kolunu aşağı çekerek.

“Komik olduğunu söylemedim.” Kız burnunu çekip kazağının koluna sildi. “Ama artık her şey yolunda çünkü eski ilaçlar en iyisi. Kendimi ür... şey, ü-ret-ken hissetmemi sağlıyorlar. Doktorlar dozumu yükseltmek zorunda kaldılar, bu da kafamın hafif iyi olmasını sağlıyor.”

“Jillie...”

“Nasıl olduğunu bilmek istiyorsun,” dedi Jillian bana düz bir sesle. Benim olduğum yöne bakıyordu ama beni görüp görmediğinden emin değildim. “Herkes bilmek ister. Konuşabildiğim zaman konuşmam en iyisi. Çünkü bazen konuşamıyorum. Bu yüzden anlatacağım. Birisi sana şeker verdiğinde ‘Onu istiyorum’ diye düşünürsün ama bir yanın da ‘Şeker senin için kötüdür’ der. Bir an için çelişkide kalırsın çünkü şekeri yiyip yemeyeceğinden emin değilsindir. O anda beyninin içinde küçük bir savaş başlar. Bana bütün gün olan bu işte. Kafamın içindeki küçük bir savaş. Ve bu beni strese sokuyor. Stresim arttıkça savaşa daha fazla asker katılıyor ve bazen bu askerlerden birkaçı benimle konuşmaya başlıyor. Arka planda sürekli devam eden, yaptığım her şeyi yargılayan yorumlar oluyor.”

“Sinir bozucu bir şeye benziyor,” dedim.

“İyi tanımlama.” Homurdanır gibi ses çıkarıp gözlerini kapattı. “Ne diyordum? Tanrım. Şu sesler. Çıldır-mama yetiyor.” Bana hızlıca gülümsedikten sonra Jack’e dönüp kendi alnına bir şaplak attı. “Ah, evet! Hey, senin için yeni bir yapbozum var. Gösterebilir miyim?

Bunun bizim sırrımız olduğunu biliyorum ama o senin odana girdiği için bunu da görebilir, değil mi?"

"Evet," dedi Jack, yataktan bana gülümseyerek. "O iyi sır saklar."

Jillian kendi kendine bir şeyler mırıldanıp her iki omzunun üstünden de kaçamak bir bakış attı ve sigarasını camdan fırlattı. Ardından kafasını yatağın altına sokup buruşuk kâğıtlarla dolup taşmış bir dosya çıkardı. "Yeni olanı kaybetmişim... Ah, bir dakika. İşte burada."

Jack de onunla birlikte eğilip kâğıtta yazana baktı. Ben de bu fırsatı Jillian'ı daha dikkatli incelemek için kullandım. Kız güzeldi. Hem de çok güzel. Jack'in koyu renkli çift kirpiklerine sahip olmasa da muhteşem kemiklerine ve boyuna sahipti.

Daha da dikkatli baktığımda en çok dikkat çeken şey genetik özellikleri değil, kollarının iç kısımlarında ve boynunun yanlarındaki kalın, parlak yara izleriydi. Şok edici bu yara izlerini fark ettiğimde başka bir şeyi görmem mümkün olmadı. Kafamda düzinelerce soru vardı. Ağzım bir karış açık bakmamak için elimden geleni yapıyordum.

"Bu bayağı zormuş," dedi Jack. "Bunlardan birini kullanabilir miyim bilmiyorum."

"İki tane olduğunu sanıyordum. 'Becer' her zaman iyidir."

"Becer'i kullanmayacağım, Jillian."

"Tamam, tamam. Peki ya şu?"

Jack sayfayı çevirip gülümsedi. "Evet. Bu çok iyi olur. Hadi Beatrix bulabilecek mi bakalım."

"Bu bir test," dedi Jillian heyecanlı bir şekilde, kâğıdı bana vermesi için Jack'e uzatırken. Dokunulmaktan gerçekten hoşlanmıyor gibi görünüyordu.

Buruşuk kâğıdı aldığım da diğer yapbozları da göz ucuyla gördüm. Hepsi temelde aynıydı: Elle çizilme kelime bulmacaları. Çoğu okunaklı olsa da bazıları okunmayan, birbirine geçmiş kelimeler. Tekrar yerime oturup elimdekini inceledim.

Neyi bulmam gerektiğinden emin değildim. Hiçbir şey çember içine alınmamıştı ama örgünün ortasında koyu renkle yazılmış bir kelime vardı: "Charlie". Jillian bu kelimeyle başlayıp etrafına başkalarını yazmış gibiydi. Kelimelerden birkaçının *öpüşmek*, *yalayıcı* ve ikilinin son tartışma konusunun *becer* olduğunu görünce Charlie'nin kim olduğunu öğrenmeyi pek istemediğimi düşündüm. Ama Jillian yine de söyledi.

"Charlie, hademelerden biri. Bu sadece bir şaka çünkü o çok kötü."

"Kötü değil, sert," dedi Jack.

"Hayır, düz olduğunu söylemek istedim. Ya da şey... o kelime neydi?"

"Soğukkanlı."

"Evet, evet." Parmağıyla Jack'e işaret edip kafa salladı. "Soğukkanlı."

Yapbozu inceleyip buldukları kelimeyi aradım. Jillian'ın kullandığı kalem, Jack'in çalışmaları için

kullandığı aynı metalik altın rengi değildi. Ama yine de tonu altındı. Örgünün en altında beynimde bir şeyi sarsıp serbest bırakan altı harfi fark ettim. Bunun parlak spreyci boyayla yazılmış halini gözümde canlandırabiliyordum.

“Yüksel?” diye tahmin ettim.

İki kardeş bana meydan okuyan sırtışlarıyla baktılar. İşte tam o anda Jack Vincent’a âşık oldum.

20

HASTANE KOKUSU BENİ HİÇ RAHATSIZ ETMEZDİ. SEBEBİ annemin bir hemşire olmasıydı belki. Benim için tanıdık ve rahatlatıcı bir şeydi. Bazı insanların bu kokuyu gözyaşları, acı, ölüm gibi kötü şeylerle neden bağdaştırdığını anlayabiliyordum. Ama güzel şeylerle de bağdaştırılmalıydı. İyileşme, umut ve ikinci şanslar gibi.

Jack'le birlikte psikiyatri binasından çıkarken koku bana başka pozitif şeyleri de hatırlattı. Takdir gibi. Anlayış gibi. Kalbimin sağ karıncığını eriten tuhaf şefkat gibi.

"Bütün kelimeleri onun için çiziyorsun," dedim, çizim çantamın askısını omzuma geçirip çantayı dirseğimle kaburgamın arasına sıkıştırırken. Serin gece havası ceketimin içine doluyordu.

"Kendisini kapana kısılmış gibi hissediyor. Şehri seviyor ama hastalandığından beri şehirden çok korkuyor. Çok fazla gürültü, çok fazla insan var. Sen onu

iyi gününde gördün, gerçekten iyi gününde. Bazen tamamen içine kapanıp konuşmayı kesiyor. Bütün arkadaşlarını kaybetti ve çok uzun süredir insan içine çıkıp normal şeyler yapmıyor. Ona sadece duvarların üstüne gitmediğini, dışarıda bir şeyler olduğunu göstermek istiyorum. Onun olan bir şeyler.”

“Devam etmesi için bir sebep vermek istiyorsun.”

“Evet.”

Sessizlik içinde, arka otopark girişinin yakınında bir bank bulana dek, kaldırımında aşağı doğru ilerledik. Jack durup beni banka oturttu. “Cesaretimi kaybetmeden önce sana meselenin kalanını anlatmalıyım.”

“Anlat.”

Dudaklarından uzun bir nefes döküldü. Bacaklarını iki yana açıp öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayayıp parmaklarını küttetti. “Lise ikinci sınıftaydık, bir Şükran Günü’ydü. Aylardır kendisini kötü hissediyordu. Okuldaki ekstra etkinliklerin hepsinden çekilip daha çok evde kalmaya başlamıştı. Notları düşmüş, arkadaşları eve gelmeyi kesmişti. Öğretmenlerden biri annemleri aradı çünkü öğretmenleri sınıftaki zombi gibi bakışlarından endişelenmişti. Hepsi uyuşturucu kullandığını düşünmüştü.”

“Ama öyle değildi.”

“Değildi. Ben de bir süre öyle olabileceğini düşündüm. Mezuniyet balosu prensesinden, makyaj yapmayı bırakıp düşkün gibi giyinen birine dönüşmüştü. Ailem antidepressan kullanmaya başlamasını sağladı ve

bu bir süreliğine yardımcı oldu. Ama birkaç ay sonra tuhaf şeyler söylemeye ve sesler duymaktan yakınmaya başladı. Acı çekiyor, kafayı bulmuş gibi görünüyordu. O zaman gizlice sigara içmeye başladı. Sinirlerini gevşetmeye yardım ettiğini söylüyordu. Daha sonra şizofreni hastası insanların yüzde sekseninin sigara içtiğini öğrendik. Araştırmacılar sebebini tam olarak bilmiyor; üstünde anlaşılmadıkları tonlarca teori var. Ama Jillie'nin sigara içmesi o kadar karakter dışı ki."

Kafasını iki yana sallayıp devam etmeden önce iki öğrencinin önümüzden geçip gitmesini bekledi.

"Her neyse, ekim ayının başlarında okulda bir öfke nöbeti geçirdi. Eski okulumuzdaydık -ben daha şimdiki okula transfer olmamıştım- ve aynı sınıfta olduğumuz için olaya ben de şahit oldum. Koloniler hakkındaki bir tarih sorusuna cevap veremeyince Bay Davis ona çıkışıp dalga geçti. O anda kardeşim sırasını devirdi ve çılgınca şeyler haykırıp her şeyi devirerek deli gibi koşmaya başladı. Eline geçirip fırlattığı zımba Bay Davis'in yüzüne çarptı. Hem de çok sert. Adam birkaç hafta mosmor gözle dolaştı. Jillian da şehrin diğer ucundaki bir psikiyatri kliniğinde bir gece kaldı."

"Burada kalmadı mı?" diye sordum.

"Hayır. Onun bipolar bozukluğu olduğunu söylediler. Bazı ilaçlar verdiler. Babam öğretmen ve okulla anlaştı, bir hafta sonra kardeşim okula döndü. Olay polise rapor edilmedi, okul kaydına da geçirilmedi. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Ama kasımın ortasında

okuldan kaçmaya başladı. İki gece ortadan kayboldu. Komşularımızdan biri onu evimizin arkasındaki hendekte buldu. Adamın kulübesinde kamp yapıyormuş.”

“Tanrım.”

“İlaçlarını bırakmıştı. Zaten onun için doğru ilaçlar da değildiler. Döngüyü o zaman fark ettim işte. Sarsılıyor, kabuğuna çekiliyor, sarsılıyor, yine kabuğuna çekiliyordu. Şükran Günü haftası geldiğinde sarsılma zamanıydı. Kendi kendine konuşuyor, sürekli ürkmüş ve gergin oluyor, bir sürü tuhaf hareket yapıyor, cümlesinin yarısında konuşmayı kesiyordu.

“O öğleden sonra akrabalarımız gelecekti,” diye devam etti kısık sesle. “Ben mutfakta kardeşim hakkmda anne babamla tartışıyordum. Babam, büyükannemin Jillian’ı o halde görmesini istemiyordu. Onu tatil için hastaneye tekrar yatırmayı düşünüyordu. Annemse kardeşimi savunuyordu. Ben ikisiyle de tartışıyordum. Ve o anda Jillian içeri girdi.”

Parmaklarını kütletip yüzünü görmemem için yavaşlayan trafiğe doğru döndü. Ama kollarının gerilmesinden durumunu anlayabiliyordum.

“Her şey çok hızlı oldu,” dedi. “Herkes bağırışıyordu. Sonra mutfak lambasının altında parlayan bıçağı gördüm. Annemin tişörtü kan olmuştu. Babam Jillian’la güreşerek itmeye çalışıyordu ama o Jillie değildi... gözleri onun gibi bakmıyordu. Başka biriydi sanki. Ama bir şeyler yapmaya... zaman yoktu. Annemin kanı yerlere yayılmıştı ve Jillie donakalmıştı, hiç hareket etmiyordu.

Babam bana onu bodruma kilitlememi söyledi. Tekrar kaçabileceğini, birilerine zarar verebileceğini düşünüyordu.”

Jack sonra bir süre susunca ben soru sordum. “Anene ne oldu?”

“Babamla birlikte ambulansın peşinden gittik. Anem bir saat ameliyatta kaldı. Bıçak hayati bir organa zarar vermemiş, çoğunlukla omzundaki kasları kesmişti. Eğer onu babamla birlikte politik etkinliklerde görürsen el sallamasının komik olduğunu fark edersin. Sol kolunu hâlâ iyice yukarı kaldıramıyor.”

Vincent’lar hakkında internette araştırmayı kesmeden önce bu konuda birkaç cahilce yorum görmüştüm ama bir şey söylemedim. Jack de hikâyesine devam etti.

“Annemin iyi olduğunu öğrendikten sonra Jillie’yi kontrol etmek için eve döndüm. Babam kendisi dönene kadar bodrumun kilidini açmamamı söylemişti ama Jillie cevap vermiyordu ve onun hareket ettiğini de duyamıyordum.”

Kafasını yavaşça sağa sola salladı. Hepsini tekrar yaşıyor olmalıydı. Tekrar konuştuğunda sesi o kadar boğuktu ki onu zorla duydum. “Alt kata inip ona seslendim. İlk başta göremedim. Ama oyun odasının lambasını açtığımda tek görebildiğim kan oldu. Halıda, kıyafetlerinde... Tüm o kanın nereden geldiğini anlayamıyordum. Boynundaki yarayı bulduğumda hâlâ nefes alıyordu. Bu yüzden 911’i arayıp kanı durdurmaya çalıştım. Ama bilekleri de kanıyordu. Kolla-

rımda ölmekte olduğunu düşündüm. Ne yapacağımı bilemiyordum.”

O anda birkaç bulmaca parçası bir araya geldi sanki: Jillian’ın yaraları, ölü Minnie çizimim, Minnie’nin, tam da Jillian’ın kesiklerinin olduğu yerden kesilmiş kolu, Jack’in bayılması...

Şimdi ben soluk soluğaydım. Ona dokunmak, bir şekilde rahatlamasını sağlamak istiyordum. Ama onun ihtiyacı olan bu muydu? Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Az önce gördüğüm konuşkan, gergin ve neredeyse utangaç kızın, Jack’in az önce söylediği her şeyi yapmasını gözümde canlandırmaya çalışsam da yapamadım.

“Haneye tecavüz falan olmadı,” dedim gerçeği fark ederken.

Jack kafasını sağa sola salladı. “Basını uzak tutmak için söylendi o. Babamın rakipleri, annemi bıçaklayan kişinin Jillian olduğunu öğrense çıldırırlardı. Gerçi onun hastaneye yatırıldığını öğrendiler ama *resmi* sebep haneye tecavüz olayı nedeniyle yaşadığı stres ve travma olarak belirtildi. Babamın çalışanları, Jillian’ın Avrupa’daki bir yatılı okula gittiğiyle ilgili hikâyeyi uydurdular. Basın bunu yuttu ve herkes olanları unuttu.”

Hiçbir şey söylemedim. Ama birkaç dakika sonra Jack kafasını eğip mırıldandı. “Bıçağı nasıl kimse görmedi? Bunun nasıl olduğunu hâlâ çözemedik. Babam Jillian’ın eline vurarak bıçağı düşürdü. Ben bir saniyeliğine gördüm. Eğer kaos halinde olmasaydık... ben...”

Derin bir nefes alıp kollarımı karnıma sardım ve ona yaklaşmak için eğildim. "Kaos halinde olmasaydınız da başka yol bulabilirdi. O gün olmasaydı başka bir gün olabilirdi. Bu konuda cidden kendini suçluyor olamazsın... suçlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Yani, suçlamamam gerektiğini biliyorum. Mantıken. Her hafta aile terapisine gidiyoruz. İnan bana, meseleye her açıdan baktım. Terapistimiz bunun sağ kalma suçluluğu olduğunu söylüyor. İyi genler bana, kötü genler ona geçtiği için. İkiz olduğumuz için durum daha kötü."

"Ama bunu değiştiremezsin ki. Hem şimdi daha iyi, değil mi?"

"Daha iyi ama hiçbir zaman iyileşmeyecek. Normal bir hayatı olmayacak. Bir daha hiç okula gitmeyecek, evlenip çocuk sahibi olamayacak. Onu bir kere kurtardım ama her zaman yanında olamam. Üniversiteye gitmeyi düşünüyorum ama nasıl olacak bilmiyorum. Onu bir sömestr boyunca göremezsem Jillie ne yapar?"

"Buralardaki bir okula gidebilir, hafta sonları onu görebilirsin."

"Olabilir. Ama eğer babam bir seçime daha girerse annem de o da ortadan yok olurlar. Kampanyalar ikisi için de bitip tükenmek bilmeyen stres demektir. Uzun saatler, geziler... Ve kazanıp Kaliforniya valisi olursa taşınmak zorunda kalırız. O zaman nasıl bir dram yaşanır hayal edemiyorum."

"Bu konuda endişelenmenin senin işin olduğunu sanmıyorum."

“Benim hayatım olunca endişelenmemek oldukça zor. Şimdi kendini neye bulaştırdığını görüyor musun? Jillie’nin nöbetinden sonra neden seni aramadığımı anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” dedim dizimi onun bacağına vurarak. “Ama bir daha öyle bir şey yapma. Eğer bir şey olursa, her ne olursa olsun beni arayacaksın. Tamam mı?”

Bana bakmak için kafasını eğip salladı. “Tamam.”

“Söz ver bana, Jack.”

“Söz veriyorum.”

O sırada otopark girişinden dostane bir ses geldi. Dilenci Will’in bize doğru yürüdüğünü gördüm. “Hüzünlü Kız ve Keşiş,” dedi neşeyle. “Birbirinizi bulmuştunuz.”

“Bulduk,” dedim. “Yardımin için teşekkürler.”

“Her zaman, her zaman. Yok dostum, istemez,” dedi, Jack’in cebinden çıkardığı parayı istemediğini göstermek için elini sallayarak. “Sadece selam vermek istedim. Para istemiyordum.”

“Yine de al,” dedi Jack. “Hastane için bir arkadaş bulma servisi açmalısın. Sen çöpçatan olup insanları bir araya getirirsin.”

“Benimle alay ediyorsun,” dedi Will, uzatılan parayı alırken.

“Evet, öyle yapıyorum,” dedi Jack gülümseyerek.

Will de neredeyse utangaç bir şekilde gülümseyerek döndü ve kaldırımın aşağı kısmına baktı. “Kahretsin. Güvenlik elemanları. Gitmem lazım. Sağ ol, Keşiş. Görüşürüz Hüzünlü Kız.”

Will otoparka girip kaybolunca Jack, “Biliyor musun, o da daha önce Jillian’ın koğuşundaki bir hastaymış,” dedi.

“Gerçekten mi? Yani, onun yarım akıllı... Tanrım. Ne kadar zaman önce?”

“Yedi yıl kadar önce. Hademelerden biri onu hatırlıyor. Ne sorunu olduğunu asla teşhis edemediklerini ama düşük dozda antipsikotik aldığını söyledi. Ona bedava ilaç verip arada bir kontrol ediyorlar. Sanırım akrabası da yok, kalacak yeri de.”

“Çok kötü.”

“Hayattaki pek çok şey kötü, Bex.”

Elimi onun için içine kaydırdım. Birkaç saniye için tutuşu canımı acıtacak kadar sıkıydı ama elini bırakmadım. Ne o zaman ne de ailesi onu beklediği için eve gitmesi gerektiğini söylediği zaman. Ya da “geceleri toplu taşıma kullanmanın tehlikeli olduğunu” söyleyip (ne kadar ironik) N-Judah treniyle eve dönerken bana eşlik etmek için ısrar ettiği zaman veya beni evimin kapısının önüne bırakmak için birlikte yürüdüğümüz zaman.

“YÜKSEL konusunda ne yapacaksın?” diye sordum, köşeyi dönüp bizim evin açık sarı boyası görüş alanımıza girerken.

“Ah, evet. Yüksel.” Boğazını temizledi. “Kelimele-ri Jillian’ın sevdiği yerlerle uydurmaya çalışıyorum. Ama hem önemi olan hem de çalışabileceğim kadar gizli olan bir yer bulmak zor oluyor. Güvenlik kame-

raları da sorun. Yani mükemmel yeri bulmak ikinci bir bulmacayı çözmek gibi.”

Bizim evin karşısında durduk. “Firari bir kız işine yarar mı?”

“Kesinlikle hayır.”

“Neden?”

“Birincisi, araba kullanmıyorsun, bu yüzden senden iyi bir firari kız olmaz. İkincisi, bana kendin söyledin, para cezası var. Seni benimle birlikte dibe sürükleneceğin bir duruma sokmayacağım. Hemşire Kudretli Katherine seni bir daha görmeme asla izin vermez.”

“Doğru. Ama yaşadığını hissetmenin her türlü riske değeceğini sanıyordum. Birileri bir zamanlar böyle söylemişti yani.”

Jack psikiyatri kliniğinden çıktığımızdan beri ilk kez gülümsedi. “O birileri tam bir aptalmış.”

“Bilemeyeceğim. Şahsen ben onun oldukça harika biri olduğunu düşünüyorum.”

“Harika, ha? Ne kadar iyi olduğum hakkında biraz daha konuş hadi.”

“Senin hakkmda mı konuşuyorduk?” diye sordum şaşırmış gibi gözlerimi kısarak.

Gülümseyip en sonunda elimi bıraktı. “Sen gerçekten bir gölsün,” diye mırıldandı. Sonra kollarını belime kaydırды. Ben de kollarımı ona sarıp ellerimi gayet özgürce, sanki bunu yıllardır yapıyormuşum gibi deri ceketinin altına soktum. Çok güzel kokuyordu. İyi hissettiriyordu. Kafasını eğip beni öptüğünde –dilini

tembelce ağızımda döndürerek beni çılgına çevirdiğinde- şehrin ortasındaki bir kaldırımında dikildiğimizi tamamen unuttum. İkimizden başka her şey aklımdan çıktı. Başka hiçbir şey önemli değildi.

Sonunda gittiğinde, öpüşmeden dolayı zayıf düşmüş bacaklarım evin önündeki basamakları tırmanmaktan acizdi. İki saat sonra Jack'ten bir mesaj aldım: *İyi geceler, Bex.*

Ertesi sabah ise bir mesaj daha geldi: *Eğer firari kızım olmak istiyorsan yarın gece saat on ikide hazır ol. Siyah giyin.*

21

BULUŞMA VAKTİMİZDEN HEMEN ÖNCE RAHATLAMAK İÇİN Jack'in kontrollü nefes alma taktiğini kullanıp kordondan annemin odasına gittim. Üstüne eşofmanlarını çekmiş, yatak örtüsünün altına girmişti. Komodininde bir kadeh şarap duruyordu.

"Selam," dedim. "İş bayağı kötüydü ve çok yorgunum. Bu yüzden yatıyorum."

Annem kafasını e-kitap okuyucusundan kaldırdı. "Alto's'ta çok fazla çalışıyorsun."

"Ama bir sürü para biriktiriyorum."

Bana uykulu halde gülümsedi. "Bu yüzden yirmi yaşındayken abin gibi burada yaşıyor olmayacaksın. Devam et."

"Noah'nın yanına taşındığı için hiç üzülüyor musun?"

"Tabii ki de üzölüyorum. O benim bebeğim. Elli yaşına gelip kendi çocuklarına sahip olsa da öyle kalacak."

Heath'i baba olarak hayal etmeye çalıştım. "Zımbalı deri bebek bezleri yapıyorlar mı?"

"Onları temizlemeyi bir hayal etsene."

"İğrenç. Hiç temizlemek istemem."

"Yeri gelmişken, hastaneden senin için bir şey getirdim." Karşıdaki duvara, sallanan sandalyenin üstünde duran farklı renklerdeki hastane giysilerinin üstüne işaret etti. Bakışlarım bunların yanındaki şifonyere kayd. Bir dakika. Üstünde duran şey neydi?

Ah. Ah.

Bir araya toplanıp paketlenmiş prezervatif kutularından oluşan bir kule.

Buhar olup zemin tahtalarının arasına süzölmek istedim.

"Ben her ne kadar bizzat Başkan Vincent'ın aşk çocuğunu doğurmayı hayal etmiş olsam da..."

Kulaklarımı kapattım. "Lütfen, sus. Başka bir şey deme."

"...sen üniversiteye kaçınca torun büyötmek istemiyorum."

"Şu anda öyle bir şeyin olma ihtimali sıfır, söz veriyorum."

"Her an her şey değişebilir. Ve o çocuk *korkunç* çekici. Ayrıca son zamanlarda sürekli gülümsüyorsun, bu her zaman kötüye işarettir."

“Ah, Tanrım,” diye inledim. Annem Jack için ne hissettiğimi biliyordu. Nasıl anlamıştı? Ben bile zar zor anlamıştım. Henüz emin değildim hatta. Belki de vücut kimyasalları ve hayvani bir çekim yüzünden böyleydim. Yani, Jack’i ne kadar tanıyordum ki? Bilmediğim rahatsız edici bir alışkanlığı, saklı bir karakter kusuru olabilirdi. Howard Hooper’ın homofobik olduğunu onunla dört kez seks yaptıktan sonra öğrenmiştim mesela. (Gerçi belki de karakter kusuru olan bendim çünkü bir pislikle seks yapacak kadar aptaldım.)

Annem bana daha önce hiç prezervatif vermemişti. Evet, banyo çekmecesinde birkaç tane duruyordu ve yıllar içinde birçok kez güvenli seks konuşması yapmıştık. Sonuçta kadın bir hemşireydi. Ama şimdi bunu neden yapıyordu?

“Onları geri götüremem,” dedi annem. “Malzeme kaçırmak neyse de onları gizlice yerine koymak başka bir şey.”

“Bunları çaldın mı? Berbat bir örneksin.”

“İkmal yönetimi stokları yeniliyordu ve yıl sonunda süreleri dolacağı için bunları atacaktı. Ki bu çok saçma. En az beş ay daha kullanılabilirler. Belki de daha fazla.”

“Yani bunların artık prezervatifler olduğunu mu söylüyorsun?”

“Kullanılmış değiller, Bex. İsfraftan nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Belki de Cadılar Bayramı’nda şeker yerine bunlardan dağıtabilirsin.”

“Ukalalık etme. Gayet iyi durumdalar. Heath için eve sürekli getiriyorum zaten.”

Çok fazla ayrıntıya giriyordu. Konuşmayı hızlıca güvenli bölgeye çektim. “Uyandığımda uyumuş olursan öğleden sonra görüşürüz.”

Annem yana yuvarlanıp bana sırtını döndü ve kıvrılarak tekrar e-kitap okuyucusuna baktı. “Yarın öğle yemeği vaktinde Mission’da bir işim var. Benimle gelmek istersen El Farolito’da *burrito* yiyebiliriz. Kuponum var.”

Tabii ki de olurdu. “Olabilir.”

“İyi geceler.” Bir öpücük kondurduğu parmaklarını omzunun üstünden salladı.

Bir an öylece dikildikten sonra prezervatif kutularını aldım ve hızlıca odama gidip kutuları dolabımın dibine koydum. Sekiz kutu. Çok fazlaydı. Muhtemelen sonbaharda okul açılınca bunları satıp ekstra para kazanırdım.

Ya da...

Ama “*ya da*” sını düşünecek vaktim yoktu. Siyah giysiler giyip –bu hiç sorun değildi çünkü renkli kıyafetim zaten pek çoktu– büyük kaçışımı yapmak için yalnızca on beş dakikam vardı. Battaniyelerin altına insan biçiminde yastık yerleştirmek dünya tarihinde hiç kimse için işe yaramamış olduğundan, yastığımın üstüne bir not bırakmakla yetindim. *Ben iyiyim, merak etme. Şafak*

sökmeden geri döneceğim. Eğer yakalandıysam lütfen iyi bir çocuk olduğumu unutma. Ve Heath, bunu okuyan sensen beni idare et. Bana büyük borcun var.

Röntgen kapılarımı arkamdan kapatıp salyangoz hızında evden dışarı çıkmam birkaç dakikamı aldı. Ön basamaklardan parmak uçlarımda inip hareket var mı diye oturma odasının penceresine baktım. Hiçbir şey yoktu. Başarmıştım!

“Pişşt!”

Hızla arkamı dönünce merdivenin arkasında koyu renkli bir figür gördüm.

Jack eski mücevher hırsız kılığındaydı. Siyah örgü beresini gözlerine doğru çekmiş ve bir omzuna sırt çantasını takmıştı. Benim şapkam yoktu ama dar ceke-timin altında kapüşonum vardı ve saçlarımı enseme topuz yapmıştım.

“Sen misin?” diye fısıldadım, göğsüm coşkuyla dolarken.

“Öğrenmek istiyorsan buraya gel.” Jack beni gölgelere çekip göğsüne yasladı. Sırıtarak dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Ona sarıldığımdaysa boynumu, çenemin hemen altından öptü. *Vay canına*. Tüm tüylerim diken diken olmuştu.

Bedenini sanki bütün iyiliğini içime çekebilecekmiş gibi sıkıca sardım. Jack güvenli, sıcak ve heyecan vericiydi ve onu bırakmakta güçlük çekiyordum.

“Mımm.” Kısık sesi tenimde nefes kesici şekilde titreşti. “Bu şimdiden, her zaman olduğundan daha eğlenceli. Keşke daha önceden bir firari kız bulsaymışım.”

“Bu yaptığının karşılığında ücret alacağım anlamına mı geliyor?”

“Ödeme olarak neyi kabul edeceğine bağlı.”

Tüylerimi diken diken eden boyun öpücükleri sayesinde aklımda birkaç fikir vardı. Ama gök mavisi komşu evde taşıyan kadın, tasma taktığı teriyer cinsi köpeğiyle dışarı çıkınca, arzularımı bir kenara bırakıp birileri tarafından görülmeden önce buradan gitmemizin en iyisi olduğuna karar verdim. “Sana daha sonra bildiririm.”

El ele tepeyi tırmanıp otobüs durağına gittik. Jack grafiti işlerine asla Hayalet’le gitmiyordu çünkü arabanın tespit edilmesi çok kolay olurdu. Bu yüzden bu gece geç saatte toplu taşıma kullanan herkesle birlikte MUNI’ye binmek zorundaydık. Tıpkı ilk tanıştığımız akşam gibiydi ama bu sefer için dehşet değil heyecanla doluydu.

“Bunu yaptığımı inanamıyorum,” dedim, Jack telefonundan trenin tam olarak nerede olduğunu kontrol ederken. Baykuş seferleri başlamadan önce bir ya da iki tren daha gelecekti.

“Pişman mısınız?”

“Biraz,” dedim. “Ama şu anda çekilmemim imkânı yok.”

“Hemşire Katherine’den ne haber?”

Homurdandım. “Yatakta şarap içiyor. Yani şansım yaver giderse bir saate horlayarak uyuyor olur. Ya uyur ya da süresi dolmuş prezervatifleri alması için Heath’i zorluyor olur.”

“Ne?”

“Noel’de süresi dolacak milyonlarca hastane prezervatifi verdi bana.”

Bana yandan bir bakış attığında birden yabancı surlarda yüzdüğümü fark ettim.

“Bu sık sık yaptığı bir şey mi?” diye sordu dikkatle.

“Ne kadar tutumlu olduğunu biliyorsun,” dedim omzumu silkerek. “Hastane, prezervatifleri atıyormuş zaten.”

“Ne?”

Uff, bu konuyu neden açmıştım ki? “Heath’e sürekli verdiğini söyledi. Ben bu konuyu düşünmek istemiyorum tabii. Bilmiyorum. Annem bazen garipleşiyor işte.”

“Milyonlarca mı var?”

“Yüz tane kadar. Acile gelen hastalar gitmeden önce takmak zorunda falan kalacak değil herhalde,” dedim gergince gülerek.

“Ama henüz süreleri dolmamış, öyle mi?”

“Aralıkta dolacaktı. En azından annem öyle söyledi. Ben bakmadım.” Jack’in kutuları odamda merakla incelediğimi düşünmesini istemiyordum.

“Aralık ayına kadar yüz prezervatif. Bu aşağı yukarı günde bir tane anlamına geliyor.”

“Öyle mi?”

“Howard Hooper’la rekorunu bir haftadan kısa sürede geçebiliriz.”

Neredeyse boğulacaktım. Çoğul konuşmuştu. Biz demişti. Yoksa bana takılıyor muydu? “Nicelikten

ziyade nitelik önemlidir,” demeyi başardım kalbim deli gibi çarparken.

“Neden azına rıza gösterelim?”

Küçük bir ses çıkardım. “Korkunç derecede özgüvenlisin.”

“Sen içimdeki cevheri ortaya çıkarıyorsun.”

Gülümsememi saklamak için önümüzden geçen bir arabayı izliyormuş gibi yaptım. Ama önemli değildi çünkü zaten tren de durağa gelmişti. Jack’in önünden zıplayarak trene bindim ve şoföre selam bile verdim.

Evet, kesinlikle hapyı yutmuştum.

Tren çoğunlukla boş ve oldukça temizdi. İki kişilik bir koltuğa yerleştik. Grafiti saldırısı için planını konuşacağımızı düşünmüştüm. Ancak bana tek söylediği BART hattının Kent Merkezi istasyonuna, yeraltı hızlı trenlerinin şehrin ve Körfez’in ötesindeki bölgelere gitmek için ayrıldığı alana gideceğimiz oldu. “Oraya vardığımızda biraz boş vaktimiz olacak. İhtiyacın olursa kafein almak için durabiliriz.”

İhtiyacım olmayacaktı.

Tren ilerleyip diğer yolcuları indirirken yolculuğu şundan bundan konuşarak geçirdik. Arkadaşlar. Okul. Çizim yarışması ve kazanırsam burs parasını nasıl kullanacağım. Ona anne babamın boşanmasını, kargoyla gelen gizemli sanatçı mankenini ve Berkeley’deki ahşap oyma mağazasından gelen e-postayı bile anlattım. Jack de mankenimi yapan adamla konuşup, babamla iletişime geçmenin bir yolunu bulmaya karar verirsem

benimle oraya gitmeyi teklif etti. Yine annemin arkasından iş çevirerek oraya gideceksem eğer, bunu kesinlikle yanımda Jack varken yapmayı tercih ederdim.

Sohbetimizin sonuna doğru, Duboce Park yakınlarında trenin tepedeki kablolardan ayrıldığını duyduğumuzda hiç şaşırmadık (bu sürekli oluyordu) ve sürücü treni tekrar bağlayana kadar neredeyse bir saat beklemek zorunda kaldık. Kent Merkezi yakınlarında trenden indiğimizde BART istasyonu kapanmış, kilitlenmişti.

"Mükemmel," dedi Jack, deri eldivenlerini giyerek.

"Öyle mi?"

"Evet. Beni takip et. Polis görürsen bana haber ver."

Bu bölge geceleri tehlikeli olurdu ama çoğunlukla evsiz insanlar ve tehdit teşkil etmeyen sokak serserileri vardı. Jack yanımda olduğu için çok endişeli olmasam da sinirlerim beklentiyle gerilmişti. Anlamadığım, tam olarak neden *burada* olduğumuzdu. Burası işlek bir caddeydi ve gece yarısından sonra saat birde pek hareketli olmasa da Jack'in daha önce seçtiği yerlerin aksine gözlerden uzak değildi.

Blokun sonuna vardığımızda bir süre etrafına baktı ve geldiğimiz yerden geri döndük.

"Nereye gidiyo..."

Jack metro girişlerinden birinde durdu. Şehirdeki pek çoğu gibi bu da küçük bir girişti; BART tabelasının bulunduğu kaldırımın parmaklıklı kısmındaydı. Normalde parmaklıkların içinde yeraltına inen basamaklar olurdu ama bu gece dört duvarı ve bir çatısı

olan geçici bir kontrplak kulübeyle kapatılmıştı. Derme çatma kapısındaki ince levhada *GİRİŞ _____'E KADAR SERVİS DIŞIDIR* yazıyordu. Boşluk olan kısma ertesi günün tarihi yazılmış, sürücülerin blokun diğer tarafındaki bir girişi kullanması gerektiği bilgisi de eklenmişti.

“Birisi gelirse haber ver ve şunu tut,” dedi Jack. Sonra ben daha ne olduğunu anlayamadan elime ağır bir fener tutuşturdu ve *-aman Tanrım!-* kulübenin kapısını açmaya girişti... sanki yanımızdan arabalar geçmiyormuş, yarım blok ötedeki kapanmış bir mağazanın girişinde birkaç berduş yokmuş gibi.

Kapıyı birkaç saniyede açmıştı. “Fener,” dedi sanki neşter isteyen bir doktormuş gibi. Feneri eline verdim. Araba farlarının kaybolmasını bekledikten sonra kapıyı açıp feneri içeri tuttu. Tatmin olunca etrafa son bir kez bakarak beni hızla içeri soktu, kendisi de girip kapıyı hemen arkamızdan kapattı.

Rahatsızlık verici rutubet kokusunu içime çekmeye çalışarak Jack’in tuttuğu fener ışığıyla etrafa baktım. Metro girişinin tepesinde duruyorduk. Sağ taraftaki merdivende istasyona giriş, soldaki çalışmayan yürüyen merdivendeyse çıkış tabelaları vardı.

“Çok kötü kokuyor,” diye yakındım fısıltıyla.

“Bu istasyonu hiç kullanmadın mı?” diye fısıldadı. “Şimdi her zamankinden daha iyi kokuyor. Kapalı değilken evsizler aşağıdaki şu yere...” -fenerin ışığını istasyon kapılarına tuttu- “tuvaletlerini yapmaya gidiyorlar. BART temizlikçileri her sabah dışkı ve sidik

temizlemek zorunda kalıyor. Temizlemezlerse pislikler yürüyen merdiven açıldığında mekanizmaya yapışıyor. Bu yüzden istasyonlardaki merdivenlerin yarısı hep bozuk oluyor.”

“Mide bulandırıcı.”

“Değil mi? Bana da babam söyledi. İstasyon kapalıyken yürüyen merdivenlere ulaşılmasını engelleyecek kapılara para harcamak yerine tamir için gereken malzemelere para yatırıp duruyorlar. Bu merdiven çok kötü duruma geldiği için motorunu değiştirmek zorunda kaldılar. Bu yüzden burası tahtalar çakılarak kapandı.”

“Ve yarın tekrar açılıyor.”

“Çoktan yarın oldu bile.” Eski canavar filmlerindeki aktörler gibi, feneri çenesinin altına tuttuğunda güzel kemiklerine ürkütücü gölgeler düştü. “Merdiven üç saate açılacak. Hadi işe koyulalım.”

Jack bütün detayları planlamıştı. Kafaya takılan küçük bir kamp feneri yüzünün önündeki tüm bölgeyi aydınlatıyordu. Taşınabilir havalı boya tabancasını önceden metalik altın rengi boyayla doldurmuştu. Tanıştığımız gece gördüğüm gösterişli spreyci boyadan üç teneke ve içinde beş ekstra ağızlığın durduğu küçük, plastik bir kabı vardı. Boya pıhtılaşmasın diye arada bir ağızlık değiştirmesi gerekiyordu. Bunların sayısını da biliyordu, çünkü polislerin boya markasının izini sürmesini engellemek adına arkasında hiçbir şey bırakmaması gerekiyordu. Ayrıca elle kesilmiş şablonlar,

maskeleme bandı ve son olarak boya gazını solumamak için iki maske de vardı. Maskeleri taktığımızda hazırдық.

Jack konuşmak için maskesini indirdi. "Eğer tehlikeli biri buraya girmeye çalışırsa tırabzanın üstünden atlayıp arkama saklan."

"Merak etme. Biber gazım var."

"Bu çok güzel ama senin için sorun olmayacaksa seni kendim korumak isterim. Arada bir beslenmesi gereken bir miktar erkeklik gururum kaldı da."

"Tamam ama polisler ya da burada devriye gezenler ne olacak?"

"İstasyonda devriye gezmiyorlar. Güvenlik kameralarına bile bakmıyorlar; bütçe dahilinde değil. Ama eğer sokak girişinden bir polis girerse muhtemelen tabancası olacaktır. Bu yüzden sadece ellerini kaldır, konuşmayı ben yaparım. Hey, iyi misin?"

"Suç işlemek için yaratılmamışım ben."

"Çekilmek mi istiyorsun? Söylemen yeterli. Hiç kızmam. Ciddiyim, Bex."

"Asla olmaz. Hadi yapalım şunu."

"Peki, peki, firari kız. Maskeni indir."

Ben basamaklarda karşısında durup, sırt çantasını tutarak ona malzemelerini uzatırken Jack yürüyen merdivenin tepesini boyamaya başladı. İlk başta pek bir şey görmek mümkün değildi, çünkü merdivenin basamaklarına altın renkli boya püskürtüyordu sadece. Ama bir teneke boyalarla, bir boya tabancasıyla

çalışmaya devam ettikçe gümüş renkli basamaklar yaldızlanmaya başladı ve aralarındaki dikey çizgilerin üstünde gümüşe kontrast altın renginde Y harfi belirdi.

Jack boyamaya devam ederken basamak basamak aşağı iniyordu. Boyadıktan sonra tekrar yukarı çıkıp bir şeyi düzeltmek isterse ıslak boyayı bozmuş olurdu. Ben de yavaşça onunla birlikte inip malzemelerini vermeye devam ettim. Aşağı indikçe yayaların ve arabaların sesi azalıyordu ve sanki istasyon kapılarının arkasında bir iblisin beklediği cehennem çukuruna iniyormuşuz gibi hissediyordum.

Göğsümde korku ve heyecan çarpışırken midem lunaparklardaki eğlence trenlerinde hissettiğim östresle* düğümleniyordu. Gerçi Santa Clara'daki *Great America* lunaparkında bulunan Grizzly hız trenine bindiğimde tutuklanma ya da tehlikeli bir berduş tarafından bıçaklanma korkusu duymuyordum.

Neredeyse iki saat geçti. Bu vaktin çoğunu Jack'in boya yaparken hareket eden uzun kollarını ve parmaklarını hafızama kazıyarak geçirdim. Çalışmasına bakarken gözlerini kışmasını, ince bedenindeki gerginliği atmak için omuzlarını yuvarlamasını...

Howard Hooper'la rekorunu bir haftadan kısa sürede geçebiliriz.

Ve bunu söylemesini düşünüyordum. Hem de sürekli.

* Motive edici, olumlu stres. (ç.n.)

En alta vardığımızda boya gazlarından başıma ağrı girmiş, Jack'in parmakları kasılmıştı. Kapıların yanında bir araya gelip maskelerimizi çıkardığımızda feneri yürüylen merdivene tuttum. Görülmeye değer bir şey olmuştu. YÜKSEL. Her harf birkaç basamağı kaplayacak kadar uzundu ve yazı tipi, 1940'lardaki Hollywood filmlerinin isimlerinin stilinde gösterişli ve şıktı. Perspektifi de öyle ayarlamıştı ki Y harfi en küçükken L harfi en büyüktü; böylece kelime bir bütün olarak olduğundan daha büyük ve daha görkemli görünüyordu. Yürüylen merdiven çalıştırıldığında kelimenin film jeneriklerindeki gibi harf harf yukarı kayacağını açıklamıştı Jack.

"Çok güzel," diye fısıldadım her harfi incelerken. Altın Elma imzası son harfin sağ tarafında ağırbaşlı bir şekilde oturuyordu.

Kolunu omuzlarıma atıp yanağıma bir öpücük kondururken kendisinden haklı olarak çok memnun görünüyordu. "Senin yardımınla iki kat hızlı oldu. Ah, bir dakika. Fotoğraf. Jillian için kanıt." Bir eldivenini çıkarıp telefonun kamerasını açtı ve birkaç fotoğraf çekti.

"Keşke merdiven çalıştığında görebilseydik," diye yakındım. "Belki de yarın gelip..."

İstasyonun içinde parazit sesi duyuldu.

İkimiz de donakaldık.

Bu çift taraflı bir telsizdi ve bir şeyler konuşuyordu. Adım sesleri de vardı. Konuşmalarda *bir şeyler bir şeyler*, bağlantı kutusu, *bir şeyler bir şeyler* yürüylen merdiven deniyordu.

BART güvenlik görevlileri devriye mi geziyordu? Yürüyen merdivenin açılma vakti mi gelmişti?

“Kahretsin!” Jack sırt çantasını elimden hızla çekti. Beni normal merdivene doğru itip kafa lambasıyla diğer malzemelerini çantasına tıktı ve basamakları ikişer ikişer çıktık...

Ancak zirveye vardığımızda sokak çıkışını kapayan geçici kulübeye yanaşmakta olan bir kamyonun *bip bip bip* seslerini duyduk. Burada da çift taraflı telsiz konuşmaları vardı. Söküm hakkında bir şeyler söyleyen, kaldırıma barikat kurmaları için işçilere havlayarak talimatlar veren erkek sesleri duyuluyordu.

Bunlar BART güvenlik görevlileri değil, metro girişini açıp istasyon çalışmaya başlamadan önce son testleri yapmak için gelen tamir şirketi çalışanlarıydı.

Aşağı da geri dönemezdik, geldiğimiz yönden de çıkamazdık.

Kapana kısılmıştık.

Jack sırt çantasının fermuarını kapatıp omzuna astı. Sonra kapüşonumu kafama çekip kulağıma, “Koşmaya hazır ol,” diye fısıldadı.

Ciddi miydi?

Ah, kahretsin... ciddiydi!

Sesler kontrplak kapıya yaklaşırken Jack geriledi, sonra öne atılıp omzunu kapıya geçirdi. Kapı uçup çalışanlardan birine çarpınca şaşkınlık haykırırları yükseldi. Jack elimi tutup beni açık girişe doğru çekti.

“Hey!” diye kükredi birisi, biz kaldırımda şimşek gibi ilerlerken. “Misafirlerimiz varmış!”

Adamların yüzlerine bile bakmadım. Sadece elimden geldiğince hızlı koşmaya çalıştım. Serin hava ciğerlerimi kesiyordu sanki. Ayakkabılarımızın lastik tabanları yere vurdukça binaların ve hızla geçen arabaların arasında sesleri yankılanıyordu.

“Çabuk!” diye bağırdı Jack.

Aptal kısa bacaklar. Jack’i yavaşlatıyordum, berbat bir firariydim. Blokun sonuna vardığımızda Jack beni bir köşeye, oradan da bir kafenin teslimat kapısının girişine çekti.

Beni uyarır gibi bir parmağını kaldırıp kafasını köşeden dışarı uzattı. Kalbim gümbür gümbürdü. Kadınlar hapishanesinde ayaklarımdan zincirle bağlanma görüntülerimle birlikte hayatım film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti.

Jack dönüp bana soluk soluğa sıırttı. “İşte buna paçayı sıyırmak denir.”

Başarmış mıydık? Tabancalar ve suç koklayan köpekleriyle bizi kovalamayacaklar mıydı? Köşeden kendim baktığımda Jack’in haklı olduğunu gördüm. Hiç kimse yoktu!

Parmak uçlarımda yükselip montunun ön kısımlarını kavradım ve onu aşağı çekip sertçe, vahşice öptüm. Dişlerimiz birbirine çarpınca neredeyse kendi dudağımı ısırıyordum ama umurumda değildi. Adrenalinle kafayı bulmuştum ve âşıktım. Kendimi yenilmez hissediyordum. Sanki tüm şehir bize aitmiş gibi. Sisle kaplanmış her sokak lambası, bütün neon tabelalar, kaldırımdaki bütün çatlaklar... Hepsi bizimdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, dudaklarına doğru gülümseyerek.

"Seni yine suçlanma olasılığıyla karşı karşıya getirdiğim için mi?"

"Yaşadığımı hissettirdiğin için."

"Yaşamak güzeldir," dedi bana elini uzatırken.
"Ama adamlar polisi aramadan önce artık seni evine götüreyim."

22

O GECE ANNEMİN DIŞARI KAÇTIĞIMI FARK ETMEMİŞ OLMASI bir mucizeydi çünkü sabahın 4.45'inde, Jack beni eve bıraktığında hâlâ uyanıktı. Hemen uyumadığım için Jack "İyi geceler" mesajı yerine "Günaydın" mesajı attı. Sonrasında neredeyse öğlene kadar, yani annem öğle yemeğine çıkmak için uyandırana kadar ölü gibi uyudum.

Neyse ki prezervatif hediyesi konuşma konularımızdan biri değildi. Ancak bunun aksine, BART yürüten merdivenindeki grafiti *öyleydi*.

Biz kaçtıktan sonra yürüten merdiven tamircileri Jack'in grafitisini bulmuş ve polise bizim Altın Elma vandalları olduğumuzu ihbar etmişti. Biri uzun, biri kısa boylu, siyahlar giyinmiş iki adam, demişlerdi. Cıldırmağla meşgul olmasaydım bunu hakaret olarak algılayabilirdim.

Annemin arabasıyla Mission'a doğru ilerlerken yerel radyo istasyonunda grafiti tartışılıyordu. DJ'lerden biri, yepyeni yürüyen merdivenin kirletilmesini "büyük ayıp" olarak tanımlarken partneri bunun "şehir sanatı" ve "ilham verici bir şey" olduğunu söylüyordu. Arabanın yolcu koltuğunda büzüşüp otururken, her iki bakış açısını da düşündüğümde hem dehşete düşmüş hem de havalı hissettim. Tüm bunların ortasında Jack de yeni "kısa boylu erkek şüpheli" statümle dalga geçen bir mesaj attı.

Bunlar yetmezmiş gibi annem terlememe neden olan binlerce soru sorup duruyordu. Öğrenci sanat yarışması hakkında bir şeyler mesela. Yarışmaya neyle katılacağımı sorup son teslim tarihinin hızla yaklaştığını söyledi. Paranoyak yanımda onun Minnie'yi bildiğinden ve kadavra çizimi konusunda sözünü dinlemediğimi itiraf etmem için bana bir şans verdiğinden emindi. Bu da gerçekten dikkatli olmam gerektiğini fark etmemi sağladı. Annem Gönüllü Vücut laboratuvarından sadece birkaç bina ötede çalışıyordu. Yanlış zamanlamayla işe ara verip dışarı çıkar da beni kolumda çizim dosyamla resim yapmaya giderken görürse bütün yaz süren çalışmam mahvolurdu.

Annem işlerini yaparken -eskilikten parçalanmış olan perdelerimiz yerine indirimden standart boy perde alıyordu- ne Minnie'yle ne de yeni suçlu kimliğimle alakası olan cesurca bir karar verdim. Sebebi gecedan kalan ve beynimi çürüten adrenalin olabilirdi, bilmiyordum.

Telefonumu çıkarıp Berkeley'deki ahşap oyma stüdyosundan e-posta gönderen kadına cevap yazdım. Evet, mankenimi yapan sanatçıyla tanışmayı *isterim*, dedim e-postamda. Neden olmasındı ki? Bir hafta sonra yarışma için hazırlanmakla çok meşgul olacaktım. Ayrıca babam bu şekilde muhabbet başlatmak istiyorsa tekrar düşünmeliydi.

Annemle birlikte tabaktan dolup taşmış biftekli Süper Burrito'yu silip süpürürken Berkeley'den hızlı bir cevap aldım: Ertesi gün öğleden sonra birde gidebilir miydin? Jack'e mesaj atıp sorduğumda beni memnuniyetle götürebileceğini söyledi.

"Bazen sırlarla dolu olduğunu düşünüyorum," dedi annem dalgın bir şekilde, masadaki artık salsa sosuna sanki paket yaptırmak isteyecekmiş gibi bakarak.

Peçetemi top yapıp kâsenin içine tıktım. Böylece yarın kahvaltıda yumurtanın üstünde salsayı yemek zorunda kalmayacaktım. "Hiçbiri o kadar ilginç değil," diye annemi temin ettim.

Ertesi sabah on bir buçukta Jack beni almaya geldi. Eşikteki annemin omzunun üstünden onu gördüğümde tüm vücudum alarma geçti sanki. Tüylerim diken diken oldu. Göğsüm ısındı. Kalbim gümbür gümbür çarpmaya başladı. Oracıkta eridim. Resmen *eridim!* Bu iyiye işaret olamazdı. Her şey sanki... daha da yoğunlaşmış gibiydi. Hem de bir gecede. Sihirli bir şekilde. Jack'in anlamaması için sessizce dua ettim.

Ya da annemin.

Eğer ben *onun* evine gitmiş olsaydım ve annesi *ona* yüz tane prezervatif hediye etmiş olsaydı, kadınla karşı karşıya gelmektense kulağımı tornavidayla delmeyi yeğlerdim. Ama Jack, annemi sanki en iyi arkadaşıymış gibi selamladı.

“Prens Vincent,” dedi annem, ben onun önüne geçmeden önce. “Bu güzel, sisli sabahta nereye gidiyorsunuz bakalım?”

Jack rahattan da rahat şekilde yalan söylemişti. “Doğu Körfez’e öğle yemeğine gidiyoruz. Bir kayıt mağazasına gitmek istiyorum da.”

Ben de bir saat kadar önce anneme aynı şeyi söylemiştim. Ama Jack’in ağzından çıkarken nasıl daha doğal geliyordu ki? Annem de ona sanki *cazibe* karşısında cisimlenmiş gibi gülümsedi. “Bex’in iş vaktinde döndüğünden emin ol,” dedi.

“Olurum. Merak etmeyin.”

“Üniformam yanımda,” diye ekledim ben de rahat görünmek için kendimi zorlayıp anatomi laboratuvarına giderken kullandığım kırmızı çantama vurarak. “Vardiyam dörtte başlıyor.”

Bu annemi kesinlikle teskin ederdi. Çünkü eğer işe gidiyorsa başımı belaya sokmak ya da dalavere çevirmek için vaktim olmazdı. Heath’in onun arkasından iş çevirdiğini düşündüğünde böyle yaptığını söylüyordu. Benim kısacık bir zamana ne kadar çok dalavere sığdırabileceğimi bir bilseydi...

Merdivenden inmemizi izlerken, "Bebeğime iyi bak," diye seslendi. Düşman bölgesine gittiğimizi bilse bu kadar neşeli olamazdı tabii.

Annem içeri girip duyma mesafesinden çıkınca Jack elimi tuttu ve sanki bir gündür değil de bir haftadır görüşmüyormuşuz gibi, "Seni özledim," dedi. Sonra bir anda kuduz köpekler gibi birbirimizin üstüne çullandık, kaldırımdan geçen biri kaba bir yorum yapana kadar arabasına dayanarak öpüştük.

"Evet, belki de bir oda buluruz," diye seslendi Jack, laf eden kadın duyamayacak kadar uzaklaşınca.

Yüzümü omzuna dayayarak gülmemi bastırdım. Kulağımı ısıırıyormuş gibi yapıp, saçlarıma doğru homurdanınca daha çok gülmememe neden oldu. Ona daha sıkı sarılıp boynuna doğru iç geçirdim.

"Tanrım, deli oluyorum sana," diye fısıldadı. "Eğer beni durdurmazsan seni her gün görmek için yalvaracağım çünkü senden uzak olmaya dayanamıyorum."

"Ah, güzel. Ben de tek ben o durumdayım sanıyordum."

"Tek değilsin," deyip kafamın yanını öptü.

Bir süre daha ona yapışık durduktan sonra kendimi zorla geri çekip boğazımı temizledim.

"Doğru," dedi, uzun bir nefes vererek. "Kamu ahlakına uymamaktan tutuklanmadan önce yola çıkalım."

"Potansiyel suçlarımızın en küçüğü bu olur."

"Aranan bir suçluya yardım etmek nasıl hissettirdi?" diye mırıldandı arabanın kilidini açarken.

“Canlandırıcı,” diye fısıldayarak cevap verdim.

Belki de kötü biri olmakta düşündüğümünden daha iyiydim.

Berkeley yolculuğu yalnızca yarım saat sürdü. Körfez Köprüsü’ne vardığımızda güneş sisi kovalayınca camlarımızı indirdik. Jack suç mahallimize gitmiş ve yürüyen merdiveni çalışırken bir dakika boyunca videoya almıştı. İnternette birkaç video görmüştüm ama onun telefonunda izlemek çok daha heyecan vericiydi.

“BART’tan bir temsilci bir hafta içinde merdiveni temizlemek için kapatacaklarını açıkladı,” dedi Jack, Hayalet’in motoru koltuğumun altında kükrerken. “Sanırım bu yazdığım en uzun süre kalan kelime oldu. Üstelik metali temizlemek kolaydır. Birkaç gün içinde üstüne değen ayaklar yüzünden boya silinecektir.”

“Jillian gördü mü?”

“Evet,” dedi dudağı kıvrılırken. “Ona videoyu dün gece gösterdim. Gülümsemeyi kesemedi. Eskiden o BART istasyonunun karşısındaki caddede bulunan şehir kütüphanesine giderdik ve Jillie hep beşinci kattaki merdiven heykeline yönelirdi. Nereden bahsettiğimi biliyor musun?”

Yıllardır oraya gitmemiştim ama hangi merdivenden olduğunu biliyordum. “Sonu bir yere varmayan merdiven.”

“Aynen. Videoyu gördüğünde Jillie de sonu bir yere varmayan bir merdivenin ‘yüksel’ kelimesi için çok uygun olduğunu söyledi. Onun o merdiveni ne

kadar çok sevdiğini unutmuştum bile. Kelimeyi sadece yürüyen merdivene uydurmuştum.”

“Mutluluk verici bir tesadüf.”

Kafasını iki yana salladı. “Her şey birbiriyle bağlantılıdır, Bex. Biz anlasak da anlamasak da.” Başparmaklarını direksiyona mutlu bir ritimle vurmaya başladı. “Jillie seni sordu.”

“Öyle mi?”

“Ona bana yardım ettiğini söyledim. Bunun onu üzeceğinden, kıskandıracağından falan endişelenmiştim. Değişiklik onu strese sokuyor. Doktor Kapoor senin ziyaretinden beri onu gözlem altında tutuyordu. Hayır... merak etme,” dedi homurdandığımda. “Sen ya da başkası olması fark etmiyor. Küçük şeyler onu etkileyebiliyor ve nöbetten beri ilaçları değişip duruyor. Ama bir sorun yok. Senden hoşlandı.”

“Sevindim,” dediğimde güneş gözlüğünün tepesinden gözlerini kısıp bakarak sırttı.

Ahşap oyma stüdyosu; Kaliforniya Üniversitesi, Berkeley kampüsünün hemen yanındaydı. Jack arabasını Telegraph Bulvarı’ndan çıkınca birkaç blok sonraki bir ara sokağa bıraktı. Kırk beş dakika boş vaktimiz olduğu için birkaç kitapçıyı, kafeyi ve aktarı geçip menüsünde vejetaryen yemekler olan bir yer bulup, hızlı bir öğle yemeği yiyerek yalanımızı doğruladık. Saat tam birde yanından geçtiğim, yeşil bir Jaguar’a binmiş sarışın bana öyle dikkatli baktı ki ben de ona pis bir bakış atıp, Telegraph Ahşap Stüdyo’sunun cam kapısından içeri girdim.

İsminin hakkını veren mağazada güçlü bir ahşap kokusu vardı. Ön taraf totem direkleri ve oyma şömine raflarıyla doluydu. Dans eden kadın heykelleri, ahşaptan bir dünya küresi, hatta bir duvardan fırlamış gibi duran bir denizkızı kafası bile vardı. Arkasından her an bir gemi gelecekmiş gibi görünüyordu. Ön taraf uzun bir tezgâhla, oyma ekipmanlarının etrafına dizilmiş masalar ve büyük mobilya parçalarıyla dolu çalışma alanından ayrılıyordu.

“Vay canına,” dedi Jack kısık, saygı dolu bir sesle. “Eski teleferik replikalarına bir baksana. Muhteşemler.”

Elle yazılmış etikete baktım. “Bin beş yüz mü? Bir tren seti için çok fazla para bu.” Ve bu set, kırmızı çantamın dibinde duran mankenim kadar detaylı bile değildi. Onu yapan kişinin bir hatırlatmaya ihtiyacı olacağını düşünmüyordum ama yine de...

Tezgâhın arkasından bir kadının sesi geldi. “Merhaba. Sen Beatrix misin?”

Kadının gri saçları kafasının arkasında gevşekçe toplanmıştı. Uçuşan kaftanının üstünde uzun, tahta boncuklardan oluşan diziler asılıydı.

“Evet,” dedim. “Siz de Mary misiniz?”

Kafasını salladı. “Burada seni görmek isteyen biri var. Umarım bu oyun senin için sorun olmaz.”

Ben bunun ne demek olduğunu anlayamadan önce Japon tarzı oyma paravanın arkasındaki birine işaret etti ve ailemi mahveden adam öne çıktı.

Babam saç şeklini değiştirmişti. Eskiden sıkıcı idareci stili kestirdiği, aralarına griler serpişmiş kahverengi saçları, şimdi pahalı spor montunun yakasına dūřuyordu. Yüzü hatırladığımdan daha bronzdu ve gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar belirmişti. Ama tel çerçeveleli gözlüğü hâlâ aynıydı. Duruřu da öyle. Kafası dik, çenesi yukarda, sırtı çelik gibi dimdikti. Yüzünde de sanki birisi kıçına büyük, kalm bir sopa sokmuş gibi bir ifade vardı.

Evet, tıpkı onu gördüğüm son gün olduğu gibiydi. Ayrılmalarının benimle bir ilgisi olmadığını, ikimizin arasında hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylediği gün.

Dünyadaki en büyük yalan.

“Beatrix,” dedi kısık bir sesle.

Ona cevap bile veremedim. Sadece dönüp hızla kapıdan çıktım. “Lütfen beni eve götür,” demeyi başara-bildim, kaldırımında beni gölge gibi takip eden Jack’e. Jaguar’lı aptal sarışın hâlâ kaldırım kenarından bize bakıyordu.

“Beatrix!”

Peşimizden dışarı çıkmış olan babam kızgındı. Ne sürpriz. Ona doğru öyle hızlı döndüm ki bana çarpmamak için gerilemek zorunda kaldı. “Nasıl cüret edersin buna?” dedim.

“Mary, seninle buluşmak istediğimi söyleseydi gelmezdin.”

“Evet, muhtemelen gelmezdim. Ama bu benim vereceğim bir karar, senin değil.”

“Ne yapabilirdim ki? Annen seni görmeme izin vermedi.”

“Sen de beni buraya çekmek için sanatçı mankenini yolladın. Beyaz minibüslerle kızları çeken ürkütücü yaşlı adamlar gibi.”

Babamın yüzü acı çeker gibiydi. “Hayır, onu gönderdim çünkü seni mutlu edecek bir şey vermek istedim. Hoşuna gideceğini biliyordum.”

“Çünkü beni çok iyi tanıyorsun.”

Sinir bozucu olan, gerçekten tanımasıydı. Anato-miyle ilgilenmemi sağlayan kişi annem değil, oydu. Ben küçükken, eski evimizdeki ofisinin duvarında kocaman insan vücudu diyagramları asılıydı. Parlak renkli kaslar ve organlar on yaşındaki beynimde büyük bir hayranlık uyandırırdu. Babam okuldan döndüğümde kemikler, arterler ve kan hakkında sorduğum sorulara saatlerce cevap verirdi. Tabii anatomi konusunda annemin bildiklerinin yarısını bile bilmiyordu. Bu yüzden cevabı bilmediği zaman aptalca bir şey uydururdu.

Yalan söylemekte her zaman iyiydi.

Yine dönüp uzaklaşmak istedim, ama babam sanki silahı olmadığını göstermek istermiş gibi ellerini kaldırdı.

“Lütfen beni bir dakika dinle.” Kolları yavaşça iki yanına düştü. “İzin ver sana bir bakayım. Tanrım, kocaman bir kadın olmuşsun. Seni görmediğim zaman...”

“Üç yıl,” dedim. “Striptiz kulübü sahibi karını becermekle çok mu meşguldün de kendi çocuklarıyla şimdiye kadar iletişim kuramadın?”

Yanımdaki Jack küçük bir ses çıkardı ama bir şey demedi. Bu kargaşaya şahit olduğu için daha sonra üzüleceğimi biliyordum, ama şu anda umursayamayacak kadar öfkeliydim.

Babamın burnu kıristı. “Striptiz kulübü mü? Sen neden bahsediyorsun? Suzi’nin Santa Monica’da bir müzikholü var.”

“Müzikhol mü?” Bu da ne demekti?

“Piyanolu bar,” diye açıkladı babam. “Sahneye striptizciler değil, şarkıcılar çıkar.”

Annemin bize söylediği bu değildi. Ama kime inacaktım? Başımızın üstünde bir çatı olsun diye bir yerlerini yırtan kadına mı yoksa yeni bir model için bizi terk eden adama mı?

“Striptiz kulübüymüş.” Bunu sanki iğrenç bir yemeği tükürüyormuş gibi, kafasını iki yana sallayarak söylemişti. Jaguar’a doğru bir bakış attığını anlamam bir saniyemi aldı. “Suzi” bu kadın mıydı? Annemin kafayı yediğine şaşmamalıydı. Suzi benden fazla büyük olamazdı! Kadın arabadan çıkıp, kollarını göğüslerinin üstünde birleştirdi. Üstünde muhtemelen babamın parasıyla alınmış tasarım giysiler vardı.

Kusmak istiyordum.

Babam yalnızca kafasını iki yana sallayıp, gözlüğünü burnunda yukarı itti. “Seni göremeyecek kadar

meşgul değildim. Annen ne senin ne de Heath'in yanına yaklaşmama izin verdi."

"Belki de çok *fakir* olduğun için nafakayı da ödeyememiştir." "Fakir" derken parmaklarımla tırnak işareti yaptım ve kollarımı göğsümde birleştirerek karısını taklit ettim. "Herhalde o arabanın taksitleri bizim faturalarımızdan daha önemli."

Babam homurdandı. "Ah, ne harika. Annen size böyle mi söylüyor yani? Nafakayı kendisi reddetti. Boşanma belgelerinde yazıyor, Beatrix. Gidip bir bak. Avukatının ödemeleri reddetmesini istedi. Benden bir kuruş bile almayacağını, benim vereceğim 'sadakayı' kabul etmektense sizinle birlikte hayır kurumunda yaşamayı tercih edeceğini söyledi." O da konuşurken parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı. Ve Stanford eğitimiyle gelişmiş mükemmel kelimelerine Hollandalı aksanı karışmaya başlamıştı.

"Güzel hikâye," dedim. Ama kendime karşı dürüst olmam gerekirse söyledikleri annemin yapacağı şeylere benziyordu. Hem de *bayağı*. Ama bize bu kadar büyük bir konuda yalan söylemezdi. Şu sözde müzikhol konusunda -belki- bir yanlış anlaşılma yaşanmış olabilirdi ama bu konuda olamazdı. Cole Valley'deki evimizi kaybetmişken, on iki saatlik gece vardiyalarında güçlükle çalışıp, patent dışı şampuan ve tuhaf bir tadı olan indirimli kıymayla idare etmemize neden olacak hale gelmişken mümkün değildi.

“Hikâye değil,” dedi babam sertçe, ellerini beline koyup dirsekleriyle spor montunu öfkeli kanatlar gibi geriye atarak. “Gerçek bu, Beatrix. Lanet olası gerçek.”

“Gerçek icraatlardır, kelimeler değil. Ödevlerime yardım eden annem. Bana yemek pişiren annem. Hastada olduğumda benimle ilgilenen annem.”

“Biliyorum.”

“Biliyor musun? Cidden mi? Rektörün mayıs ayında anneme Seçkin Hemşire ödülü verdiğini de biliyor musun?”

“Bu harika.”

“O harika. Ve her gün yanımızda. Peki ya sen? Bana ya da Heath’e bir kartpostal bile yazmak geçti mi aklından?”

“Aslında...”

“Taşınmak zorunda kalıp okul değiştirdiğimde bütün arkadaşlarımı kaybettiğimi biliyor musun? Sınıfımdaki en fakir öğrenci olduğumu, kendi telefon faturamı ve MUNİ kartımı ödemek için on altı yaşımdan beri çalışmak zorunda olduğumu biliyor musun? İstedğim üniversiteye gitmeye paramın yetmediğini ve okumaya devam edebilmemin tek yolu bir yarışmada verilen aptal bir bursu kazanmak olduğu için, bütün yazımı bir sanat projesi üzerinde kıcımlı yırtmakla geçirdiğimi biliyor musun? Heath’in iki üniversiteden ayrıldığını ve başını her türlü belaya soktuğunu biliyor musun? Nedenlerini öğrenmek ister misin? Çünkü *sen siktir olup hayatımızdan gittin.*”

Sanki onu tokatlamışım gibi kafası geriye doğru seğirdi. Ama incinmişlik geldiği gibi gitti ve sakın, mantıklı Müdür Yardımcısı Van Asch kendisini yine kontrol etti. "Sonsuza dek özür dileyemem."

"Sonsuza dek mi? Bir kere dilemeyi dene!"

"Özür dilerim, Beatrix. Daha iyi olmalıydım. Daha çok denemeliydim. Ama şimdi yapmak istiyorum. Buraya geri taşınmamın sebeplerinden biri bu. Sana ve Heath'e yakın olabilmek için Berkeley'de dekanlık görevine atandım. Denememe izin ver. Benimle bir kahve iç. Suzi'yle tanış..."

"Asla."

Babam öfkeden mosmor olmuştu. Bir an için yüzünde tanıdık bir ifade gördüm; bir keresinde kıymetli Fas halısına bir şişe resim mürekkebi döktüğümde de böyle bakmıştı. Omuzlarımdan tutup sarsmak istiyordu beni. Eli seğirdi ve düşündüğümü yapacakmış gibi bana doğru kalktı.

Ama gölgem aramıza girdi.

Jack, babamdan en az bir kafa uzundu. O anda, sert yüzü ve çatılmış siyah kaşlarıyla babamdan daha çok adamdı.

"Bunu yapmak istemezsiniz," dedi babama, derin, korkutucu derecede sakın bir sesle.

Ah, babam *bundan hoşlanmamıştı*. Hem de hiç. Bir an biri genç, diğeri orta yaşlı iki boğaydılar sanki. Yanlış bir sözcükle her an kafa kafaya gelebilirlerdi.

“Lars,” diye seslendi kadınsı bir ses, babamın arkasından. Yeni karısı Suzi. Bu bir yakarış, nazik bir uyarıydı. Ve iki adam arasındaki gerginliği bozmaya yetmişti.

“Hadi gidelim,” dedim Jack’e.

Jack hiç tereddüt etmeden kolunu omuzlarıma sardı ve beni babamdan uzaklaştırdı.

“Beatrix,” dedi babam, biz dönerken. “Lütfen hazır olduğunda bana ulaş. Üniversite e-posta adresim kampüsün sitesinde var. Senin koşullarında konuşabiliriz.”

Durup çantamdan sanatçı mankenini çıkardım. Yüzü acıyla buruşan babam sessizce yalvaran gözlerle bakınca gırtlığıma bir yumru oturdu. Ama bir saniyelikliğine. Sonra kendimi çelik gibi sertleştirip, mankeni aramızdaki boşluğa fırlattım. Oyma ahşap beden babamın ayaklarının dibinde ikiye ayrıldı.

23

JACK'LE BİRLİKTE KALDIRIMDA YÜRÜRKEN HAVA KARARDI. Tepemizdeki ağır bulutlar gibi ben de kendimi Hayalet'e varana kadar tuttum. Sessiz ara sokak ve arabayı park ettiğimiz yerin üstüne gölge düşüren ağaç dalları, beynime bir sığınak bulduğu yanılsamasını vermiş olacaktı ki, aniden bastıran yağmurdan kaçıp, Corvette'in kapısını kapattığım anda kendimi bırakarak gözyaşlarına boğuldum.

Hiç güzel bir manzara değildi.

Hayallerimdeki daha büyük ben, Jack'in önündeki bu çirkin ağlamamdan dehşete düşmüştü. Ama şu anki ben bunu düşünemeyecek kadar acı çekiyordu. Enseme koyduğu elinin sıcaklığını hissettiğimde sanki daha fena hıçkırmak için izin almış gibi oldum.

Ben ne olduğunu anlayamadan Jack, koltuğunu geri yatırp, beni çekerek yan şekilde kucağına oturttu.

Yüzümü *vintage* bovlng tişörtünün yakasına gömdüm ve yağmur damlaları istikrarla açılabilir tavanı döverken uzun uzun ağladım.

Jack'in sırtımı okşayan rahatlatıcı elleriyle yavaş yavaş kendimi toparladım.

"Özür dilerim," dedim yüzümü silerken.

Koltuğun ilerisine ulaşmak için elini uzatırken kasları gerildi. Torpido gözünden buruşmuş bir fast-food peçetesi çıkardı. "Neden ki," dedi peçeteyi bana verirken. "Özür dilenecek bir şey yok."

Kafamı çevirip, burnumu sildikten sonra peçeteyi atmak için bir yer aradım.

"At gitsin," dedi camı açarak. "Berkeley fazla temiz zaten."

Pürüzlü bir sesle kıkırdayıp, peçeteyi dışarı attım. Camı kapatmak istedi, ama onu durdurdum. Yağmur güzel kokuyordu ve rüzgâr estikçe ensemeye vuran birkaç yağmur damlası hoşuma gidiyordu.

Başparmağıyla önce bir gözümün, sonra diğerinin altını sildi. "Makyaj kalıntıları," diye açıkladı, akan rimelimi temizlerken. "Daha iyi misin şimdi?"

Kafamı evet der gibi sallayıp tekrar omzuna yasladım. "Babam bana neden bu şekilde ulaştı bilmiyorum. Tabii benim aile sorunlarım seninkiler kadar büyük değil. Mızırmızın teki olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hiç de öyle düşünmüyorum. Üzgün olmak için her türlü hakka sahipsinsin. Ailem pek çok şey yaşadı, ama babam bizi terk etse nasıl olurdu hayal bile edemiyorum.

Annemi seviyorum ama o Kudretli Katherine gibi de-
ğil. Annem bir amigo gibidir, aile geçindiremez.”

“Annenin de kendisine göre mücadeleleri var,”
diye hatırlattım ona.

Homurdanarak katıldığını gösterdi.

“Ya babam yalan söylemiyorsa? Annem neden na-
fakayı geri çevirsin ki?”

“Bilmem. Belki de çok gururlu olduğu için ya da
kendisini zayıf hissetmesine neden olduğu için.”

“Eğer öyleyse tamam ama bize yalan söyledi. Bun-
ca zaman babamın bir avantacı olduğunu düşündüm.
Annem bunu neden yapsın?”

“Çünkü o da bir insan, hata yapabilir. Ya da baban
da doğruyu söylemiyor olabilir. Belki de kendisini
suçlu hissediyor ve seni kazanmak için gerekeni söy-
lüyordur. Annenle yüzleşip ona sor.”

“Yapamam. O zaman buraya gelme konusunda ya-
lan söylediğimi anlar. Sanatçı mankenini de ondan sak-
ladığımı öğrenir. Kendisini ihanete uğramış hisseder.”

“Sen öyle hissetmiyor musun?”

Bunu bir saniye düşündüm. “Ne hissettiğimden
emin değilim. Tek bildiğim sürekli tekme yiyen masum
izleyici olmaktan bıktığım. Bu annemle babamın kav-
gası. Peki neden yaralanan Heath’le ben oluyoruz?”

Örgülerimden birini düzelterip ucunu işaret parma-
ğına sardı. “Çünkü hayatta yaptığımız her şey bir baş-
kasını etkiler. Budistler der ki iç ve dış temelde aynı
şeylerdir. Hepimiz küçük bir odaya sıkışmış gibiyiz.

Eğer köşede birisi çişini yaparsa, hepimiz sıvının akıp ayakkabılarımızı ıslatmasından endişe ederiz.”

Tekrar kıkırdadım. “Ya da yürüyen merdiveni bozmasından.”

Alnuma doğru gülümsedi. “Ya da birinin yürüyen merdivene anlamadığın bir mesaj yazmasından.”

“Ben hatalarımın odadaki hiç kimseyi etkilemesini istemiyorum,” dedim bir süre sonra. “Kendi içime kapanmak ve mümkün olduğunca az hasar oluşturmak istiyorum.”

“Bu da bir yaşam biçimi tabii. Ama yalnız hissettirir. Hem hiçbir şey yapmamak da bir şey yapmak kadar hasara yol açabilir. Biz bir makinenin parçalarıyız; bundan hoşlansak da hoşlanmasak da. Eğer bir piston çalışması keserse motor düzgün çalışmaz. Ve ben şahsen, bir köşede kendi kabuğuna çekilmen yerine ayakkabıma işemeni tercih ederim.”

“İğrenç.”

“Ne? Denizanası yanıklarından böyle kurtulunuyor.”

“O bir kocakarı hikâyesi. Eğer üstüme işersen canını yakarım.”

“Ne kadar vahşi bir kadın.” Sırtıma yaydığı parmakları bir örümcek gibi hareket ediyordu.

Böğrüme saldırıp beni gıdıklamaya başladığında bir çığlık attım. Kaburgalarımındaki parmaklarını çekemiyordum. “D-duur!” dedim kahkahaların arasında.

“Sihirli kelimeyi söyle.”

“Amca!”

“O değil.”

Taktik değiştirip, ben de onu gıdıklamaya başladım. Sıçrayıp ikimizi de koltuktan kaldırdı. “Pekâlâ,” diye mırıldandı sertçe. “Şimdi resmen kaşınıyorsun.”

“Öyle mi? Ne yapacaksın peki?”

Eliyle kafamın arkasını kavrayıp beni kendisine doğru çekti. Ağzı güçlü ve özgüvenli şekilde benimkinin üstüne kapandı. Bir an için dudaklarına doğru güldüm ama sonra kendimi bıraktım.

Öpücük derinleşirken eli boynumdan yan tarafıma kayıp bel oyumumu ve kalçamı okşadıktan sonra geri döndü. Giysilerim olmadan nasıl göründüğümü hayal etmeye çalışıyordu sanki. Hem bu düşünce hem de üstümde dolaşan eliyle içim kıpır kıpırdı. Sonra cesurca göğsümü avuçladı.

Soluk soluğa dudaklarını benimkilerden –çok az– ayırıp ağzıma doğru konuştu. “Sorun olur mu?”

Elini olduğu yerde tutmak için kendi elimi onunkinin üstüne koydum.

“Muhteşem hissettiriyorsun,” diye mırıldanırken nefesi tatlı tatlı boynuma vuruyordu.

“Şaşırmış gibisin.”

“Seni mümkün olan her şekilde hayal ettim ama gerçeği... Tanrım, Bex. Nasıl yumuşaksın. Ve... ah. İşte.”

Nefesim kesildi. Engel olamamıştım.

“İyi hissettiriyor mu?” diye sordu başparmağını göğüs ucumda dolaştırırken.

Cevap vermedim. Jack kendisiyle gurur duyuyordu, yaptığı keşiften çok memnundu. Kollarımdaki tüyler diken diken olurken dudakları göğsümü, mide-mi... ve daha aşağılarını ısıttı. Sıcaklığın onda da aynı yolu takip ettiğini biliyordum çünkü kalçamın altında gerildiğini hissettim. Bu da daha fazla heyecanlanmama neden oldu.

Yağmur arabasına vururken koltukta daha da aşağı kayarak, sessizce üstüne ata biner gibi oturmamı istediğinin işaretini verdi. Kendimi kaybettüğimde sırtıma batan direksiyon hiç de umurumda olmadı. Sanki son-suza dek öpüştük. Ta ki büyük elleri kalçamı kavrayıp, beni kendisine doğru çekene dek. Kotumun arasındaki dikiş, benim yumuşaklığımın onun sertliği arasında duvar oluşturuyordu.

"Beni öldürüyorsun," diye mırıldandı kulağıma, boğuk bir sesle.

Gözlerimi kapatıp sırttım. "Öyle mi?"

"Seni istiyorum."

"Biliyorum."

Kısık kahkahası boynuma ürpertiler yayılmasına neden oldu. "Keşif olmadığım konusunda seni uyar-mıştım."

"Eğer buna devam edersek keşiflik falan kalmayacak zaten."

Derin bir nefes verip, geri çekildi ve yanaklarımı avuçlarının içine aldı. "Artık durmalıyız. Kudretli Katherine'e seni zamanında işe yetiştireceğime söz verdim.

Yağmur yüzünden Körfez Köprüsü'nde trafik sıkışacaktır. Ayrıca, benim... sakinleşmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Boğazımı temizlerken gülümsememeye çalıştım. "Şu anda istesem de ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum. Beni biraz daha tut, olur mu?"

"Tamam," diyerek beni kendisine çekti. Kafamı omzuna yasladım ve nefes alışverişlerimiz yavaşlayıp, düzene girerken eski deri ceketinin kokusunu içime çektim. Babamla yaşadıklarımız milyonlarca kilometre ötede kalmış gibiydi. Sanki başka bir hayatta olmuş gibi. Jack kendimi güvende, güçlü, iyi ve sakin hissetmemi sağlıyordu.

Belki o da benim gölümdü.

24

İKİ GÜN SONRA, ALTO'STA BAŞKA BİR KIZIN VARDİYASINI aldığımda çalışma saatim ona çıktı. Sekizinci saatte tamamen yorgun düşmüştüm. Annem on iki saat boyunca gayet kolaymış gibi nasıl çalışıyordu? Bunu kafam almıyordu. Ama o günkü milyonuncu ithal peyniri tarayıcıdan geçirirken, annemi genel olarak ne kadar az anladığımın farkına vardım.

Santa Monica'daki müzikhollerini Google'da araştırdığımda müzikhol/piyano barı gibi görünen, eskiden Suzi Cameron diye birinin sahip olduğu Freckled Rose adlı bir yer bulmuştum. Sanırım babam haklıydı, çünkü mekân gerçekten striptiz kulübüne benzemiyordu. Sanatçılar annemle babamdan daha yaşlıydı ve hepsi de korkunç kıyafetler giymişti. Bu konuda annemle yüzleşmeyi çok istiyordum ama nasıl öğrendiğimi ona açıklamaya cesaretim yoktu. Bu yüzden Heath'e anlatmıştım.

Tek söylediği, “Bazen insanlar üzgün olduklarında abartmazlar mı?” olmuştu.

Abartmak mı? Abartmak diye, yalnızca yarım kurabiye yemişken bütün bir kutu kurabiyeyi bitirdiğini söylemeye denirdi. Ama Heath’le de detaya girememiş ve bunu nasıl öğrendiğim konusunda sorguya çektiğinde babamla karşılaştığımı söylemek istememiştim. Bu nedenle internette gezinirken bulduğumu söylemiştim.

“Bırak şu işin peşini, Bex,” demişti Heath. “Annem müzikhol konusunda abartmış olabilir ama babam onu aldattı ve hepimizi terk etti. Bizim bir babamız yok. Aman ne önemli. Hayat böyle işte.”

Muhtemelen haklıydı.

Bayan Lopez bu akşamlık son müşteri akınından sonra beni kontrol etmeye geldi. “Nasıl gidiyor? Ayakların ağrıldı mı?”

“Bahsettiğin şu tabanlıklardan almalıydım,” dedim, boynumu sağa sola gererken.

“Hayır, Mary’ye vardiyalarını üstüne yıkmayı kesmesini söylemelisin.” Uğur böcekli kaleminin tepesine basıp kalemi önlüğüne iliştirdi. “Bu akşamki anatomi çizim seansını kaçırdın mı? Nasıl gidiyor çizimler?”

“Kaçırdım ama sorun değil. Neredeyse bitiriyorum. Doğru açıya karar vermeden önce binlerce taslak çizmenin iyi yanı şimdi mükemmel açıyı bulmuş olmam. Son detaylar için bir seansa daha gittim mi çizim bitecek.”

“Çizim yarışmasının vakti geldiğinde mi?”

“Bir hafta kalmış olacak,” dedim gülümseyerek. Çizimim hakkında artık çok daha iyi hissediyordum; özellikle de son seansımda birkaç tıp öğrencisi laboratuvarında benim bulunduğum tarafa gelip Minnie’nin resimlerine baktıklarından beri. Hepsi de etkilenmiş gibiydi. *Gerçekten* etkilenmiş.

Lanet olası yarışmayı kazanacaktım. Burs parası benim olacaktı. Tabii başımı dik tutup ailemin tuhaf-lıklarının duygusal olarak dikkatimi dağıtmasına izin vermediğim sürece. Bu da hiç kolay değildi.

“Hey,” dedim. “Joy’la ilgili bir şey sorabilir miyim?” Joy, Bayan Lopez’in kızıydı.

“Tabii.”

“Ona büyük bir şey hakkında yalan söyler miydin? Mesela, annen senden para çaldı ve...”

“Annem mi? O çok dindardır. Asla çalmaz.”

“Diyelim ki çaldı ve sen bu sebeple incindin. Onun Joy’a kötü örnek olabileceğini düşündün. Kızına sırf onunla görüşmesin diye büyükannesinin olduğundan çok daha kötü biri olduğu yalanını söyler miydin?”

“Depodaki zımbaları sen mi çaldın yoksa? Yeni temizlik hizmetinden biri olduğunu sanıyordum.”

Homurdandım. “Hayır, zimba falan almadım ben. Neden zımbaya ihtiyacım...” Kafamı iki yana salladım. “Çalmakla alakalı bir şey olmak zorunda değil. Annen bir öfke nöbeti geçirmiş de olabilir...”

Bayan Lopez sızlanır gibi ses çıkardı.

“Demek istediğim, kızın için en iyisi olduğunu düşündüğünden dolayı ailenizden biri hakkında yalan söyler ya da bir şeyleri abartır mıydın?”

Bayan Lopez bana gözlerini kısarak baktı. “Joy’u güvende ve mutlu tutmak için her şeyi yapardım.”

“Yani cevap evet mi?”

“Aynı soruyu neden kendi annene sormuyorsun?” dedi, mükemmel kırmızı ojeli bir parmağını bana doğrultarak. Sonra bilmiş bir bakış atıp kasadan uzaklaştı.

Kahretsin.

Babamla aramı düzeltmenin bana ne faydası olacaktı ki? Birden büyümlü bir şekilde daha iyi olmamı mı sağlayacaktı? Hem nasıl deneyecektim? Annemin arkasından iş çevirip hafta sonları onunla ve küçük Suzi’ciğiyle öğle yemeğine mi gidecektim? Çünkü annem asla gidip babamı görmeme rıza göstermezdi. Eğer ondan habersiz görüştüğümüzü öğrenirse de yıkılırdı.

Annemle aramız açılırdı.

Babam bu riske değmezdi çünkü o yokken annem yanımdaydı. O gitmiş, annem kalmıştı. Bu kadar.

Çifte vardiyam bitmeden yarım saat önce ofiste kassayı sayarken Jack’ten bir mesaj geldi:

Yarın Hemşire Katherine gece vardiyasında mı?

Sanırım. Neden? diye cevap attım.

Jack: Yarın öğleden sonra annemle babam Sacramento’ya gidecekler ve ertesi gün öğlene kadar dönmeyecekler.

Mesajı birkaç kez okudum. Ne demek istemişti? O... demek istediği... Belki de yalnız vakit geçirmek için bir fırsat olduğunu düşünmüştü, daha fazlasını değil. Daha fazlası için oraya gitmek ister miydim? Beş dakika önce olsaydı, "Tanrım, evet," diye cevap verirdim ama şimdi teklif ettiği için (ediyor muydu?) fena gerilmiştim.

Ben hemen cevap vermeyince tekrar mesaj attı: *Sen* çalışıyor musun yarın?

Elimdeki yirmilikleri bırakıp mantar panoya iliştilmiş programa bakmak için kasamın üstünden eğildim. Bu akşam Mary için çifte vardiya çalışmıştım, o da iyiliğimin karşılığını verebilirdi herhalde.

Bilmiyorum, yazdım Jack'e.

Cevabı birkaç dakika sonra geldi: Akşamüstü dörtten sonra seni almaya gelebilirim.

"Kameraları sokağa doğru çevirdim," dedi Jack, Vincent'ların yan kapısının üstündeki kameraya baktığımı görünce. "Çiti geçmezsen görünmezsin."

"Gizli iş çevirmeyi yepyeni bir düzeye taşımışsın."

"Baban şehrin kralı olsaydı sen de aynısını yapardın."

Jack'le kaçmadan önce, annemin gece vardiyasına gitmesini beklediğim için akşam sekiz olmuştu ama hava hâlâ aydınlıktı. "Komşun bizi izliyor."

Jack ona el sallayıp, kısık sesle, "Meraklı herif" dedi. "Yanlış bir şey yapıyormuş gibi görünmemek için ön kapıdan girelim hadi."

“Yanlış bir şey mi yapıyoruz?” diye sordum. Çünkü beni davet ettiğinden beri tek düşünebildiğim buydu: Onunla yanlış şeyler yapmak. Dün gece her zamanki gibi “iyi geceler” mesajını gönderdiğinde düşünmekten fazlasını yapıyordum. Ona açık bir tanımlamayla cevap vermeyi düşünmüş ama sonra cesaretimi kaybetmiştim. Şimdi öyle yapmış olmayı diliyordum çünkü bu sayede bu geceki niyetini anlayabilirdim. Arabayla evine gelirken de hiçbir ipucu alamamıştım; sadece işin nasıl gittiği (sıkıcı), Jillian’ın nasıl olduğu (oldukça iyi) ve anne babasının neden Sacramento’ya gittiği (eğitim konusunda bir bağış yemeği) konularında sohbet etmiştik. Öpüşmemiştik bile.

“Yanlış bir şey mi yapıyoruz?” diye tekrar etti düşünceli bir şekilde. Anahtarı kilide bir türlü sokamamıştı. Bana titrek elini gösterip kendi kendine güldü. “Sanırım bu, bir yanımın yapmamızı umduğunu gösteriyor. Sütçü kız örgün aşırı seksi bu arada.”

Bu, örgü repertuarımdaki en güzel modellerden biriydi. Örgüleri gevşek yapıp doğal ve romantik bir görünüş için birkaç tutamı serbest bırakmıştım. Ama Jack’in saçlarını beğendiğini duymak içime sıcaklık yayılmasına neden olmuştu. “Sanırım çiftçi kızlarıyla alakalı bir espri vardı ama düşünemeyecek kadar gerginim,” diye itiraf ettim.

“Hadi sadece... şey, Bay Martinez bütün mahalleyi ayağa kaldırmadan içeri girelim.”

Sonunda kapıyı açabildiğinde içeri girdim ve o kapıyı kilitlerken etrafıma bakındım. Antrenin koyu

renkli ahşap döşemelerinin üstünde duruyorduk. Tereyağı rengi duvarlarda, altın rengi çerçeveleri olan büyük tablolar asılıydı. Modern, ahşap bir merdiven dar alanı kaplıyordu. Açık olduğu için üst ve alt katları görülebiliyordu. Merdivenin ötesinde, camları arka taraftaki verandalara bakan şömineli bir oturma odası vardı. İkinci kattaydık ve Jack'in bahçenin diğer ucundaki, misafir evinden bozma odasının çatısını görebiliyordum.

"Annem sanat eserleri toplar," dedi, çılgınca bir renkteki koltuk resmine işaret ederek. "Çoğunlukla Kaliforniyalı sanatçılarınkileri. Eski koltuklara bayılır."

"Evet, bunu görebiliyorum," dedim diplomatik şekilde, evin içine doğru giden tablolardaki koltukları fark ederek.

"Acayip olduğunu biliyorum. Seni VIP tura çıkarayım. Hayal ettiğinden bile fazla koltuk göreceksin."

Bizimkinden fazla büyük olmayan ama son model makineler, cilalı mermerler ve özel yapım dolaplarla doluydu. 4 Temmuz'da gördüğüm havada asılı ahşap köprü mutfaktaki arka kapıya bağlıydı. "Eskiden verandada bir sürü kokteyl parti verirdik," diye belirtti Jack.

Eskiden. Bu mutfakta, o partilere son verecek nelerin yaşandığı konusunda bir yorum yapmadı, ama ben olanları gözümde canlandırmadan, Jillian'ın annesini bıçakladığı yerde durup durmadığımı merak etmeden edemedim. Mutfaktan oturma odasına geçip

alt kata indik. Teknik olarak küçük alanlara ayrılmış büyük bir oda olan katta film izlemek için eğlence bölümü, şömine karşısında oturacak bir yer, bir bar, Jack'in dediği gibi bir sürü koltuk (hem gerçek hem tablo) ve bir bilardo masası vardı. "Kimse bilardo oynamayı bilmiyor," diye itiraf etti Jack.

Gömme cam dolabın içinde duran alıcıya işaret ettim. "Güzel sistem."

"Müzik istediğin odaya ya da aynı anda hepsine birden verilebiliyor. Babam tüm evde müzik çalsın diye bunu kullanıyor. Eski bir plak koleksiyonu ve plakçaları da var."

"Tanrım, belediye başkanı hipster çıktı. Kim bilirdi?"

"Değil miiiii? Eagles'ı seviyor."

Güldüm. "Annem hâlâ Depeche Mode'un en çağdaş grup olduğunu düşünüyor."

"Radyo hakkında ne düşünüyorsun? Bir yıl seç." 1940'lardan 1990'lara uzanan şarkı seçenekleri olan kanalların arasında dolaşmaya başladı. "Heartbreak Hotel" çaldığı için 1950'lerde karar kıldık. Uzanıp parmaklarımı Jack'in Elvis saçının arasından geçirdim. "Şarkı da söylüyor musun?" diye takıldım.

"Duş dışında hayır," dedi, bileklerimi tutup ellerimi göğsüne bastırarak. "Umarım sana kötü aşk şarkıları yazacak, gitar çalan, şairane bir erkek arkadaş hayali kurmuyorsundur çünkü hepsinde çok kötüyüm."

"Sen beni tanıyor musun acaba? Ben anatomik kalplerden hoşlanırım, çiçek böcekten değil."

Gözlerini kalbime... ya da göğüs dekolteme indirdi; hangisi olduğundan emin değildim. Üstümde tek omzu düşük siyah bir tişört vardı ama ceketimi hâlâ çıkarmadığım için düşük omuz öne kaymış ve istediğimden daha fazlasını gözler önüne sermişti. Ya da belki de olması gerektiği kadarını.

Kendimi biraz özgüvensiz hissedince geri çekilip odada dolanmaya başladım ve karanlık bir köşede bir kapı gördüm. Yanlış yer.

"Sen sormadan önce söyleyeyim, orası bodrum kapısı. Ve hayır, oraya inmeyeceğim. Bir daha asla."

Kahretsin. "Seni suçlayamam."

Boynunun yan tarafını dalgınca kaşıdı. "Dürüst olmam gerekirse bu katta olmayı da sevmiyorum."

Ne diyeceğimi bilemediğim için kafa salladım. Ama anılara fazla kafa yormadı. Sadece hafifçe gülümsedi ve serçe parmağını benimkine taktı. "Hadi üst kata çıkalım. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Büyük merdivenden en üst kata çıkarken müzik sesi peşimizden geliyordu. Dört yatak odasının arasında babasının, her tarafında küçük yığınlar halinde kâğıtlar ve dosyalar olan dağınık-toplu ofisi vardı. "Birileri yığınların etrafını temizliyor gibi," dedim, halıdaki süpürge izlerine gülümseyerek bakarken.

"Hizmetlimiz Bayan Weiser, hafta içi iki günde bir temizliyor. Ama annemle babam şehir dışındayken gelmiyor."

Oh-la-la, bir hizmetli. Jack'in evde yalnız olduğu-muz konusunda güvence verdiğini anlamam birkaç saniye aldı. Bunun üzerine midem birkaç takla attı.

Jack beni ofisin köşesindeki minik, spiral bir merdivene götürdü ve restore edilmiş bir çatı katına çıktık. Ters bir V gibi görünen eğimli çatının altındaki duvarlar beyazdı. İki yanda kısa kitap rafları diziliydi. Oda da küçük, dolgun minderli bir koltuk ve bir okuma lambasından başka mobilya yoktu. Açık mavi bir halı zeminin çoğunu kaplamıştı.

Odanın arka tarafında, verandalara bakan yuvarlak bir pencere vardı ama dikkatimi çeken ön duvar oldu. Duvar tamamen camdan ibaretti ve ortasındaki çift kapı dışarıdaki küçük balkona açılıyordu. Buradaki bel hizası camdan duvarın ötesindeyse muhteşem bir şehir manzarası vardı.

Balkona çıktığımızda serin gece havası yüzümüze vurdu. Ağaçlı Parnassus tepesi solda kalıyordu ve buranın ötesinde benim mahallem vardı. Sağımızda Buena Vista Parkı, hemen önümüzdeyse San Francisco'nun kalbi görünüyordu. Kararmaya başlayan mahalleler, pembe günbatımına doğru uzanıyordu. Uzaktaki Körfez'i görebilecek kadar yüksekte değildik ama karşımdaki kesinlikle milyon dolarlık bir manzaraydı.

Halının kenarında, bacaklarımızı balkona uzatarak yan yana oturduk, cam duvardan dışarısını izlemeye başladık.

“Çok güzel, değil mi?” diye sordu Jack. “Evin en güzel yeri burası. Eskiden Jillian’la birlikte buraya çıkıp, çatıların tepesine kâğıttan uçaklar gönderirdik.”

Müziği dinleyip, çöken sisin arasında göz kırparak canlanan sokak lambalarını izlerken dakikalar geçti. Bayağı gevşemiş olmalıydım ki Jack sonunda konuştuğunda irkildim. “Howard Hooper denen o çocukla çıkarken senin için neyin kötü gittiğini bilmek istiyorum.”

“Söyledim ya, tam bir pislikti.”

“Hayır, seksten bahsediyorum,” diye açıkladı. “Onun neyi yanlış yaptığını bilmek istiyorum, böylece ben de aynı hatayı yapmam.”

25

YANAKLARIM ALEV ALDIĞI İÇİN ONA BAKMADAN YALNIZCA,
"Ah," dedim.

"Ya bizim aramız da kötü olursa? Benden nefret edebilirsin."

"Öyle bir şey olmayacak. Ama eğer endişeliysen," dedim temkinlilikle. "Bir şey yapmak zorunda değiliz... yani, senden bir şey beklemiyorum."

Alarma geçmiş gibi göründü. "Benden bir şey beklemiyorsun. Yani aynı şeyin olmasını mı bekliyorsun demek oluyor bu?"

"Hayır! Demek istediğim... ah." Dizlerimi göğsüme çekip kollarımla sardım. "Diyorum ki eğer hazır değilsen sorun yok."

"Ah, hazırım," dedi özgüvenle, yanaklarımın kızarmasına neden olarak. "Sadece neyin yanlış gittiğini bilmek istiyorum. Sorun tam olarak neydi?"

“Tam olarak mı?”

“Eğer hakkında konuşamazsak nasıl yapacağız?”
Haksız sayılmazdı. “Neden kötüydü?”

İçimi çektim. “İlk olarak, hep arabadaydı.”

“Sıkışık mıydı?” diye tahmin etti.

Pekâlâ. Bilmek mi istiyordu? O zaman ona her şeyi anlatacaktım. “Ucuz hissettiriyordu. Daha iyisini denemek için zahmete giremiyor gibiydi. Arabada ya emniyet kemeri kaburgama batıyor ya da kafam tavana çarpıyordu. Ayrıldıktan sonra İngilizce sınıfındaki birkaç arkadaşına bundan bahsettiğini öğrendim. Çünkü benimle dalga geçmeye başlamışlardı. ‘Kafan yaralandı mı Morticia?’ diye soruyor ya da sıralarına vurup, ‘Bu ses ne? Morticia’nın kafasının araba tavanına vurma sesi,’ diyorlardı.”

“İsa ve Meryem aşkına,” diye mırıldandı Jack. “Ciddi misin?”

“Bu yüzden üstte olmaktan nefret ederim bu arada. Başka... Howard her zaman acelesi varmış gibiydi, bu yüzden beni çıplak görmek istese de kendisi, pantolonunu sadece birkaç santim indirmekten başka bir şey yapmayı reddediyordu. Yakalanıp hızlıca kaçmamız ‘gerekirse diye’.”

“Vay be.”

İtirafı başladım mı susmak bilmiyordum. “Tabii ki her zaman üç dakika kadar sürüyordu. Sadece bir yere park ediyor, beni kucağına alıyor, ardından da hemen eve götürüp, kendisi de geri zekâlı arkadaşlarıyla video oyunları oynamak için evine koşuyordu.”

“Bu pislikle neden çıktığını tekrar hatırlatır mısın?”

“Ayrıca artık beni sinemaya götüremeyeceğini söylemişti, çünkü okul sonrası gittiği işinden ayrılmıştı. Ama ertesi pazartesi bir bakıyordum ki yüzme takımının verdiği bira partisinde bira alınmasına katkı sağlamak için otuz dolar verdiğiyle böbürleniyordu. Ah, bir de benimle asla evde takılmak istemiyordu, çünkü ‘ailelerin karışmasını sevmediğini’ iddia ediyordu.”

“Kudretli Katherine bu konuda ne düşünüyordu?”

“Ona Howard’dan hiç bahsetmedim.”

“Anlıyorum.”

Dizlerimi iyice kendime çektim. “Gerçeği söylemem gerekirse, onunla birlikte olmamam gerektiğini bilmeliydim. Onda hoşlanmadığım şeyleri başından itibaren görmezden geldim çünkü... eh, çünkü yalnızdım ve hayatımın kontrolünün elimde olduğunu hissettiren bir şey yapmak istedim.”

“Howard senin altın elmanmış.”

Bunu bir süre düşündüm. “Hayır çünkü o süreçte kimseye yardım etmiyordum. İyi niyetle, şairane ya da güzel bir şey yapmıyordum. Sadece daha iyi hissetmek için yapıyordum.”

“Hımm.” Jack kolunun ön kısmını kıvrılmış dizine yasladı. “Eh, hadsiz bir pislik çukurunda olmasını bir kenara bıraksak dahi, ki bundan bahsetmeye bile gerek yok, çünkü bu çocuğun tam bir ezik olduğu ve seni hak etmediği belli...”

“Doğru,” diye mırıldandım.

“Şimdi bana dediğin, aceleye getirilmekten hoşlanmadığın...” -parmaklarını tek tek kapatarak konuşuyordu- “ya da üstte olmayı sevmediğin. Öpüşmekten, karşılıklı çıplaklıktan hoşlanıyorsun ve arabada olmasını tercih ediyorsun.”

“Eh, seninle arabada yaptığımız güzeldi aslında,” diye itiraf ettim ona bir bakış atarak. “Gerçekten güzel.”

“Ah, iyi,” dedi yumuşak bir gülümsemeyle. “Ben de öyle düşünüyorum.”

“Ama yatak daha iyi olurdu ya da insanların ortasında olmayan bir yer.”

“Karanlık bir sokaktaki çöp tenekesinin üstü olur mu?” diye takıldı.

“İğrenç.”

“Tribünlerin altında, boş yemek tepsileriyle sigara izmaritlerinin yanında?”

Onu ittiğimde ikimiz de gülmeye başladık. Sonra yanağımın içini çiğneyip sonunda konuştum. “Onunla hep prezervatif kullandık, bil diye söylüyorum. Aptallık etmiş olabilirim ama sorumsuz değildim.”

“Ben de birkaç tane aldım,” dedi. “Annenin verdikleriyle idare etmek tuhaf geldi. Alınma ama.”

Ah, vay canına. Nabzım birden hızlanmıştı. “Ben de yanımda birkaç tane getirdim, her ihtimale karşı.”

“Öyle mi?”

“Varsayımlarda bulunduğum için falan değil tabii.”

“İstediğin kadar varsayımda bulunabilirsin,” dedi şakayla, dudagının bir köşesi kıvrılırken. Birkaç saniye

geçti. "Bu arada, dün gece kadın orgazmı hakkında bir kitap okuyup bitirdim."

Neredeyse boğuluyordum.

"Ve bir sürü porno izledim..."

"Ah, Tanrım," dedim yüzümü ellerimle kapatarak.

"... yani tamamen cahil değilim."

Ağzımdan tuhaf bir ses çıktı, ama bunu güçlkle de olsa "peki"ye çevirdim.

"Bana bir konuda söz ver," diye devam etti. "Eğer güzel olmazsa bana söyleyeceksin. Öfkelenip bana gücenme. Şu anda aramızda olanları mahvetmektense hiçbir şey yapmamamızı tercih ederim. Tamam mı?"

Kafamı tamam der gibi salladım.

O da kafasını salladı.

Aramızda tuhaf bir sessizlik oldu, sonra Jack, "Eee, yemek yiyelim mi?" diye sordu.

Ah. Hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış -ve aynı zamanda rahatlamış- görünmemeyi umuyordum. Kendime Jack'in istediğimi söylediğim şeyi yaptığını, hiçbir şeyi aceleye getirmediğini hatırlattım. Sadece birlikte takılıyorduk. Ayrıca, annemin vardiyası sabah yedide bitiyordu ve o zamana kadar neredeyse on saat vardı.

Jack kalkıp beni kaldırmak için elini uzattı. Ayağa kalktığımda fark ettiğimden daha yakın olduğu için ona çarptım. Özür dileyip, geri çekilmek istedim ama kolunu belime sararak beni durdurdu. "Korkmuyorsun, değil mi?"

“Tabii ki hayır,” demek istedim ama bunun yerine, “Bugün beni öpmedin,” dedim.

“Sen de beni öpmedin.”

Mahcupça gülümsedim. “Ah.”

Örgülerimden birinin üzerinde parmağını gezdirip, şakaklarımdaki serbest tutamları geriye doğru itti. Bakışlarım hareketlerini takip ettikten sonra yüzünü buldu. Parmakları durdu. Birkaç saniye birbirimize öylece baktık, sonra ikimiz de öne doğru çıktık.

Dudaklarıma değen dudakları sıcacıktı. Kolları beni daha da sıkı sarınca omuzlarımızdan kalçalarımıza kadar birbirimize yapıştık. Az önceki seks konuşmalarımız nedeniyle, hem aşırı derecede tahrik olmuş hem de çok fena gerilmiş hissediyordum. Ellerim yumuşak tişörtünün eteğinden içeri kaydı. Elimin altında sıcak, sert ve kaslıydı. O boynuma ıslak öpücükler kondururken parmaklarımın ucunu omurgasında gezdirdim. Çok iyi hissettiriyordu. Fazla iyi. Dizlerimin bağı çözülünce ona doğru düştüm ama sonra hemen kendimi topladım.

“Belki de yemeği atlamalıyız,” dedi pürüzlü bir sesle.

“Belki de yatağı da atlamalıyız,” dedim, titrek dizlerimi saklamak için yarı şakayla.

“Tamam,” dedi. “Burada mı?”

Bir dakika, burada mı? Şimdi mi? Ben sadece şaka yapıyordum. Ancak Jack ciddiydi. Sinirlerim davul gibi gerildi. “Birileri bizi görebilir mi sence?” diye sordum.

“Gece görüşü olan dürbünleri yoksa hayır.”

Tamam. Peki. "Yanında şey..."

"Cebimde var."

"Tamam."

"Tamam mı?"

Nabzımın şakaklarımda attığını hissedebiliyordum.

"Evet," dedim sonunda.

Birbirimizin kıyafetlerini tek tek çıkarmaya başladık. Ceketler, ayakkabılar, çoraplar, tişörtler... Mavi ay ışığında bile yoğun renkleri belli olan dövmelerinin sınırlarının bulunduğu çıplak göğsünü gördüğümde neredeyse bayılacaktım. Ve göğsünün alt kısmındaki, bir yerlere doğru uzanan koyu renkli tüyleri...

"Neden 4-H kemer tokası takıyorsun?" diye fısıldadım.

"Büyükbabamındı. İnekleri çok severdi."

O zaman ben de inekleri seviyordum. Sonunda, *en sonunda* bu tokaya dokunurken -BUNU GERÇEKTEN YAPIYOR MUYDUM?- parmaklarım titriyordu. Kemerini çözmeye kendimi öyle kaptırmıştım ki o homurdanana kadar, sutyenimi açmaya çalıştığının farkına varmadım. Gergince güldüm. Ne yaptığına omzumun üstünden bakabilmek için beni kendisine doğru çekip, alaycı bir sesle azarladı. "Çok mu komik? Eğer açılmazsa yırtıp atacağım... hah, oldu."

Serin hava tenime çarptı. Bir an panikleyerek üstümü örtmek istedim. Ama bana öne yavaşça, sonra daha özgüvenle dokunduğunda utancım eriyip gitti. Kıyafetlerimizin geri kalanını çıkardığımızda özgüveni çok daha fazla artmıştı. Hatta kendinden aşırı emindi.

“Sen bunu yaparken ayakta duramam,” dedim soluk soluğa.

“Ooo, patronluk taslama,” diye takıldı Jack. Sonra yere uzandık. Bana dokunmaya başlamadan önce yepyeni ve muhteşem hissettiren yerlerimden öpmeye başladı. Ama... “Ay.”

“Pardon, pardon,” diye mırıldandı. “Ne oldu? Böylesi daha iyi mi?”

“Şey... sanırım.” Bu beklediğimden daha tuhaftı. Kafama şüphe tohumları ekilmişti sanki. Jack hakkında değil, kendi hakkımda. Ya sorun Howard Hooper’da değilse? Ya bendeysen? Belki de sekste çok kötüydüm. Cidden kötü. Ya Jack’in, bunun ilişkimizi değiştireceğine dair endişeleri yerindeyse? Ya...

“Peki ya böyle?” diye mırıldandı Jack yine.

Bir süre cevap veremedim. Ama sonra ben de ona dokunabileceğimin farkına vardım. Ona gerçekten dokunabilirdim! Her yerine hem de! Onun cesurca hareketlerini taklit edip parmaklarımın altında ürperdiğini gördüğümde hayrete düştüm.

Jack’le her şey daha farklıydı. Daha yoğun. Daha duygusal. Daha güçlü. Daha iyi... Jack. Biz. Hepsi daha iyiydi. Böylece şüphelerim teker teker su altına gömüldü.

“Şimdi, Jack, lütfen.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Yakın mısın yoksa?”

“Olabilir. Şimdi de sen mi *bana* gülüyorsun?”

Çıkardığı kotunun cebini karıştırırken yarı kapalı gözlerle sırtarak bana baktı. "Mutlu olduğum için gü-lüyorum."

Ben de soluk soluğa bir kahkaha attıktan sonra ho-murdandım. "Lütfen acele et. Nasıl takılacağını bili-yor musun?"

"Hayır diye yalan söylersem yardım eder misin?"

"Bir bakir için korkunç derecede arsızsın."

"Sana söylemiştim, Bex. Sen içimdeki cevheri ortaya çıkarıyorsun. Ah, öyle yapma. Çok güzel. Buraya doğru gel... Tanrım, çok güzelsin."

"Jack..."

"Ben..."

"Ah..."

"*Tanrım*. Canını yakıyor muyum?"

Cevap olarak kendimi ona doğru ittim.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye fısıldadı.

"Lütfen durma."

"Sen de durma."

Sonlara doğru yüzümü halıya doğru çevirdim, çün-kü yoğun duyguların baskısı altındaydım ve kontro-lü kaybettiğimi görmesinden korkuyordum. Kafasını boynuma doğru eğip, soluk soluğa cesaret verici şey-ler söyledi. Ta ki ikimiz de tek kelime edemeyecek du-ruma gelene dek.

*

Açık kapılardan içeri dolan gece esintisi iyice soğumuştur. Jack'e daha da sokuldum ama onun sıcak teni bile soğuğu yok edemiyordu.

"Üşüdün mü?" diye sordu bedenini bana sarmak için dönerken.

"Gibi. Ama hareket etmek de istemiyorum. Hem de sonsuza dek."

"Giysilerimizi birbirine dikip bir battaniye yapabiliriz."

"Ayakkabılarımızla da yağmur suyu toplarız."

"Yiyecek olarak da ağaç tepelerinden çam iğneleri toplarız," dedi.

"Ya da kitaplardan bir kapan hazırlayıp martıları balkona çekebiliriz."

"Hımm, çiğ kuş," dedi. "Şu anda, burada vejetaryenlikten feragat ediyorum."

Bir kahkaha atıp kollarımla bacaklarımı ona sardım ve teninin kokusunu içime çektim. "Beni çok mutlu ediyorsun," diye mırıldandım, istikrarla atan kalbine doğru.

"Sanırım tüm hayatım boyunca seni bekliyordum," diye mırıldandı o da.

Ve sonra her şeyi en baştan aldık.

Gece yarısına doğru çatıdaki sığınaktan ayrıldık. Jack beni paket servisi olan bir yerden aldığı muhteşem mısır çorbası ve peynirli muffinlerle besledikten sonra

(benim çorbamın içinde jambon parçaları vardı ve bu, ona da söylediğim gibi mükemmel bir romantik jestti) ana evi kilitledi ve kalan altı saatlik özgürlüğümüzü sıcak, samimi odasında, çoğunlukla çıplak geçirdik.

Birlikte duş aldık ve ayakta seks yapmaya uğraştık ama iyi bir açılı bulmaya çalışırken -kısa kız, uzun oğlan bu duruma pek uygun değildi- ikimiz de neredeyse belimizi kıracak gibi olunca yine yatağına gittik. Sonrasında çizgi romanını okumama izin verdi (Jack'in espri anlayışı ve hikâyeye anlatma yeteneği, Andy'nin çizimlerinden biraz daha iyiydi). Beni beta balığı Sashimi 3'le resmi olarak tanıştırdı. (Balığın iki atasına da tam teşekküllü cenaze düzenleyip misafir evinin yakınlarına gömmüştü.)

Ama okuduğu kitaptan öğrendiği oldukça ilginç bir pozisyonadaki yeni bir tur seksten sonra daha fazla uyanık kalamayacak haldeydim. Bu yüzden sarılarak yattık ve alarmı çalıp beni eve bırakma vakti gelene kadar şekerleme yaptık.

O sabah ona veda etmek hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Kendimi tutamayıp birazcık ağladım. Eğer daha büyük olsaydık ve Jack'in kendi evi olsaydı onda kalırdım. Ya da benim evim olsaydı o bende kalırdı. Mesele seks değildi. Onunla uyuyup onunla uyanmak istiyordum. Bütün paketi istiyordum. Bundan daha fazlasını.

"Bir gün," diye söz verdi Jack.

Sonra bizim evin önündeki kaldırımında mümkün olduğunca kollarının arasında kaldım, ardından da Hayalet'in kırmızı ışıklarının sisin içinde kaybolmasını izledim.

Ön camda ışık yanıyordu. Belki de Heath lambayı kapatmayı unutmuştu. Annemin gece yarısı öğle yemeğini yemek için eve gelip de odamda olmadığının farkına varmış olmamasını umdum. Ön kapıya çıkan bir düzine basamak sanki Sisyphus'un lanetli tepesine gidiyormuş gibiydi. Ve anahtarımı kilide soktuğumda efsanevi kaya aşağı doğru yuvarlanmaya başladı: Kapının kilidi zaten açıktı.

Parmak uçlarımla kapıyı itip içeri girdiğimde en kötü kâbusumla yüz yüze geldim. İki kişilik bir idam mangası beni bekliyordu: Oturma odasındaki koltuğa oturup kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerinden alevler saçarak bakan annem ve Heath.

26

HİÇBİR ŞEY SÖYLEMEDİM. SÖYLEMEME GEREK YOKTU. Konuşma işini annem yaptı.

“Otur, Beatrix,” dedi gergince.

Sersemlemiş halde ondan en uzak yere, oturma odası camının önündeki koltuğa oturdum. Lambader spot ışığı gibi yüzüme çarpmıştı.

“Artık telefonlara cevap vermek yok mu?” dedi annem. “Çünkü seni yüz kere aradım.”

Kahretsin! Jack’lerdeyken telefonuma bakmamıştım; muhtemelen ilk defa bu kadar uzun süre kontrol etmemiştim. Sanırım dikkatim dağınıktı.

Ben bir şey demeyince tekrar konuştu. “Bütün gece neredeydin?”

Hızlıca seçeneklerimi gözden geçirdim. Ah, doğru, hiçbir seçeneğim yoktu. Çok yorgundum ve son on saatte Jack’le tek gecede Howard Hooper’la rekorumu geçmekle meşguldüm.

"Jack'le birlikteydim," diye itiraf ettim.

"Nerede?"

"Onun evinde." Uyuyakaldığımızı mı söylemeliydim yoksa bu, ne yaptığımız hakkında bir ipucu mu verirdi? Karar veremediğim için detaya girmedim.

"Ve ailesi, sabahın lanet olası yedisine kadar orada kalmanı sorun etmedi mi?"

Ah, Tanrım. "Evde değillerdi."

"Bu harika, Bex. Çok harika. O zaman herkesin arkasından iş çeviriyorsun demektir."

"Sadece bir seferlikti."

"Ah, gerçekten mi?" Yüzünün rengi, hemşire giysisindeki elma desenleriyle aynı renkti. *Fenaaaaa* öfkelenmişti. "Sadece bir seferlik, öyle mi? Bil bakalım bu gece kiminle karşılaştım Beatrix? Hadi, tahmin et. Bir şey bulamadın mı? Kafan bomboş mu? O zaman yardım edeyim sana. Anatomi bölüm başkanı Doktor Denise Sheridan. Bir şey hatırlattı mı?"

Eyvah.

"Ah, kadın seninle tanışıyormuş," diye devam etti annem dünyadaki en alaycı sesle. "Annesi bu yaz kalp sorunları yüzünden acile gelip gidiyordu..."

Vay canına. Demek ki Doktor Sheridan beni ektiği ilk gün *gerçekten* aile meselesiyle uğraşmıştı.

"... ve bekleme odasında onunla konuşurken senin kadavra çizimlerinin nasıl gittiğini sordu. Ben de tabii ki mal gibi kaldım, çünkü seninle bu konuyu en son konuştuğumuzda *hiçbir koşul altında* böyle bir şey

yapamayacağını, senin yaşında bir kız için cesetlerle dolu bir odada oturmanın korkunç ve uygunsuz olduğunu özellikle söylemiştim.”

O anda koltukta yanında Minnie’nin resimlerinin olduğu çizim defterimin durduğunu fark ettim. Somut kanıt. Bundan kurtulmanın yolu yoktu. Kafamı kaldırıp Heath’e sessizce yalvaran bakışlarla baktım: *Kardeşine yardım et, ahbap!* Ama o sadece yere baktı.

“Dahası, Başkan Vincent’a senin için kuralları esnetsin diye Doktor Sheridan’ı aratmışsın.”

“Onu ben yapmadım!” diye karşı çıktım. “Jack ben-den habersiz yaptı. Sadece nazik olmaya çalışıyordu. O zaman babasının belediye başkanı olduğunu bile bilmiyordum ben.”

“Ben sana hayır demiştim,” dedi annem sertçe. “Senin ebeveynin benim... Başkan Vincent değil!”

“Üzgünüm,” dedim. “Sadece burs parasını kazanmak istiyordum ve bunun için özgün bir çizim gerekiyordu. Alkol ya da uyuşturucu peşinde falan değil-dim ki...”

“Evet ama aranan bir vandalla birlikteydin.”

Kalbim göğüs kafesimin içinde takla atarken koltuğun arkasına tutunup donakaldım. Bunu öğrenmesinin hiçbir yolu yoktu. Tabii eğer...

“Özür dilerim Bex,” dedi Heath savunmacı şekilde. “Ağzımdan kaçtı.”

“Söz vermiştin!”

“Ama sana onun kötü haber olduğunu da söylemiştim!”

“Onun kötü haberle alakası yok. Çok tatlı, ilgili biri ve ikinizi de çok sevdi. Ama sen onu -ve beni- resmen otobüsün altına ittin!”

Heath yüzünü buruşturup rahatsızca kıpırdandı.

“Sen yazın başında Castro’daki barlarda fink atarken ben anneme bir şey demedim ama.”

“Artık bıraktım,” dedi Heath öfkeyle. “Sen bıraktın mı?”

“Neyi bıraktım mı ya? Ben tek bir çizgi bile çizmedim. İkiniz Jack’in bunu neden yaptığını ya da başından neler geçtiğini bilmiyorsunuz.”

“Bir polis seni sorgulamaya geldi ve sen adamın suratına yalan söyledin,” diye bağırdı annem. “Jack Vincent bir suçlu!”

“O benim tanıdığım en ahlaklı insan. Ve ben ona âşığım.” İşte, söylemiştim. Açıkça. Ama benim en önemli haber olarak gördüğüm şey, annemin yalnızca zalimce bir kahkaha atmasına neden oldu. Sesi göğsüme çekiç gibi çarpıyordu sanki.

“Sen aşk nedir bilmiyorsun,” dedi. “Jack de bilmiyor. Çünkü insan sevdiği kişiyi kendisiyle birlikte çamura atmaz. Suç işleyip kız arkadaşının kendi ailesinin arkasından iç çevirerek yalan söylemesini istemez.”

Bunu söylememeliydi. Kendimi tamamen kaybettim. Beynimdeki sürgüler açıldı ve gümbürtüyle yere düştü. “Ah, sen bu konuda uzmansın yani? Bu yüzden Heath’le bana babam hakkında onca yalan söyledin. Yeni karısının aslında bir caz kulübüne sahip olmasına

rağmen striptiz kulübü olduğunu söylemen gibi. Ve nafakayı reddeden kendinken babamın para vermeyi reddettiğini söylemen gibi. Çünkü çocuklarının iyiliğinden çok aptal gururunu önemsiyordun.”

Ölüm sessizliği. Uzaklarda bağırان bir polis sireninden başka bir ses yoktu etrafta.

Annemin öfkeyle kızaran suratının rengi atarken Heath’in ağzı bir karış açık kaldı.

Artık geri adım atmak için çok geçti.

“Evet, geçen gün Berkeley’ye gidip onunla görüş-tüm,” dedim savunmacı şekilde. “Bana bir doğum günü hediyesi göndermişti. Senin telefonda çöpe atacağına söylediğin hediye. Babam bizi görmeye çalışı-yordu ama sen izin vermedin.”

Annemin gözleri yaşarmıştı. “Ben sizin anneni-zim!” dedi kontrolden çıkmış, acı dolu ve kırgın bir sesle. “O beni aldattı. *O kadın* için beni terk etti. Hepi-mizi terk etti.”

“Aşağılık herifin teki olabilir ama hâlâ bizim baba-mız. Ve sen bize yalan söyledin.”

“Ne yani? Şimdi onun tarafında mısın?”

“Hayır,” dedim. “Ona hediye-yi geri verdim ve bü-yük kavga ettik. Bize onun Heath’le beni görmek iste-diğini söyleyebilirdin. Körfez’in diğer tarafına taşındı-ğını söyleyebilirdin.”

“O benim hayatımı mahvetti. Kendimi değersiz hissettirdi,” dedi, yanağından tek bir gözyaşı süzülür-ken. Hızlıca gözyaşını sildi. “Eskiden kendime size de

böyle hissettirmesine izin vermeyeceğimi söyledim. Ama gerçeği söylemek gerekirse bende olan ve onun istediği tek şey sizdiniz. Sizi ondan uzak tutarak bir şeyin kontrolünü elimde tutabilirdim. Ona acı çektirebilirdim.”

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Heath de aynı durumdaydı. Abim ellerini kafasının tepesine koyup mutfakta volta atmaya başladı. Hepimiz acınacak haldeydik.

“Anatomi laboratuvarından sana bahsetmediğim için özür dilerim,” dedim bir süre sonra. “Ama o bursu almazsam üniversiteye gitmeye param olmayacağını biliyorsun. Babam konusundaysa onunla görüşmeye gittiğim için üzgün değilim. Kendini daha iyi hissettirecekse hâlâ bir pislik olduğunu söyleyeyim. Onu bir daha görmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Jack konusunda hiç üzgün değilim. Hayal bile edemeyeceğiniz şeyler yaşıyor ve...”

“Umurunda değil,” dedi annem, birden acı halinden çıkarak. “O aranan bir suçlu ve sorunlu bir...”

“Lütfen Sorunlu Genç deme.”

“Peki, ukala. Ama eğer üniversiteye gitmek istiyorsan bir de şunu düşün. Eğer sabıka kaydın olursa hiçbir yere gidemezsin.”

“Ben yapamam...”

“Evet, yapamazsın. Onunla bir daha görüşemezsin. Bu evden bir dahaki çıkışın sadece işe gitmek için olacak.”

“Bunu yapamazsın! On sekiz yaşımdayım, sekiz değil.”

“Benim evim, benim kurallarım.”

“İyi. O zaman ben de eşyalarımı alıp giderim.”

“Bunu aklından bile geçirirsen Vincent’ların kapısına gidip belediye başkanına, şehre zarar veren kişinin kıymetli oğlu olduğunu söylerim.”

“Buna cesaret edemezsin.”

“Dene de gör, Beatrix. Yaparım ve yapacağım.”

Nasıl bu derece zalim olabiliyordu? “Benim mutlu olmamı istediğini söyleyip duruyorsun ama sonunda mutlu olduğumda buna katlanamıyorsun, değil mi? Benim hayatımı da mahvetmek zorundasın çünkü sen mutlu değilsen kimse olamaz.” Odama doğru dönerken son bir laf daha saktım. “Belki de babam da bu yüzden terk etmiştir seni.”

Çarparak kapattığım röntgen kapım sarsıldı. Kendimi yatağıma atıp acı ve umutsuzluğa bırakırken, annemin ağlamalarını bastırmak için kafamı yastığımın altına gömdüm.

HER NASILSA ÖĞLENE KADAR UYUMAYI BAŞARDIM. UYANDIĞIMDA yatakta kalıp Jack'e bir mesajla, ona her şeyi anlatan bir e-posta yolladım. Cevap göndermedi ya uyuyordu ya da Sacramento'dan dönen ailesiyle uğraşıyordu. Kapılarımın dışında bir hayat belirtisi var mı diye dinleyip kıyının temiz olduğuna karar verince hızla banyoya koştum. Duştan çıkıp saçlarımı tararken kapı tıklatıldı.

"Git şuradan."

Kapının diğer tarafından Heath'in sesi geldi. "Çok üzgünüm."

"Ben de," diye seslendim. "Sana güvendiğim için."

"Lütfen, Bex. Babamla aranızda ne geçtiğini bilmek istiyorum."

"Bunu bana ihanet etmeden önce düşünecektin. Git başımdan."

Duša yeni giri yormuşum gibi görünsün diye çeşmeyi tekrar açınca sonunda gitti. Hazırlanıp işe giderken de görünmedi ama annem ortalar daydı. Tam ön kapıdan çıkarken onun minik siluetini mutfak kapısında gördüm. “Üçten yediye kadar çalışıyorum,” dedim ona. “Eğer bana inanmıyorsan bundan sonra Bayan Lopez’i arayıp programımı doğrulayabilirsin.” Bunun üzerine dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Hayatım gibi iş de berbattı. Kafam meşguldü ve tam bir sakara dönüşmüştüm. Yirmilerinde bir kadın organik yumurtalarını düşürdüğüm için bağır dığında neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Bayan Lopez bana acımış olacaktı ki kısık sesle mola vaktimin geldiğini söyleyip (daha gelmemişti), kasada yerime geçti ve beni sayım odasına gönderdi. Oraya gidince Jack’in nefes alma tekniğini denedim ama işe yaramadı.

Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi o anda Jack, onu mümkün olduğunca çabuk aramamı söyleyen bir mesaj attı. Ben de hemen aradım.

O da soluk soluğa bir soruyla cevap verdi. “Neredesin?”

Kısık sesini duyduğumda için bir rahatlamayla doldu. Katlanan bir sandalyeye çöküp, “İsteyim, molaya çıktım,” dedim.

“Annen bugün bir şey dedi mi?”

“Tek kelime etmedi.”

“Annemle babama söyleme konusunda ciddi mi sence?”

“Beni gizlice seni görmeye çıkarken yakalarsa söyler. Çok özür dilerim, Jack. Heath’e söylemek istemişim.”

“Kahretsin, Bex. Bilen tek kişi sendin. Sır olarak saklayacağına güvenmişim.”

Bana kızmış mıydı? Göğsümde beliren endişe gırtlığımda bir yumru oluşmasına neden oldu. “Jillian’ın nöbetinden sonraydı. Beni görmezden gelip gelmediğini bilemediğim için Heath’ten tavsiye istemişim. Ben bir şey söylemeden kendisi tahmin etti çünkü yalan söylemekte berbatım. Bana asla ihanet etmeyeceğini sanmış...”

“Olan olmuş artık,” dedi.

Sanki beni telefondan görebiliyormuş gibi ellerimle yüzümü kapadım. “Çok özür dilerim. Bana inanmalısın.”

“Bak, kapatmam gerek. Bir şeyler düşünürüm ben.”

“Jack...”

Aramayı çoktan sonlandırmıştı.

Vardiyam bittikten sonra eve gitmek ölüm gibi geldi. Annemin çalışmadığı için beni evde bekliyor olacağı düşüncesiyle gergindim. Normalde böyle günlerde yemek yemek için beni beklerdi ve yemekte sadece salata veya En Büyük Günah (ev yapımı guacamole ve cipse böyle derdi) olsa bile birlikte yiyip ucuz bir film izlerdik.

Ama bu akşam, ona söylediğim onca şeyden sonra böyle bir şey olmayacaktı. Ama ona mesaj atıp dışarı çıkacağımı da söyleyemedim. Artık arkasından iş çevirme günlerim sona ermişti. Bu yüzden kafamı eğip odama yöneldim ve mutfakta ses duyunca adımlarımı hızlandırdım. Ama sessizce odama girip kendimi kapatmadan önce kapımın önünde bitti.

“Selam,” dedi, ben ceketimi çıkarırken içeri girip.

“Selam.”

Yatağıma bir şey düştü. Kafamı kaldırdığımda Minnie’nin çizimlerinin olduğu defterim olduğunu gördüm.

“Anatomi laboratuvarına gidip çalışmanı bitirebilirsin,” dedi. “Ama bu işin bittikten sonra gönlünce gezebileceğin anlamına gelmiyor. Sadece laboratuvara gidip eve döneceksin.”

Biraz şaşırmıştım. Cevap vermek istedim ama sesim homurdanma gibi çıktı.

“Akşam yemeği mutfakta,” diye ekleyip odamdan çıktı. Odasını gidip kapısını kapattığını duydum.

Bunun bana verdiği küçücük umut da, Jack o akşam her zamanki iyi geceler mesajlarımız yerine telefon ettiğinde yok oldu. Telefona cevap verirken kalbim hızla çarpıyordu.

“Çok fazla konuşamam,” dedi aceleyle. “Annem her an gelebilir.”

“Tamam.”

"Onlara söyledim."

"Ne?"

"Onlara grafitilerden bahsettim."

"Ah, olamaz. Jack, neden?"

"Zamanı gelmişti."

"Ne dediler?"

"Annem ağlamaya başladı; çok kötüydü. Babam küplere bindi. İlk başta gidip polise teslim olmamı isteyeceğini düşündüm ama kamuoyuna kötü görünmek istemez. Şimdi son sınıf için Massachusetts'teki bir yatılı okula kaydettirmekle tehdit ediyor."

"Ne?" Bu da bir şaka ya da gerçeklerin üstünü örtmek için bir hikâye olmalıydı. Jillian'm Avrupa'daki bir yatılı okula gönderilmesi gibi. Tabii gerçekler bunlar değildi.

"Elit bir özel okul," dedi öfkeli bir sesle. "Sarmaşık Ligi* üniversiteleri için bir geçiş kapısı gibi bir okul ama ben Harvard ya da MIT'ye gitmek istemiyorum. San Francisco'dan ayrılamam. Jillian'm buna nasıl tepki göstereceğini ancak Tanrı bilir. Değişiklikten hoşlanmadığını babam da biliyor. Bunu aklından bile geçirebilmesine inanamıyorum. Ama sanırım nasıl başa çıkacağını bilemediği şeyler karşısında yaptığı bu. Gözünün önünden kaldırıyor. Önce Jillian, şimdi de ben."

"Bu oluyor olamaz," diye fısıldadım. "Hepsi benim suçum."

* Ivy League: ABD'nin kuzeydoğusundaki, itibarlı sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu birlik. (ç.n.)

“Hey, kes şunu. Senin suçun değil. Onlara söyledim için mutluyum. Omzumdan bir yük kalktı sanki. Ve kızgın değilim, bunu düşünme bile. Beni duyuyor musun? Daha önce kötü konuştuğum için özür dilerim. Sadece şoktaydım. Ama bunu ikimiz için yaptım, annen sana karşı kullanamasın diye. Bunun iyi olacağını düşündüm ama şimdi her şey daha da berbat oldu.”

Gözyaşlarımı bastırıp yatak başlığıma yaslandım. “Ah, Jack.”

“Sen hayatımdaki tek güzel şeysin. Beni ülkenin diğer ucuna gitmeye zorlarsa... Tanrım, Bex. Burada ölüyorum zaten. Senden bir gün uzak kalmak sonsuzluk gibi geldi. Ya seni aylarca göremezsem?”

Aylar. Bunu hayal bile edemiyordum ama potansiyel kaybın acısını göğsümde hissediyordum. Gelecekte olacakların bir yankısı gibiydi.

Body-O-Rama' da bir şey yayımlamayalı haftalar olmuştu. Trajik olsun istemesem de şu anda birileriyle konuşmak için tek şansım buydu çünkü başka kimse benimle konuşmuyordu. Tabii eğer elinden gelseydi Jack konuşurdu, ama önceki gece telefonu kapatmadan önce anne babasının her hareketini takip ettiğini, evdeki güvenlik kameralarıyla ilgili numarasını da öğrendiklerini söylemişti. Mesajlarını kontrol etmekle de tehdit etmişlerdi. Sanırım bir kez olsun kendi faturamı kendim ödediğim için memnundum, çünkü annem gidip kapattıramazdı.

Kafamda tüm bunlar varken hızlıca bir insan kalbi taslağı çizip tüm parçalarına diyagram etiketleri ekledim. Max Brödel'inkinin yanından bile geçemezdi tabii ki. Sonrasında belki çizim fazla taslak gibi göründüğü, belki de hayatım tepetaklak olduğu için dolabımın diplerini karıştırarak plastik Prismacolors tüpümü buldum. Kapağını açtığımda ahşap ve balmumu kokusu burun deliklerime doldu. Scarlet Lake isimli kırmızı kalemin ucunu açtım ve derin bir nefes verip kâğıda dokundurdum.

Sadece yaptıklarımın kenarlarını çizmeye niyet etmiştim ama yarım saat geçtikten sonra bütün taslağı yumuşak gölgelerle doldurmuştum. Rengin cafcacflı görüneceğinden endişelendiysem de o kadar da kötü durmuyordu.

“Bunu hayal edebilir miydin, Lester?” dedim tek kollu iskeletime.

Kare şeklinde birkaç küçük parçasını kestiğim ve diyagram etiketleri yapıştırdığım kalp, kâğıdın üstünde fora olmuş gibiydi. Kalbi dikkatlice ortasından ikiye bölüp parçaları siyah bir kâğıda yapıştırdım. Bitmişti işte. Korkup vazgeçmeden önce çizimi tarayıcımdan geçirerek başlık yerine yalnızca tarih ve saatle BioArtGirl profilime yükledim. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

O gece annem çalışmayacağı için beni arabayla anatomi laboratuvarına bıraktı ve saat sekizde almaya geleceğini söyledi. “Tam olarak sekizde” demedi ama ben kastettiği şeyi anlamıştım.

Birbirimize sadece bilinmesi gerekenleri söylüyorduk ama bu karşılıklı bağrısmaktan daha iyiydi. Heath'le tek kelime bile etmiyorduk. Zaten o, bu gece de Noah'da kalacaktı. Bunu bana kendisi değil annem söylemişti. Ayrıca Heath'in taşınma tarihinin belli olduğunu, çizim yarışmamın ertesi günü gideceğini de belirtmişti.

Anatomi laboratuvarının lobisinde Simon Gan'le karşılaşmadım ama imzamı atıp ziyaretçi kartımı taktıktan sonra kadavra odasına gittiğimde her zamanki yerinde olduğunu gördüm. Eşyalarımı koyduğumu gördüğünde bana el salladı. Benim çizim defterimi koyduğum stant ortalarda yoktu, ama odanın diğer tarafında birkaç ekstra stant duruyordu. Bir tanesini almak için oraya doğru yöneldim ama sonra bir şeyin... tuhaf olduğunu fark ederek durdum.

Minnie'nin metal masasında çırpı gibi yaşlı bir adam yatıyordu. Bacağı, şişmiş testislerinin yakınında bir yerden kesilip açılmıştı.

"Bayan Adams," diye seslendi Simon.

"Bir hata var sanırım," dedim ona, üstleri örtülmüş diğer kadvraları tararken. "Bu Minnie değil."

Simon, kadvranın diğer tarafında durup nefesini tuttu. "Ben de size bunu söyleyecektim. Minnie iki gün önce yakıldı. Bu Mickey."

"Yakıldı mı? Neden?"

"Onu kesme işini bitirmişlerdi. Zaten dokuz aydır laboratuvardaydı. Artık gitme vakti gelmişti."

"Ama benim işim bitmemişti," diye karşı çıktım. "Nasıl kimse bir şey söylemez?"

“Doktor Sheridan’dan, yakma törenine katılmak istersiniz diye size haber vermesini istemiştim.”

“Bana hiç e-posta gelmedi.”

“Kusura bakmayın,” dedi, cidden zgn görünüyordu. “Ama iyi tarafımdan bakın. Bu yeni kadavra sayesinde çizilecek yeni birisi oldu.”

Ben yeni birini istemiyordum. Minnie’yi istiyordum. İşim bitmemişti ki daha! Hem bu adam kimdi? Mickey mi? Onu tanı mıyordum. Yaşlı ve mide bulandırıcıydı; üstünden gl bir formaldehit kokusu yayılıyordu. Hayatı için yeni bir hikâye uydurmak istemiyordum. Yarılmış bacağını çizmek de istemiyordum. Bu haka-ret gibi geliyordu; Minnie’ye tokat atmışım gibi.

Gözlerim yaşlarla doldu. Eşyalarımı sertçe durduları yerden çekip, koşarak laboratuvardan ayrıldım. Merdivenleri inip binanın n bahçesine, Jack’in nefes tekniğini öğrettiği ağaca varana kadar da koşmayı kesmedim. Ve sonra resmen parçalara ayrıldım.

Projem bitmemişti.

Çizim yarışmasına girme şansım mahvolmuştu.

Ne halt edecektim ben? Sadece bir haftam vardı. Bir hafta! Minnie’nin henüz bitmemiş çizimleri bile lanet olası koca bir ayımı almıştı.

Her şey bok gibiydi. İki gün önce Jack’in kollarında, tatmin olmuş ve mutlu bir halde uzanıyordum. şimdiyse özgürlüğüm elimden alınmıştı, abim gvenime ihanet etmişti, annemle neredeyse hiç konuşmuyorduk ve erkek arkadaşım her an başka bir gezegene gnderilebilirdi. Massachusetts o kadar uzak geliyordu işte.

Şimdi bir de bu çıkmıştı.

Öfkeye kapılarak, çizim defterimi çantamdan çıkardım ve sayfalarını yırtmaya başladım. *Huzur içinde uyuyun!* Çalılara kustuğum ilk gün çizdiklerim. *Huzur içinde uyuyun!* Daha önceki çizimlerim. *Huzur içinde uyuyun!* *Huzur içinde uyuyun!* Detaylı çalışmalar, aç denemeleri ve son taslak. Birkaç günlük maaşıma mal olan pahalı Fransız resim kâğıdını buruşturup, çalılıkların arasına fırlatıverdim. İnsanlar bana bakıyordu. Bir tanesine küfürler savurdum ama sonra balataları sıyırmış gibi görüldüğümün farkına vardım. Duygusallaşmış, dramatikleşmiştim.

Heath gibi.

Ya da babam gibi.

Boş çizim defteri elimden kaydı. Ağacın sert kabuğuna dayandım ve her tarafı Minnie'nin çizimleriyle dolmuş olan, kısa biçilmiş çimlere düşen gölgelere boş gözlerle baktım. Tombul kuşlar yem bulma umuduyla kâğıtları gagalıyorlardı. Arkamdaki kaldırımdan öğrenciler gelip geçiyordu.

Nefes alış verişlerim meditasyon yapıyormuşum gibi yavaşlayınca saate bakmak için telefonumu çıkardım. Annemin beni almaya gelmesine daha yarım saat vardı. Duygusal olarak uyuşmuş ve plaj topu gibi içim boşalmış haldeyken alışkanlıktan e-posta kutumu kontrol ettim. *Body-O-Rama* profilime bir yorum yapılmıştı.

Linke tıkladığımda acıklı kalp çizimimin parlak kırmızısı karşısında bir kez daha şaşkınlığa düşerken -bunu gerçekten ben mi yapmıştım?- sayfada aşağı kayıp çizimin altında, RockçıÇocuk adında yeni açılmış bir profil tarafından yapılmış tek cümlelik yorumu gördüm. Şöyle diyordu:

Biraz inancın olsun.

Yoruma şaşkınlıkla baktım. Ve sanki kelimelerin değişiklik yapmaya gücü varmış gibi o anda kafamda bir fikir belirdi.

28

ANNEM İNATÇI OLDUĞUMU SÖYLERDİ HEP. BELKİ DE BU doğrudur. Ama bana öğrettiği başka bir şey de kuralları hiç düşünmeden, körlemesine takip etmemektir. Bu dünyada her şey adil değildi ve güçlü olan insanlar hep akıllı olmazlardı.

Benim buna ekleyecek bir şeyim olsaydı iyi insanların bile hata yapabileceğini söylerdim. (Annemin, babam hakkında yalan söylemesi gibi. Ve ben bu konuda onu affedebilirdim.) Bazen iyi insanların da kuralları çiğneyebileceğini söylerdim. (Jack ve altın rengi kelimeleri gibi. Ve ailesi de onu bu konuda affetmeliydi.) Bugün ya da yarın olmayabilirdi ama meseleye mantıklı bakarlarsa sonunda bunu doğru bir sebeple yaptığını anlardı.

Buna Asil Başkaldırı denirdi.

Bu nedenle, son günlerde gerçekleşen karmakarışık olaylardan çıkardığım ders, birilerinin arkasından iş çevirmemek değildi. Tabii ki de yanlış sebeplerle iş çevirmemek gerekirdi. Ama ya doğru sebeplerle yapmak? Bu Asil Başkaldırı oluyordu işte. Bu yüzden annem anatomi laboratuvarına gitmeye devam etmeme izin vermişti, çünkü doğru bir sebeple yaptığımı biliyordu.

Ben de bu yüzden ona Minnie'nin yakıldığını söylemedim. Sessizce yırtık kâğıtlarımı toplayıp, düzelttim ve sayfaları defterimin arasına geri koydum. Annemin arabasına ulaştığımda kaldırımdan kalkarken, "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Küçük bir terslik oldu," dedim. "Ama nasıl düzelteceğimi biliyorum."

Bunun için Jack'in yardımına ihtiyacım vardı.

İki gün sonra bu istediğimi de elde ettim.

Annem işte olduğu için çizim seansımdan sonra acil servise uğramamı söylemişti. Bunu yapabilirdim. O akşam laboratuvarıda çalışmayacaktım, ama birkaç bina ötede olacaktım. Saat altıda akıl sağlığı hastanesinin lobisinde beklerken, boş bekleme sandalyelerinin önünde volta atıyordum.

Lütfen hata olmasın.

Jack'in kabarık saçının kapıdan girdiğini gördüğümde, vücudumda dolaşan gergin enerji bir araya toplandı ve ona doğru uçan bir oka dönüştü sanki. Jack bir an bile beklemeden kollarını açıp beni havaya kaldırdı. Tüm iyi şeyleri şimşek gibi yüzüme çarptı.

Limonlu saç jölesi. Eski deri ceketinin çıkardığı hışırtı sesi. Sert göğsü ve yüzümü gömdüğüm sıcacık boynu...

"İşte buradasın," diye mırıldandı kısık sesle. Ona hayatımda hiç olmadığım kadar minnettar hissederek sarılırken kelimeleri vücudumu titreştiriyordu. "Dünyadaki her şey yeniden doğru şimdi."

Kıbarca sayılamayacak kadar uzun ama tatmin edici olamayacak kadar kısa bir süre sonra onu bırakıp bedeninden aşağı kayarak indim. "Gelmene izin mi verdiler yoksa gizlice mi çıktın?" diye sordum mutluluk gözyaşlarını gözlerimi kırıştıtararak yok etmeye çalışırken.

"Jillian'ı ziyaret etmeyi birden kesmemin kötü bir fikir olacağına ikna ettim onları. Ki bu doğru ve onlar da biliyorlar. Bu yüzden şartlı tahliye edildim, ama telefonuma izleme cihazı taktılar. Senin dediğin gibi altıdan sekize kadar burada olacağımı söyledim. Sonrasında hemen eve dönmemi bekliyorlar."

"Güzel," dedim, parmaklarımı onunkilere geçirip başparmağımı elinin üstünde gezdirirken. Ona dokunmadan edemiyordum. Fiziksel olarak imkânsız bir şeydi bu. "Bu süre yeterli. Eğer... Jillian iyi durumdaysa."

"Doktor Kapoor'la görüşüp bunu öğrendim. Jillian'la konuşmuş, o da iyi tepki vermiş. Yani öyleymiş. Umalım da iyi bir gün geçiriyor olsun."

"Öyle olmasa da sorun değil. Rutinini bozmak istemem."

“Bunda seninle beraberiz. Ama tek yapabileceğimiz denemek.” Beni bir süreliğine kendisine çekip kafamın tepesine birkaç öpücük kondurdu. “Hazır mısın?”

Kafamı salladığımda giriş yapmak için hole gittik. Koğuş daha öncekinden daha gürültülü ve kalabalıktı. Dinlenme odaları akşam için kapanıyordu ve hademe, odaların yanından geçerken Jillian’ın koridorundaki hastalara yemeklerinin verildiğini söylemişti. Normal iş saatlerinde bile koğuş, televizyonlarda gösterildiği gibi kaos halindeki bir hayvanat bahçesine benzemiyordu. Belki de intihar etmesinler diye gözlem altında tuttukları ve sosyal ayrıcalıklara sahip olamayacak kadar kontrolünü yitirmiş hastaların bulunduğu beşinci katta durum farklı olabilirdi. Jillian’ın o kattan ne kadar nefret ettiğini söylediğini hatırladım. Acaba kaç kez orada kalmıştı.

Köşeyi döndüğümüzde ilkinde olduğu gibi yine kapısından dışarı kafasını uzatmıştı. Ancak bu sefer hemen kaybolmak yerine bize el salladı, sonra içeri girdi. Hademe geçen seferki talimatları verdikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Jack kapıyı açmadan sigara kokusu burnuma gelmişti bile. Jillian yatağının üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu ve camı aralıktı.

“Selam, Jillie,” dedi Jack neşeyle. “Bex gelebilir mi?”

“Evet, evet. Doktor Kapoor’a sorun olmadığını söyledim.” Gözleri bir anlığına çantama kaydıktan sonra, odanın her köşesinde dolaşmaya başladı.

Ona selam verdikten sonra, "Doktorun neden gelmek istediğimi söyledi mi? Senin resmini çizmek istiyorum," dedim.

"Evet. Neden? Jack'in gizli kelime bulmacalarının bir parçası mı bu da?"

Jack'in artık onları yapmayacağından bahsetmemeye dikkat ettim. Jack daha öncesinde bu konuda da şehir dışındaki bir yatılı okula gönderilme ihtimali olduğu konusunda da sessiz kalmamı söylemişti. "Hayır, bir resim sergisi için. Sergiye konulacak ve eğer yeterince iyi olursa burs kazanmamı sağlayacak."

"Neden birileri beni görmek istesin ki?"

"Çünkü seni ölümsüzleştirmek istiyor," dedi Jack şakacı bir tavırla.

Jillian önce ona, sonra bana baktı. "Deli insanlar için mi bu resim sergisi?"

"Bilim hakkında bir gösteri," dedim ona. "Genelde anatomi dersleri için insan resimleri çiziyorum, ama son zamanlarda bir şeyler oldu ve ben de bunun yerine bedenin arkasındaki hikâyeyi anlatmak istediğime karar verdim."

Jillian'ın kafası karışmış gibiydi. Belki de doğru anlatamamıştım. Tekrar denedim.

"Bugün senin birkaç taslağını çizmek istiyorum. Bunu yaparken bana sevdiğin şeyler hakkında hikâyeler anlatmanı umuyorum. İstediğin her şey hakkında konuşabilirsin. Ben de bunları çizimime katmaya çalışacağım."

“Cuma günleri Doktor Yang’la yaptığımız sanat terapisi gibi bir şey mi?”

“Kesinlikle öyle,” dedi Jack gülümseyerek. “Ama bunda daha ünlü olacaksın çünkü portren bir sanat galerisinde sergilenecek. Sana bir internet sitesinde Bex’in çalışmalarını göstermiştim, hatırladın mı?”

“Evet. Bayağı karanlık şeylerdi. Hoşuma gitmişti.” Kısaca güldükten sonra elinin ayasını bacağına aşağı yukarı tekrar tekrar sürttü.

“Asıl yapmak istediğim şu,” dedim. “Bugün burada seni çizeceğim, sonra eve gidip taslağın üzerinde biraz çalışacağım. İşim bittiğinde Jack’le resmi sana gönderip yarışmaya onunla katılmam için onay verdiğinden emin olacağım.”

Jack, kardeşinin dikkatini çekmek için omzuna vurdu. “Eğer onay verirsen, resim önümüzdeki hafta Bex’in resim sergisinde sergilenecek. Duvardayken fotoğrafını da çekeceğiz. Tıpkı kelime bulmacalarında yaptığım gibi. Hatta belki de kaç insanın resme baktığını görmem için video bile çekebiliriz.”

Bunu önceki gece, Jack beni kısa bir süreliğine arayabildiğinde konuşmuştuk. Evden gizlice çıkacak bir yol bulamazsa resim sergisine bile gelemeyebilirdi. Bugün bunu yapması bile riskliydi; özellikle de ailesi telefonunu takip ederken. Ama bunun üzerinde fazla duramazdım. Gün gün ilerleyip işlerin nasıl gittiğini görmemiz gerekiyordu.

“Yaralarını saklamak istemiyorum,” dedim Jillian’a.
“Seni bütün bir insan olarak göstermek istiyorum. Tıpkı diğer herkes gibi.”

“Şizofrenimi göstermek istiyorsun.”

“Evet.”

Bir süre düşünceli bir şekilde bana baktı. Sonra gözlerini kaçırırken alnında küçük bir çizgi belirdi. Karar vermenin onu strese soktuğunu biliyordum, çünkü zihni her türlü muhtemel sonucu birbirine katıyordu ama bunu onun izni olmadan asla yapmazdım.

Tırnaklarını kemirip, sigarasından birkaç nefes çektikten sonra sonunda, “Eğer beni ö-lüm-süz-leş-ti-recek-sen saçımı daha uzun yapabilir misin?”

“Sen nasıl istersen.”

“Peki o zaman. Jack sana saçımın eskiden nasıl olduğunu fotoğraflarda gösterir. Öyle olmasını istiyorum.”

“Evet, ona gösterebilirim,” diye doğruladı.

“Tamam,” dedi Jillian utangaç bir gülümsemeyle.
“Yapacağım. Nereye oturmamı istersin?”

29

JILLIAN'LA ÇİZİM SEANSIMI BİTİRDİĞİMDE JACK'E SARILARAK veda ettim. Birbirimizi bir süre göremeyeceğimizi bildiğim için, ondan ayrılmak işkence gibiydi. Onu daha da sıkı sarıp bırakmamak için bahane bulmaya çalıştım.

"Otobüs durağında tanıştığımız o ilk geceye dönüp duruyorum," dedi bana sarılırken saçlarıma doğru. "Biliyor musun, ilk güldüğün andan beri seni istiyordum. Ama şimdi daha kötü. Şimdi sana ihtiyacım var."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Bu ihtiyacın fazlalığı beni korkutuyor. Bu işi nasıl düzelteceğiz?"

"Eğer baban seni uzaklara gönderirse, seni savaşmadan bırakmayacağım. Büyük bir şey yapmaya da hazırım."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

O da bilmiyordu. Ailesi Jack'in banka hesabını kontrol ediyordu, benim hesabımdaysa yalnızca sekiz yüz dolar vardı. Ne yapabilirdik ki? Okulu bırakıp kaçacak mıydık? İki senelik üniversiteden atılan ve son birkaç yıldır annemin evine çöreklenmiş olan sıfır gururlu abim gibi değildim ben.

Jack de öyle değildi.

Tek yapabileceğimiz beklemektir. Ve umut etmek.

Bu yüzden hafif kırık kalbimle onun otoparka doğru ilerlemesini izledim. Ardından kendimi toparladım. Acil servise, annemin yanına uğradıktan sonra taslaklarımla ve Jillian'ın söylediklerinden aldığım notlarla eve döndüm ve bunları, Minnie'nin yırtılmış resimleriyle birlikte yatağın üzerine yaydım. Garajda hâlâ birkaç eski tuvalim duruyordu. Bir tanesi neredeyse hiç kullanılmamıştı, üstünde sadece birkaç fırça darbesi vardı. Onu iyi hatırlıyordum. Annemlerin büyük kavgasının patlak verdiği gün üzerinde çalışıyordum çünkü. Annem, babamın telefonunda onun Big Sur'daki bir barakada Suzi'yle birlikte tatil yaparken çekilmiş fotoğraflarını bulmuştu. O zaman Heath hâlâ lise sondaydı ve eski evimizde yaşıyorduk. Gece uyanık kalıp abimin yatağının üstünde kulaklarımızı duvara dayayarak, yan odada kavga eden anne babamızı dinlemiştik. Babam bir hafta sonra gitmişti.

Tuval kötü anılar taşıyor olsa da hâlâ kullanılabilir durumdaydı. Bir kat tutkallı alçı sürünce yepyeni hale gelirdi. Taşınabilir ressam sehpa da hâlâ düzgündü

ve boyalarımın çoğu henüz kurumamıştı. Hepsini odama taşıyıp Lester'in önüne yerleştirdim. Birkaç ayarlamadan sonra Jillian'ın silüetini çizip çalışmaya başladım.

Dört gün. Son teslim tarihine kadar bu kadar vaktim vardı. Bu yüzden Bayan Lopez'i arayıp durumu açıkladıktan sonra birkaç telefon görüşmesi daha yapıp üç iş arkadaşım ile vardiya değişimi ayarladım.

Ve resme başladım.

İlk günden sonra annem ve Heath kaydettiğim ilerlemeyi görmek için arada bir odama uğramaya başladılar.

İkinci gün annem röntgen kapılarımın ikisini de ardına kadar açıp beni oturma odasından izlemeye başladı. Arada bana çay ve en sevdiğim atıştırmalık olan, Jack'in *çiçeklen* sözcüğünü yazdığı Golden Gate Parkı girişinden biraz ötede bulunan Judah & Irving Caddesi'ndeki Arizmendi Fırını'nın yaptığı pekan cevizli çöreklerden getiriyordu. Sonunda neden kadavra çizimlerinden parçalarla çalıştığımı sordu. "Aynı beden gibi görünmüyor," dedi.

"Aynı değil." Sonunda iyi niyetimi göstermek için (bir de kaybedecek bir şeyim olmadığı için) dürüst olmaya karar verip, ona Jack'in kardeşini anlattım. Jack ve ailesinin neler yaşadığını, onun grafitileri neden yaptığını, şimdi her şeyi ailesine itiraf ettiğini ve babasının onu şehir dışına göndermekle tehdit ettiğini anlattım.

Her kelimemi yorum yapmadan dinledi. Teselli etmedi. Ama sitem de etmedi. Sadece bardağıma biraz daha çay doldurup, Vincent'ların sırrını kimseye söylemeyeceğine söz vererek resme devam etmemi söyledi.

Üçüncü gün ev bana kaldı, çünkü annem ve Heath, bir saat uzaklıktaki San Jose'ye, Noah ve ailesiyle yemek yemeye gittiler. Bense onlar yokken bütün zamanımı resimle geçirdim.

Son gün, annem işe gitmeye hazırlanırken zil çaldı. Ellerimdeki boyayı silip kapıya baktığımda Jack'in arkadaşı Andy'nin eşikte, Isotope Comics tişörtüyle dikildiğini gördüm. Dudak *piercing*'i bugün maviydi.

"Selam," dedi neşeyle. "Jack bizi evini bulma görevine gönderdi."

"Buldun. Biz derken?"

Karmakarışık saçlardan oluşan kafasıyla basamakların aşağısındaki kaldırımın kenarında çalışır halde bekleyen sarı arabayı gösterdi. Yolcu kapısından dal gibi bir kol sarkıp bana el salladı. Pembe-mor saçları fark etmem bir saniyemi aldı. Bu, dünyadaki en sevdiğim insan Sierra'ydı.

Ben de ona el salladım.

"Jack sana bunu getirmemi istedi," dedi Andy, bir şeye sarılmış ve bir sürü bantla yapıştırılarak poşete konmuş avuç büyüklüğünde bir şey uzatırken.

"Ah, ne hoş. Tüm mahallenin önünde bana yasadışı ilaç gibi görünen bir şey veriyorsun. Tam da ihtiyacım olan şey."

Bir kahkaha attı.

"Cidden, ne bu?" diye sordum.

Andy omuzlarını ve ellerini iyice kaldırdı ama pakette ne olduğunu çok iyi biliyormuş gibi gülümsüyordu. "Ben sadece..."

"Elçi misin?"

"İlginç ve destansı bir mesele yüzünden başı dertte olmayan biriyim. Jackson'ın yaptığı şeyler genelde yanına kâr kalır. Şimdi neden cezalı olduğunu biliyor musun?"

Jack ona söylememiş miydi? Vay canına. "Bu sır benimle mezara kadar gidecek," dedim.

"Sen de tesadüfen aynı zamanda cezalısın, ha? Ben burada skandal kokusu alıyorum."

"Hoşça kal Andy."

Andy sırtıp beni selamladı. "Jack'e paketin başarıyla iletildiğini söylerim."

"Teşekkür ederim." Andy gitmeyince, "Sierra'yla görüşüyor musunuz?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Birlikteyiz."

O merdivenden inerken Jack'in partisinde kızların Sierra hakkında söylediklerini hatırladım. Ama kızdan nefret etmek yerine ona birazcık üzülüyordum. "Hey," dedim kısık sesle.

Andy durup döndü. "Efendim?"

"Sierra'nın güvenebileceği birine ihtiyacı var."

"Biliyorum." Gülümseyip arabaya, Sierra'nın yanına döndü.

Onlar gittikten sonra içeri girip tuhaf paketi inceledim. Tüm bu bantların altında ne olduğunu bir an önce öğrenmek istesem de açmak için mutfaktan birkaç bıçakla biraz alın teri gerekti. Jack, Andy'nin içine bakması konusunda fazla endişeli olmalıydı ki kale gibi sağlam paketlemişti. Acaba neden böyle yapmıştı? Paketin içinde katlanmış bir not ve küçük, siyah bir torba vardı.

Elle yazılmış nottaki harfler mükemmeldi.

Bex,

Sana bir iyi, bir kötü haberim var. Kötü olan: Jillian'a resmi göstermek için muhtemelen seninle buluşamayacağım çünkü salı günü annem de benimle birlikte onu görmeye gelecek. Ama resmin bir fotoğrafını bana e-postayla gönderebilirsen Jillian'a bir ara gizlice gösterebilirim. İyi haber de şu: perşembe günkü resim sergine gelmek için sinsice, zekice bir yol buldum. Endişelenme! Grafitiyle alakası yok.

"Sinsice" bir yol mu? Ne yapacaktı ki? Riskli ve aptalca bir şey olmaması için dua ettim, çünkü resim sergisine gelmesi tehlikeye değmezdi. Babasını daha da çok sinirlendirmek istemezdim. Ama Jack endişelenme dediyse endişelenmezdim. Yani fazla değil. Okumaya devam ettim:

Paketin içinde ne olduğuna gelince... Bana bir keresinde ya her şeyim ya hiçbir şeyim demiştin. Bunun karşılığında,

senin de her ne olursa olsun her şeyime sahip olacağını bilmeni istedim. Bunu sana veriyorum çünkü güvende tutacağına inanıyorum.

Sevgiler,

Jack

Siyah torbayı açtığımda içindeki elime düştü. Kısa bir zincirin ucuna takılmış anatomik bir kalpti bu. İki buçuk santim uzunluğundaki kolye ucu çok güzel işlenmişti ve anatomik olarak doğrudu. Aynı zamanda bir madalyon gibi açılabilirdi. Küçük kapağını açtığımda boş bölmeyle karşılaştım. Ama mücevher ustasının pürüzsüz iç yüzeye kazıdığı yazıyı gördüğümde kalp atışlarım hızlandı.

JACK'İN KALBI

Kapağını kapatıp kolyeyi boynuma astım. Ağır ve cilalı kolye ucu göğüs kemiğimin hemen üstünde duruyordu. Parmaklarımla gümüşü ovalarken Jack'e fısıltıyla söz verdim: "Güvende tutacağım."

BÜYÜK GÜN SONUNDA GELDİĞİNDE SİNİRLERİM LAÇKA olmuş haldeydi. Yarışma resmimi bitirip Jack vasıtasıyla Jillian'ın onayını almış ve boya bile tam olarak kurumadan önce zamanında yetiştirmiştım. Şimdiyse bir tek kader anından sağ çıkmak kalmıştı.

Sergi şehir merkezinde, Geary Caddesi'ndeydi ve trafik berbattı. Annem ve Heath'le birlikte küçük arabada sıkışmış halde park yeri ararken muhtemelen-büyük olasılıkla-kesinlikle geç kaldığımız için sessiz bir kalp krizi geçirmekle meşguldüm.

En azından iyi göründüğüme dair kendimi temin etmeye çalıştım. En şık elbisemi -ön tarafında aşağı kadar düğmeleri ve belinde bir kemeri olan siyah-be-yaz, puantiyeli bir elbise- ve diz hizası gri çizmelerimi giymiştım. Jack'in kalbi boynumdaydı. (Kolyeyi gören annem onu nereden bulduğumu sormuş, doğruyu söy-

lediğimdeyse sadece "Hımm" demişti. Bu "çöpe at" demekten iyi olduğu için bir sorun olmadığına karar vermiştim.) Resmimi teslim ettiğim gün dönüşte Alto's'a uğradığımda Bayan Lopez'in şans için verdiği emaye uğur böceğini de elbisemin yakasına iliştiirmiştim.

Ama uğur böceği beni şimdiden hüsrana uğratmıştı. Heath sıradan bir tavırla, "Hey, baksana *San Francisco Weekly* gazetesinde akşamki sergiyle ilgili ne yazmışlar," deyip telefonunu bana uzattığında her şey daha da kötüleşti. Gazetenin manşeti küçük ekrandan bana saldırgan bir şekilde bakarken gözlerimin donuklaştığını hissettim:

BELEDİYE BAŞKANI'NIN EŞİ, MÜZE SPONSORLUĞUNDA DÜZENLENEN ÖĞRENCİ RESİM SERGİSİNDE KONUŞMA YAPACAK.

Neredeyse boğuluyordum. Annem şehirdeki park sorunuyla alakalı yakınıırken Heath koltukların arasından gözlerini kocaman açarak baktı. Eğer bu gizliliği, devasa ihanetini telafi etme çabasıysa sanırım ona birkaç ekstra puan verebilirdim.

Yazı kısaydı. Marlena Vincent'ın sergiye katılması son dakikada kararlaştırılmıştı. Yazıda kadının "uzun zamandır sanat müdavimi" olduğundan ve geniş sanat koleksiyonundan bahsediliyordu. (Koltuk resimleri mi? Cidden mi?) Görünüşe göre Körfez Bölgesi sanat eğitimi için tonlarca para toplanılmasına da yardım etmişti. Serginin organizatörleri *tabii ki de* onun, yarışmaya katılan genç yeteneklere ilham olması için

etkinlikte bulunacak olmasından dolayı “heyecanlı” olduklarını söylemişlerdi.

Evet, eminim öyleydiler.

Birkaç saniyelik panikten sonra noktaları birleştirip Jack’in sergiye katılmak için yaptığı “sinsice, zekice” planı hatırladım. *Annesini bu işe o sokmuştu!* Kadın benim yarışmaya katıldığımı biliyor muydu acaba? Çünkü Jillian’ın resmini yaptığımdan kesinlikle haberi yoktu.

Duvarda kızının resmini görürse tanır mıydı? Şoka girer miydi? Kızarmıydı? Jack bu durumu etraflica düşünmüş müydü? Resmin fotoğrafını görmüştü sonuçta, Pete aşkına! Sadece “mükemmel” olduğunu söylemişti ve daha fazla bir şey dememesi beni zaten yeterince germişti. Ya resmi beğenmediyse ama erkek arkadaşım olduğu, duygularımı incitmek istemediği için bana söyleyemediyse ne olacaktı? Ayrıca bu resim son birkaç yıldır yaptıklarımın çok farklıydı. Böyle tuhaf bir şeyle bir bilimsel sanat yarışmasına katılmayı nereden çıkarmıştım bilmiyordum ve... ve, ve...

AH, TANRIM!

Burun deliklerinden yavaşça nefes al, ağzından uzun uzun ver...

Karşı yönden gelen trafiğin içine atlama fikrinden vazgeçtim ve annemin arabayı park edecek bir yer bulmasıyla aynı anda sakinleştim. Şu anda yapabileceğim bir şey yoktu.

Beni bekleyen şeyle yüzleşme vakti gelmişti.

Sergi, özel galerilerin bulunduğu birkaç katlı bir binadaydı. Ayda bir düzenlenen herkese açık sergiler için galeriler geç saate kadar kapanmayacaktı. İçerideki dört asansörün önünde duran ve üstünde öğrenci sergisinin yapıldığı yeri gösteren tabelalar ve haritalar olan masada bir güvenlik görevlisi oturuyordu. Stiletto'ların ve plastik şampanya bardaklarının arasından geçip (özel galeri açılışına gelenler) Converse ve Sprite kalabalığının içine karıştık (öğrenci sergisi).

Galeri oldukça büyüktü; beyaz duvarlarla üç kısma bölünmüştü. Ahşap zemin döşemeleriyle resimlere odaklanmış aydınlatmaları vardı. Salonun diğer ucundaki küçük bir alana yerleştirilmiş mikrofon ve sandalyeler jüri için olmalıydı. Kazananları sergiden önce seçmişlerdi ama yine de buralarda bir yerlerdeydiler. Jack'i ya da annesini görür müyüm diye salonu gözden geçirdim ama yoklardı. Ama iri yarı, kaslı bir vücudu olan ve gülümseyen birini gördüm: Noah.

Heath ona yanımıza gelmesi için el salladı ve selamlaştık.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum ona.

"Yarışmadaki resimleri göreceğ kadar uzun süredir. Diğerlerini paspas gibi çiğneyeceksin, Beatrix."

"Ben pek emin değilim."

"Jüriden birkaçının resmine baktığını gördüm," dedi. "*Herkes* onu konuşuyor."

Noah, Jack'in annesini görmüş müydü? Bu konudan annemin yanında bahsetmemesi gerektiğini biliyordu,

değil mi? Nasıl gözden düştüğüm yatak muhabbetlerine konu olmuş muydu acaba? Abimin dönüp duran gözlerine bakılırsa olmuştu.

Heath, Noah'yı hızlıca dürtüp boğazını temizledi. "Bana Bex'in resminin nerede olduğunu göster, sonra da her şeyi anlat," dedi, Noah'yı yanımızdan çekerken.

"İyi şanslar," dedi Noah omzunun üstünden bana.

Organizatörlerden birine geldiğimi bildirip, üstünde isminin ve okulumun yazılı olduğu bir Sanatçı yaka kartı aldım. Kahretsin. Yüzden fazla kişi mi katılmıştı? Resmimi teslim alan kişi elli yarışmacının olduğunu söylemişti. Ama bunun iki katı insana karşı yarışıyordum.

"Çok gürültülü," dedi annem kulağıma yaklaşarak. "Sergiden çok parti gibi."

"Kültürsüzler," dedim anneme katılarak. Bir yandan da sanatçı yaka kartı takmış kişilere bakıyordum. Hepsi erkekti. Neredeyse her biri. Yarışma resimleri de tam olarak hayal ettiğim gibiydi: Büyütülmüş hücreler, astronomi, yakınlaştırılmış çiçekler... ah, bir de parçalarına ayrılmış bir kurbağa vardı. Oldukça da güzel bir çalışmaydı.

"Kurbağa mı?" diye mırıldandı annem. "*Lütfen ama.* Ne kadar amatörce."

Ona şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak baktım.

Annem pis pis sırttı. "Hakkımı teslim et," dedi, kolunu benimkine geçirirken. "Bu yaz yaptığın saçmalıklardan memnun olmayabilirim, ama bu gururlu bir anne olmadığım anlamına gelmez. Senin resmin nerede?"

Kaos halindeki duygularımı geri itip sırtımı dikleştirdim. "Orta kısımda olmalı." Topuklu çizme giymiş olmama rağmen, salonda etrafıma bakınmak için parmak uçlarımda yükselmek zorundaydım. Annem bir grup ebeveynin arasından geçmemizi önerdiğinde birlikte döndük ve görmeyi en son umacağım iki kişiyle karşı karşıya geldik.

Babam ve yeni karısı Suzi.

"Merhaba, Katherine," dedi babam, müdür yardımcısı sesiyle.

"Lars," dedi annem, *gırtlacıını parçalamak istiyorum*, anlamına gelen aşırı nazik sesiyle.

O anda, "Sen burada ne halt arıyorsun?" cümlesi konuşmamı filtreleyemedi ağzımdan kaçtı.

"Beni annen davet etti."

Ah. Bir dakika... Ne?

Neden?

Burada neler oluyordu? Annem daha bir hafta önce bana bağırıp çağırarak, onun arkasından iş çevirip babamla buluştuğum için ağlanıyordu. Şimdi, babasız geçen üç yıllık bir süreden sonra onu etkinliklere mi davet ediyordu yani?

"Bu Suzi," dedi babam, sanki bu kadın annemle evliliklerini mahvetmemiş gibi. Gerçi, belki de o neden olmamıştı. Ben ne biliyordum ki? İlişkiler çok karışıkı.

"Tanıştığıma sevindim... bu sefer resmi olarak," dedi Suzi bana. "Babanın bağırışları yüzünden duy-mak oldukça zor olmuştu."

Sonra gülümsedi. Gerçekten gülümsedi. Bana takılıyordu. Yok artık. Ondan hoşlanmayı hiç istemiyordum.

“Ah, evet,” dedi babam rahatsız olmuş gibi. Sonra hızla konuyu değiştirdi. “Resmini gördük, Beatrix. Çok ilginçti.”

İlginç. Evet, bu kelime resmimi özetleyebilirdi. “Nerede? Biz daha yeni geldik.”

“Gelin,” dedi babam. Sonra sanki yeminli düşmanlar değilmişiz gibi, önümüzden insanların arasından yürümeye başladılar.

Annemle bakışıp duruyorduk. Benim gözlerim, *“Göğüslerinin sahte olduğuna on dolar yatırırım,”* derken anneminkiler, *“Babanın gülümseyişi kadar sahte olamaz... bu pislikle neden evlenmiştim ki ben?”* diyordu. Sonra elimi sıktı ve her şey birden düzeliverdi. Hatta çok iyi oldu.

Ta ki resmime ulaşana dek.

Eğer salon kalabalıkta benim resmimin etrafı tıklım tıklıktı. Sadece tepesini, cesurca renkleri gördüğümde midem düğüm düğüm oldu. Belki de bu resim uzun süredir aklıma gelen en kötü fikirdi. Jack’le muhteşem ilk gecemizden sonra ceza alıp sekssiz ve Jack’siz yaşamak zorunda bırakılmak, kesinlikle beynimin bir kısmını çürütmüştü. Tam muhteşem seksi erkek arkadaşımı düşünürken koyu renkli kabarık saç, kalabalığın arasında belirdi. Jack beni görünce öyle kocaman bir gülümsedi ki içimde kaynayan duygulara serin su serpilmiş gibi oldu.

Uzun kollu, siyah bir gömleğin içinde çok yakışıklı ve şık görünüyordu ama yine de hâlâ tam Jack'ti. O insanların arasından dolaşıp, direkt olarak bana gelirken annem de babamı görmeden önce Heath ile Noah'yı çağırmaya çalışıyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü abimin ilk tepkisi de benimkine benzer (ya da daha kötü) olursa, yine insanların ortasında babamla alakalı bir kriz yaşanması işten değildi.

Ama bu konuda endişelenemezdin. Dikkatimi sadece Jack'e verdim. Bana yaklaşırken gözleri boynumdaki anatomik kalp kolyesine kayd ve yüzünde sevinçli, tatmin olmuş bir ifade belirdi.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi, yanağıma hızlı bir öpücük kondurmak için eğilirken. Ama ben cevap veremeden önce hızlıca kulağıma fısıldadı. "Sana bir şey söylemem gerek."

Annesinin burada olduğunu söyleyecekti muhtemelen. "Zaten biliyorum," diye fısıldadım bu yüzden.

"Nereden biliyorsun?"

Ben bir şey diyemeden kalabalık, önemli birinin geçmesi için ikiye ayrıldı. Jack'in, pembe bir elbisenin içinde oldukça tarz görünen annesi ve...

Babası.

Jack kulağıma eğildi. "Çok üzgünüm. Burada olmayacaktı aslında. Ama annem gelmesi için ikna etti. Sana bunu söylemeye çalışıyordum."

Bu bir felaketti. Neden bu resmi yapmıştım ki? Bir öfke nöbetiyle Minnie'nin çizimlerini yırtacağıma,

onlardan bir şey çıkararak son bir çizim yapabilirdim. Ya da onu baştan çizebilirdim. Ama hayır. *Hiç benlik bir şey değilken* kaptan köşkümden çıkıp tuhaf, yaratıcı ve duygusal bir şey yapmak için *bu zamanı* seçmiştim. Ben biçime ve kontrole önem veren biriydim. Siyah-beyazdım. Gri skalasındandım. Buysa...

Buysa öyle bir şey değildi.

Ve her şeyi geri almak için artık çok geçti.

Nefesimi tutarak kalabalığın Kızıldeniz gibi ikiye yarılmasını ve Musa'nın birkaç metre önümde durmasını izledim. Eşiyle etrafları korumalar ve takım elbise giymiş birkaç kişiyle -muhtemelen ya organizatörler ya da jüri üyeleri- çevrilmişti.

Başkan ellerini mükemmelce ütülenmiş pantolonun ceplerinden çıkarıp, kollarını göğsünde birleştirdi ve resmime bakmak için döndü. Portredekini tanıdığı anı tam olarak görebildim. Sanki suratına bir tokat yemiş gibi kafası geri çekildi. Bedeni dondu. Ağzı açık kaldı. Çenesini hareket ettirmeye çalıştı ama sesi çıkmadı. Gözünün kenarındaki bir kas seğirdi.

İki kalp atışı arasındaki süre sanki sonsuzluk kadar uzamış gibiydi. Kafamı kaldırıp resmime, başkanın gördüğü şeye baktım:

Jillian'ın yuvarlak yüzü hızlı fırça darbeleriyle çizilmişti. Saçları eski fotoğraflarındaki gibi koyu renkli, omuz hizasında ve alnına doğru düşmüş şekildeydi. Büyük gözleri açıktı ve utangaç bir tavırla gülümseyordu. Omuzlarının şeklini yakalamaya çalışmış

-resim el bileklerinde bitiyordu- ve üstüne en sevdiği müzik grubunun bir tişörtünü çizmiştim.

Minnie'nin kesilmiş kolu ve yarım göğsü Jillian'ın resmiyle birleşmişti. Ama bunları orijinallerindeki ölü etler olarak çizmek yerine sanki kesikler kaslarına ve organlarına açılan kapıların gibi göstermiştim. Bir saatin arkasının açılıp çarklarının ve dişlilerinin ortaya çıkarılması gibi.

Jillian'm kolundaki yara izlerinin yerinde kurşun kalemle çizilmiş kesik vardı ve buradaki damarlarla arterleri yoğun kırmızı ve mavilerle boyayıp hayata getirmiş, bunları arkasındaki negatif kısma doğru uzatmışım. Pencerenin önünde oturduğu yerde damarları ve arterleri sanki kafasının üstünde dolanan dumanlar gibi kıvrılmıştı.

Normal anatomik diyagramlardaki, kemiklerle kasların isimlerini gösteren etiketlerin yerineyse Jillian'ın tutarsız konuşmalarından kelimeler yazmışım.

Çocukluğunda sahip olduğu kedinin anıları. İlk erkek arkadaşı. En sevdiği kitap.

Kafasının içinde konuşup duran iblislere taktığı isimler. Strese girmesine neden olan şeyler. Pişmanlıkları.

Yüzlerce kelime vardı. Jillian'ın etrafındaki boşluğu dolduran, diyagram çizgileriyle ve kıvrılan damarlarla birleşen yüzlerce kelime. Siyah mürekkepli kalemle elimden geldiğince net ve düzgün yazmaya çalışmışım. Jack çok daha iyisini yapardı, ama ben sağa sola akıp kıvrılır gibi görünmelerini sevmiştim.

Mükemmel bir şey değildi. Minnie'nin geri topladığım çizimleri dışında anatomik olarak doğru da değildi. Ama Jillian gibi görünüyordu. Ben bunu biliyordum. Jack biliyordu.

Başkan Vincent ve karısı da biliyorlardı.

"Bu ne böyle?" diye mırıldandı başkan kısık sesle karısına.

"Bu resim Lincoln'dan bir son sınıf öğrencisi tarafından çizildi," dedi takım elbiselilerden biri, kadın konuşmadan önce. Takım elbiseli, bir müze rehberi gibi resmin yanında durup, panonun altındaki düz bir kutuyu aldı ve panoya iliştirilmiş şey her neyse oradan okumaya başladı. "Tuval ve kâğıt üzerine akrilik boya ve kurşun kalemle çizilmiş bu resmin adı 'Ölümsüzleşen Hebe'. Bunun, Yunan gençlik tanrıçasına bir referans olduğunu düşünüyorum."

"Hebefreni," dedi başkan, düz bir sesle. "Bu, şizofreni hastası kişide semptomların çok gençken görülmeye başlandığı düzensiz şizofreniye verilen bir başka ad."

Kalabalıktaki birkaç kişi, başkanın konu hakkındaki görünüşte gelişigüzel bilgisinden etkilenerek bir şeyler mırıldandılar.

"Bunu kim çizdi?" diye sordu başkan.

"Öğrencinin adı Beatrix Adams."

Jack'in büyük ellerinin kollarımı kavrayarak, beni yerimde tuttuğunu hissettim. Sanki aklımı okuyormuş, içgüdülerimin çılgık çılgılığa kaçmamı söylediğini biliyormuş gibiydi. Ama kaçmadım. Sert ve dimdik

durarak, bana doğru dönen başkanı izledim. Adamın bakışları direkt olarak Jack'i buldu, sonra aşağı kayıp benimkilerle buluştu. Onunla ilk iki karşılaşmamızda ifadesi tamamen okunamaz haldeydi, ama şimdi yüzü saf ıstırap doluydu.

Keskin bir nefes alıp, bakışları altında büzüştüm ama fazla uzun sürmedi. Başkan sanki bana daha fazla bakmaya katlanamıyormuş gibi, hızla resme doğru döndü. O dönünce Jack'in annesi bana doğru eğildi. Göz makyajı dağılmıştı ve gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Ağlamış mıydı? Üzgün müydü yoksa kızgın mıydı anlayamamıştım ama elini omzuma koyup sıktı.

Bu iyi bir şeydi, değil mi?

Ben bundan emin olamadan, başkan da bir tirada başlayamadan ya da ellerini yumruk yapmasına neden olacak derecede köpüren duygularıyla beni devirmeden önce, resmimi anlatan takım elbiseli kadın konuşmaya başladı. "Bu iş jüri arasında en çok tartışmaya neden olan çalışma oldu. Sıra dışı konusu ve kadavra kesiklerinin kullanımı sayesinde bu akşamki yarışmada ikinci dereceyi aldı."

Etraftaki herkes bir alkış koparıırken kadın, dosyasının altından kırmızı bir kurdele çıkarıp resmin tanımının yazılı olduğu panoya yapıştırdı, sonra başkanla eşini bir diğer resme yöneltti.

İkinci derece.

Burs parası yoktu. Üniversite başvurusu yapamayacaktım.

Kaybetmiştim.

31

BANA KALSAYDI GALERİDEN ÇIKIP GİDERDİM AMA ANNEM, tören ve Bayan Vincent'ın okullarda sanat çalışmalarının önemi hakkındaki konuşması boyunca kalmaya zorladı. Sırtımı dikleştirip, bir yıllık ücretsiz müze giriş kartları ve resim malzemeleri için kuponlar içeren ödül zarfımı zarıfçe kabul ettim.

“Ah, Tanrım,” dedim annem, Heath, Noah ve Jack'ten oluşan destek takımımınla birlikte koridora çıktığımda. Babamla Suzi bir kenarda babamın bir tanıdığıyla konuşuyorlardı. Babamı kimse yanımıza davet etmemişti. “Bir zincir restorandan elli dolarlık hediye kartı var. ‘Büyük zaferinizi bizimle kutlayın’ yazıyor üstünde. Ne harika.”

Annem zarfı elimden aldı. “Ben bunu senin için saklayayım. Yoksa bir öfke nöbetine kapılıp yakma ritüeli falan yaparsın.”

“Yanlış evladından bahsediyorsun,” dedim.

Heath kafasını iki yana salladı. "Benim yakma günlerim sona erdi. Çoğunlukla."

"Faydası olmaz biliyorum," dedi Jack. "Ama orijinal olarak planladığın şeyi çizmiş olsan bile Fraktal Mitokondri Oğlan'ı yenmenin imkânı yoktu. O çalışma tam bir deha örneği. Ayrıca sen bir kadın ressam-sın ve muhtemelen üniversiteyi fazla ciddiye almıyorsun. Bilimi erkeklere bırak, olur mu?"

Başımı omzuna yasladım. "Senden ne kadar çok hoşlandığımı söylemiş miydin?"

"Hemşire Katherine beni bakışlarıyla öldürmek üzereymiş gibi görünüyor. Bu yüzden belki de söylememelisin. Ne? Bu kadar çabuk mu?"

"Ukala," dedi annem ona, yarı ciddi yarı takılır şekilde. Sanırım böyle büyük bir yenilginin tek güzel yanı, annemin Jack'e olan öfkesinin yatışmış olmasıydı. "Etkileyici olman bir şeyi değiştirmez. Kızımı, tutuklanmasına neden olabilecek bir duruma soktuğun için sana hâlâ kızgınım."

"Dramatikleşme anne," dedi Heath.

Jack iç çekti. "Haksız değil. Suçluyum. Ama bilin diye söylüyorum, bir şey olsaydı ben suçu üstüme alırdım."

Annem gözlerini devirdi ama gerçekten sinirli değildi. "Romantik kahramanlığın beni etkilemiyor."

O sırada omzunun üstünden dinç bir ses yükseldi. "Aynı şekilde düşünüyorum."

Kahretsin. Belediye başkanı ve karısı küçük grubumuza katılırken, kafamı hemen Jack'in omzundan

çektim. "David Vincent," dedi başkan, kendisini an-neme tanıtırken. "Bu da eşim Marlana. Bana sizin Par-nassus'ta hemşire olduğunuzu söyledi."

"Endişelenme David," dedi annem, sanki karşısın-daki gizli bir aşk çocuğu peydahlamak istediği yerel bir ünlü değil de öylesine bir adam ya da bir komşu-suymuş gibi. "İş arkadaşlarım dedikodu meraklısı ol-dukları için aile meselelerini ev içerisinde tutarım."

Başkan ona başıyla onay verdikten sonra bakışları-nı bana çevirdi.

Muhteşem. Buraya kadardı demek. Görünüşe göre kâinat, bana sırtımın sıvazlanmasından ve bir zincir restoranda sınırsız gazozdan başka bir şey kazandır-mamış olan bir şeyin peşinde koşarak tüm yazımı geçirmiş olmamın yeterli olmadığına karar vermişti. Ya tükürdüğümü yalayıp Kral Vincent'tan af dileyec-ktim ya da resmimi savunup işleri hem Jack hem de kendim için berbat edecektim.

Avuçlarım terden sırılsıklam olmuştu. Kurumuş dudaklarımı yalayıp, başkanın gözlerine baktım. An-cak bu oldukça zordu çünkü adam Jack'le hemen he-men aynı boydaydı ama milyonlarca defa daha fazla göz korkutucuydu.

"Baba..." diye başladı Jack ama babası onu ezip geçti.

"Bayan Adams," dedi bana. "Resminizi satın almak istiyorum."

Ne? Yanlış mı duymuştum?

"Siz..."

“Birincilik bursu on bin dolardı. Resim için size aynı fiyatı teklif ediyorum.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Nefesim kesilmiş olabilirdi... ya da belki de bu ses annemden çıkmıştı. Babasından bunu onun isteyip istemediğini görmek için kafamı kaldırıp, Jack’e baktım ama onun da dili tutulmuş gibiydi.

“Şey...” Boğazımı temizledim. “Neden olduğunu sorabilir miyim?” Jillian’dan, resme bir daha kimsenin bakmadığından emin olmayı isteyecek kadar çok mu utanıyordu?

Derin bir nefes alıp kafasını eğdi, kaşlarını çattı, ellerini ceplerine soktu ve doğru sözcükleri bulmak için uğraşıyormuş gibi bekledi. Neredeyse komik görünüyordu. Televizyon kameraları karşısında ve insanlarla dolu stadyumlarda, yüzlerce kez konuşmuş olan bu adamın nutku mu tutulmuştu şimdi?

Sonunda kafasını kaldırdığında yüzü daha sakindi. Gözleri yumuşayıp savunmasız, dürüst bir hal almıştı. “Çünkü,” dedi yumuşak bir sesle, Jack’e bakarak. “Kızımı görmem gerektiği gibi göremediğimi fark etmemi sağladı.”

Ah...

Boynumun yan tarafını kaşıdım. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Evet dersin hemen şimdi çekini yazarım.”

Adam ciddiydi. Önce ona, sonra karısına baktım. Bayan Vincent hem gözyaşlarını siliyor hem de gü-

lümsemeye çalışıyordu. Onun yanındaki annem kollarını göğsünde kavuşturup, bana uyarır gibi baktı. Geleceğime yardımı dokunacak bir şeyler almamı isteyen, sürekli para hesabı yapan yanının, babamdan nafaka almayı reddeden gururlu yanıyla bir savaş halinde olduğunu hayal edebiliyordum. Annemin arkasındaki Heath'in ahlaki yönden bir tereddüdü olmadığını biliyordum; bana ses çıkarmadan "*Evet de,*" diyor, sanki piste inen bir uçakmışım da aşağıda bir küp altın beni bekliyormuş gibi el sallıyordu.

Jack'e döndüğümde bana her zaman olduğu gibi baktığını gördüm: Sanki odadaki tek önemli insan benmişim gibi. Doğru seçimi kendi kendime yapabileceğime inanıyor ve ne kadar verirsem vereyim arkamda duracağını gösteriyor gibi.

Ben de kararımı verdim.

"Eğer Jack'i Massachusetts'e göndermeyeceğinize söz verirsiniz *ve* hepiniz Jack'le görüşmemize izin verirsiniz resmi size bedavaya veririm."

Sessizlik. *Tik-tak, tik-tak...*

Jack'in elinin tersi benimkini okşuyordu. Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve elimi sıktığında kendimi daha da güçlü hissettim.

"Benim için sorun yok," dedi annem. "Nereye gideceğiniz konusunda dürüst olursanız *ve*" -Jack'e uyarıcı bir bakış attı- "kimse tutuklanmazsa. Ama notlarını yükseltmelisin, Bex. Ayrıca ertesi gün okul olduğu günlerde eve belirli bir giriş saatin olacak. Gece yarısından sonra gizlice kaçmak yok."

O anda annemi öpebilirdim. Kudretli Katherine'e selam olsun.

Ama annem sadece savaşın bir yarısıydı.

Nefesimi tutup Vincent'lara baktım.

Jack'in babasının az önce gösterdiği kırılğınlıktan kırıntı kalmamıştı. Adam yine havalı ve soğukkanlıydı. Çenesini gevşetip konuşmaya yeltendi, ama karısı boğazından bir ses çıkararak onu susturdu. Ardından anneme bakıp gülümsedi. "Oğlumun evde bunalım takılmadığı zamanlarda hayat daha güzel. Bu yüzden önerilerinizin mantıklı olduğunu söylerken hem kendim hem de eşim adına konuşuyorum, Bayan Adams."

"Eğer bu konu üzerinde anlaşacaksak senin için başka şartlar da olacak, Jack," dedi babası. "Vandalizm suçundan sıyrılmış değilsin."

"Anlaşıldı," dedi Jack.

Başkan iç çekip bana elini uzatırken, ciddi dudaklarının köşesi minicik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım bu anlaştık demek."

Annem ve Bayan Vincent kaynaşıp birlikte resmimi almak için galeriye geri dönerlerken belediye başkanı arkasındaki güruhla birlikte oradan ayrıldı. Öyle heyecana kapılmışım ki Heath ile Noah'nın gittiklerini fark etmemiştim bile. Sonra koridorun ucunda olduklarını gördüm. Heath babamla konuşurken Noah, Suzi'yle konuşuyordu.

“Abin boşanmadan beri babanı ilk defa mı görüyor?” diye sordu benimle birlikte onları izleyen Jack.

“Evet. Ve kimse bağırıyor. İnanamıyorum. Neden kafayı yiyen ben olurken Heath gayet sakin karşılıyor? Ailede duygusal olan odur, ben değil.”

Jack beni koridorda gümbür gümbür ilerleyen bir grup öğrencinin yolundan çekti. “Heath’in, babanla buluşması için senin gibi kafeslenmemiş olması muhtemelen bunda etkili olmuştur.”

“Öyle ifade edilebileceğini sanmıyorum.”

“Kafeslenmek mi? Tabii ki de edilebilir. Kelime dağarcığı söz konusu olunca otoritemi asla sorgulama, Bex. Bu arada, beni Massachusetts’teki Araf’ımdan kurtardığın için teşekkür ederim. Tabii bizi de.”

“Sanırım benden çok Jillian’ın etkisi oldu. Bu akşam yanına gidip her şeyi anlatmalısın. Ve... hey! Ben de seninle gelebilirim.” Farkındalıkla heyecanlanarak ona bakmak için döndüm.

“Okulun başlamasına bir hafta var. Eve giriş saati kuralı başlamadan önce biraz gece yarısı gezmesi yapmalıyız,” dedi, kaşlarını aşağı yukarı oynatıp kollarını bana dolarken.

“Giriş saati,” dedim alaycı bir nefesle. “Hiç sanmıyorum.”

“Yok yok. Aklından bile geçirme. Seni daha yeni geri almışken Hemşire Katherine’in gazabıyla tekrar karşılaşmak istemiyorum. Bu arada, daha önce söyleme şansım olmadı ama o kolyeyi taktığını görmek güzel. Beğendin mi?”

“Çok sevdim. Hiç çıkarmayacağım. Tabii, röntgene girmem gerektiği zamanlar dışında.”

“Her zaman nesnelsin. Sevmene sevindim. O da seni seviyor.”

“Öyle mi?”

“Asla şüphe etme. Yalnız kaldığımda ne kadar sevdiğini göstereceğim.”

“Bu kulağa çok pis geliyor.”

“Pis değil,” diye teminat verdi çekingen bir gülümsemeyle. Sonra bakışları kafamın tepesine kaydı. “Pis konuşmalara ara verelim. Baban seninle konuşmak istiyor sanırım.”

Babam elini sallayarak, beni Heath’le durdukları yere çağırıyordu. Bunda tuzak kokusu alıyordum, ama bu akşam başıma gelen onca şeyden sonra en küçük endişem babamdı. “Bir yere gitme,” dedim Jack’e. “Hemen döneceğim.”

Babamlara temkinlilikle yaklaşıp Heath’te herhangi bir travma belirtisi var mı diye kontrol ettim. Abim sadece, *aynen, ben de bunun olduğuna inanamıyorum*, der gibi kaşlarını kaldırdı.

Babam özel konuşmak için ikimizi de kenara çekti. “Kazanamadığın için üzüldüm, Bex,” dedi. “Kayda değer derecede zekice ve duygusal bir sanat çalışmasıydı.”

Bu tam da Müdür Yardımcısı Van Asch’ın söyleyeceği bir şeye benziyordu ama bunu belirtmedim. “Sağ ol.”

“Heath bana teknisyen veteriner olmak için üniversiteye yazılacağını söyledi. İkinizin de bilmesini istiyorum ki annenizle ben bu hafta biraz konuştuk...”

"Alacakaranlık Kuşacağı'na hoş geldiniz," diye mırıldandı Heath.

"...ve finansal meseleler üzerinde yeni bir anlaşmaya vardık. Sizin için küçük bir ödenek ayırmıştım ve annenize üniversite masraflarınızı ödemeyi teklif ettiğimde bunu kabul etti. Burs ya da destek kazanırsanız harika. Ama kazanmasanız da hangi okula gitmek isterseniz benden olacak."

Heath de ben de bir ona bir birbirimize baktık.

"Karşılığında ne olacak?" diye sordum.

"Karşılık yok," dedi babam, ellerini spor montunun ceplerine sokarken. "Maliyet konusunda yardımcı olmak için eyalet içinde bir yer seçmeye çalışın yeter. Tabii annenizin duygularını da göz önünde bulundurup, Körfez Bölgesi'ndeki okullara bakarsanız iyi olur. Beatrix, annen senin hem sanat hem de tıp dersleri almak istediğini söyledi. Tıp için doğal seçim tabii Stanford olurdu, ama ikisini de istiyorsan belki de Berkeley'i düşünebilirsin."

"Berkeley."

Omuzlarını silkti. "Ben Berkeley taraftarıyım tabii ki de. Ama gelecekteki yüksek lisans eğitimini ve mali destekleri dikkate alırsan, bu okul özgeçmişinde çok iyi duracaktır. Tabii karar senin."

"Ben hâlâ bunda bir bit yeniği olduğunu düşünüyorum," dedi Heath. "Annem gerçekten kabul etti mi?"

Babam başını evet anlamında salladı. "Ben de en az sizin kadar şaşırdım. Gerçekten bit yeniği falan yok. Sizinle arada bir öğle yemeği yemek isterim tabii. Suzi'yle

evimizde bir havuz var. Eğer gelip bizimle kalmak isterseniz...”

“Havuz mu?” dedi Heath.

Abime gözlerimi devirdim. “Yüzmeyi bile bilmiyorsun sen.”

“Tamam, tamam,” dedi babam, ellerini ceplerinden çıkarıp teslim olmuş gibi kaldırıarak. “Adım adım gidelim, olur mu? Annenizle konuşun. Ve Heath, sen de Noah’yla konuş. Beni de haberdar edin ve kararınızı bildirin.”

Adının geçtiğini duyan Noah kafasını kaldırdı ve Suzi’yle birlikte yanımıza geldiler. Heath onların ikisine bir şeyler söylerken, babam beni kenara çekip elini montunun içine soktu. “Bunu tamir ettirdim,” dedi, sanatçı mankenini bana uzatırken. “Bir daha düşerse sağ çıkamayabilir. Bu yüzden umarım tekrar bana fırlatmazsın.”

“Teşekkürler,” dedim mankeni alırken. “Ama bu kanka olduğumuz anlamına gelmiyor. Bu üniversite meselesi de yüce bir davranış, ancak seni tam olarak affedip affetmediğimden emin değilim. Para yaşanan kötü olayları silmez.”

“Aramızdaki kapı açık olsun yeter.”

“Evet,” dedim. “Belki de.”

32

Aralık, dört ay sonra

JACK İLE BİRLİKTE SAHNE ARKASINDA, PERDENİN HEMEN gerisinde durmuş, babasının üniversite hastanesi oditoryumunu tıklım tıklım doldurmuş insanların önünde yaptığı konuşmayı izliyorduk. Belediye başkanı her yıl, farklı şeylere fon sağlamak için düzinelerce konuşma yapıyor olmalıydı ama bu en kişisel olanıydı. Şehrin hazinesini ve özel katkıları, psikiyatrik ihtiyaçları olan evsiz insanlar için yeni bir sosyal yardım programı için fon olarak kullanmak istiyordu. Bu programla birlikte psikiyatri hastanesine yeni bir kanat eklenecek; teşhis, danışma ve ilaç dağıtımı için yeni çalışanlar alınarak durumu olmayan insanlara bakılacaktı.

Dilenci Will gibi insanlara.

“Annemi çekmeyi unutma,” diye fısıldadım Jack’e. Daha sonra Jillian’a göstermek için konuşmadan parça-

lar çekiyordu. Anneleri, Kudretli Katherine'le birlikte ön sırada oturuyordu. Annem ve Bayan Vincent sık sık görüşüyorlardı. Hatta tüm Adams klanı olarak, Noah da dahil, Şükran Günü'nü Vincent'ların evinde geçirmiştik. Akşamımız azıcık tuhaf olsa da şaşırtıcı derecede hoş ve eğlenceli geçmişti.

Jack'in babasının kamuoyu önünde Jillian'dan bahsettiğini duymak da tuhaftı. Ama konuşuyordu işte. Birkaç hafta önce yerel haber programı ile bir televizyon röportajı yapmış, bıçaklama olayıyla Jillian'ın intihar girişiminden bahsetmişti. Ve dünya parçalara ayrılmamıştı. Aslında, insanlar politikacıların gerçek ve dürüst olması-nı sevdiği için halkın tepkisi son derece pozitif olmuştu.

"Tanrım, muhabbete bak," diye fısıldadı Jack, kafa kafaya vermiş annelerimizi videoya alırken.

"Muhtemelen San Francisco Sanat Enstitüsü'ne kabul edilmeyeceğinden bahsediyorlardır."

"Büyük ihtimalle," dedi Jack sırtarak.

Dirseğimi böğrüne geçirdim. "Çok komik, değil mi? Eğer kabul edilmezsem ve eyaletin diğer ucundaki, her ihtimale karşı başvurduğum okullardan birine gidersem, benimle uzak mesafe ilişkisi yaşamak zorunda kalacaksın."

"Bu konuda dalga geçme Bex. Dayanamıyorum."

İkimiz de San Francisco Sanat Enstitüsü'ne başvurmuştuk. Okulun, kabul edilenleri toplu olarak açıkladığı belirli bir tarih yoktu, yani gelen her başvuruyu tek tek değerlendirip sonucu açıklıyorlardı. Jack kabul mektubunu önceki gün almıştı.

“Sen benden neredeyse bir hafta sonra başvurdu,” diye güvence verdi Jack. “Seninki gibi bir dosyayı kim geri çevirir ki? Çalışmaların muhteşem. Ayrıca senin SAT* sonuçların daha iyi. Hem tavsiye mektubunu babam yazdı.”

Babamla aramız mükemmel değildi ama ayda bir şehre geliyordu ve öğle ya da akşam yemeği için buluşuyorduk. Geçen ay Noah ile Heath’in evinde buluşmuştuk. (Garip olsa da iyi geçmişti.) Ve tavsiye mektubumu gerçekten de babam yazmıştı.

“Ama o benim babam,” diye karşı çıktım.

“Ama bundan bahsetmedi. Ayrıca, soyadlarınız farklı. Endişelenme artık. Kabul edileceksin.”

San Francisco Sanat Enstitüsü, Mississippi Nehri’nin batısındaki en eski sanat okuluydu. Diego Rivera, enstitü için bir duvar resmi çizmiş, Ansel Adams ise fotoğrafçılık bölümünü açmıştı. Bu harika okul ciddi sanatçılar içindi ve Tanrı biliyordu ya ben de *çok ciddi*dim.

Okul, öğrencilerini kendi istediklerini yapmaya yönlendiriyordu. Bu da benim hazır olduğumda, şehirdeki bir tıp hazırlık okulunda anatomi dersi alabileceğim anlamına geliyordu. Jack de grafitiden esinlenen Mission School sanat hareketine katılabilirdi. Hem de aynı zamanda Jillian’a yakın olabilirdi. Ve bu her şeyden daha önemliydi, çünkü kardeşi önümüzdeki hafta evine geliyordu.

* Amerika Birleşik Devletleri’ndeki üniversitelere giriş sınavı. (ç.n.)

Bu muhteşem bir şeydi.

Jack havalara uçmuştu. Jillian terapiye gitmeye devam edecek ve haftada birkaç kez Doktor Kapoor'la görüşecekti ve Vincent'lar onun için evde yaşayacak ve rutinine bağlı kalmasını sağlayacak bir hemşire tutmuşlardı. Bu yeni yaşam tarzı işe de yarayabilirdi, bir felaket de olabilirdi. Ama denemeden anlamalarının imkânı yoktu. Jillian da sonunda bu adımı atmaya hazırды, bu mükemmel bir şeydi. Dışarıdaki hayata alışmasını sağlamak için, birkaç aydır bilgisayar kullanmasına izin veriliyordu. Sosyal medyayı kullanmaya başlamış ve buna bayılmıştı. (O kadar ki hademeler onun internette sohbet ederek bütün gecesini geçirmesini engellemek zorunda kalıyorlardı.)

Konuşması sona erdiğinde başkan, gök gürültüsü gibi şiddetli alkışlar eşliğinde sahneden indi. Jack ile ben de alkışlıyorduk. Bu heyecan verici bir şeydi çünkü. Yardımcıları onu birkaç ekstra soru için basının yanına yönlendirirken başkan bizi görüp döndü.

“Nasıldı?” diye sordu.

“Güzel,” dedi Jack, babasıyla yumruk selamlaşması için elini kaldırarak.

Başkan onun yumruğuna vurup gülümsedi. “Bu Jillie için mi?”

“Evet,” dedi Jack, telefonunu göstererek. “Merhaba de.”

“Seni seviyorum bebeğim. Haftaya eve gelmeni sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi babası telefona bakarak.

Sonra özel kalemi ona seslenip saatini gösterdi. "Gitmem lazım. Bu akşam yemekte görüşecek miyiz Beatrix?"

"Dört gözle bekliyorum," diye cevap verdim.

Başkan gülümseyip, çalışanlarının yanına gitti ve koridorda gözden kayboldu.

"Pekâlâ," dedi Jack, video kaydını durdurarak. "Bu göz boyama gösterisindekiler çıkışı tıkamadan önce gitsek iyi olur."

Oditoryumdan çıkıp Jack'in, tepenin hemen aşağısındaki nadir bulunan bir boşluğa park ettiği arabasına gittik. Jack bu park yerinin "Buddha'nın lütfu" olduğu konusunda espri yapmıştı. Ben de inandığı felsefenin liderinin adını boşuna andığı için cehenneme gideceğini, park yerini bulmamızın asıl sebebinin yarışma gününden beri her gün taktığım uğurböceği broş olduğunu söylemiştim. Jack cehenneme inanmıyor olsa da Uğurböceği Lucy'ye -broşuma verdiğim isim buydu- inanıyordu.

"Annemle babam yarım saat, hatta belki bir saat kadar buradan çıkamazlar," dedi Jack, bana kışkırtıcı bir bakış atarak. "Hızlı bir akşam sefası için misafir evine bir uğrayabiliriz."

"Tanrım, öyle söyleyince..."

Gönüllü çalışmamızın ya da Jack'in deyimiyle hapis cezamızın son günündeydik ve çalışmaya gidiyorduk. Okul başladığından beri her hafta sonu birkaç saatimizi, Zen Merkezi'nin yanındaki blokta bulunan grafitilerin üstünü boyamakla geçiriyorduk. Belediye

başkanının yarışmadan sonra bahsettiği “başka şart” buydu. Jack’in vandallığının cezası. Gönüllü temizleme programına sponsor olan San Francisco Polis Teşkilatı bunu sadece iyi yürekliliğimizden yaptığımızı sanıyordu. Başkanın, meşhur Altın Elma sokak sanatçısının kendi oğlu olduğunu itiraf edip, bir skandala imza atmasının imkânı olmadığı için her şeyi gizli tutuyorduk. Ama iş o kadar da kötü değildi. Posta kutularını, duvarları, pencereleri ve kaldırımları boyuyorduk. Jack, tek renkli, basit bir etiket gibi olmayan her grafitiyi boyamadan önce fotoğraflayıp, internetteki yerel grafiti fotoğraf albümüne yüklüyordu. Gelecek nesiller için.

“Ne diyorsun?” Jack araba anahtarını çıkarıp, işaret parmağında döndürmeye başladı. “Senin kullanmana izin veririm. Hızlı araba, hızlı aşk. Mükemmel kombinasyon.”

“Hiçbir kız böyle söylemez. Son seferden sonra yine benim kullanmama izin vereceğinden emin misin?”

Bir gün Jack bana paralel park etmeyi öğretirken neredeyse üçümüzü de -kendimi, Jack’i *ve* Hayalet’i- öldürüyordum. Yoğun bir caddede idik ve arkamdaki adam sürekli kornasına basarak gerilmeme neden olmuştu. Daha sonrasında Jack sakinleşebilmek için *za-zen* meditasyonu yapmak zorunda kalmıştı.

“Beatrix Adams,” dedi Jack. “Sana her konuda güvendiğimi biliyorsun. Sendeki anatomik kalbim, hayatım... hatta arabam konusunda bile.”

“Beni gerçekten seviyor olmalısın,” dedim adımlarımı onunkilere uydurarak.

Sevdiğini biliyordum tabii ki. Ama bu ifadeyi çok fazla kullanmamaya çalışıyorduk, çünkü bir manası olmasını istiyorduk. “Nasıl gidiyor?” ya da “Görüşürüz” gibi sıradan bir cümle olmasın diye. Ama yalnız kaldığımızda, beni kollarına aldığında bana “Seni seviyorum” diye fısıldıyordu ve bu üç sözcük her defasında beni hayrette bırakıyordu. Her defasında.

Jack eşzamanlı adımlarımızı bozmadan bir kolunu omzuma attı. Kulağıma fısıldamak için kafasını eğdi. “Ne kadar çok sevdiğimi hatırlatmamı ister misin?”

Kelebekler, kelebekler. “Sanırım isterim.”

“Öyle mi?” Yanakları yavaş, baş döndürücü bir gülümsemeyle kalkarken birden kaldırımında durdu. “Ah! Zaten eve uğramamız gerek. Resimlerimizin yan yana asıldığını kendi gözlerinle görmem için.”

Yarışmadan sonra Bayan Vincent evlerinin antresindeki koltuk resmini kaldırıp, yerine benim Jillian portremi asmıştı. Bunu bana gösterdiğinde şaşkınlıktan dilimi yutmuştum neredeyse. Sanırım bu başkanın da duygulanmasına neden olmuştu, çünkü yanımızdan hızla ayrılıp gitmişti. Bayan Vincent, kocasının uygulandığında hep böyle yaptığını söylemişti.

Ama resmimin artık bir partneri vardı. Bugün başkanın konuşmasından önce fotoğraflarını görmüştüm ama gerçeğini henüz görmemiştim.

Jack ailesine Altın Elma grafitilerini yapanın kendisi olduğunu itiraf etmeden önce, Jillian ona çözmesi için son bir yapboz vermişti. Tabii Jack'in bunu şehrin bir yerlerine yazma şansı olmamıştı. Ama Jillian'ın hastaneden çıkıp eve dönmeyi kabul ettiğini öğrendiğinde, onuncu ve son kelimeyi ona "eve hoş geldin" hediyesi olarak çizmişti.

BAŞLA, UÇ, AİT OL, ZIPLA, GÜVEN, ÇİÇEKLEN, KUTLA, DAYAN, YÜKSEL...

Ve şimdi de SEV.

Duvara değil, bir tuvale sprey boyayla yazdığı bu sözcük, Jack'in şimdiye kadarki en küçük çalışması olmasına rağmen en güzeliydi. Jillian bayılacaktı. Ben kesinlikle bayılmıştım.

"Hadi ama," dedi tatlı dille. Bir eliyle arabasının anahtarını yüzümün önünde sallarken, diğer elini belime sarıp beni kendisine çekti. "Denemeyi kesersen araba sürmeyi öğrenemezsin. İsteddiğini biliyorsun."

İstiyordum. Parmak uçlarımda yükselip, dudaklarıma kondurduğu öpücüğü kabul ettim, sonra anahtarı elinden çektim. Yaşadığını hissetmek yalnızca bir adrenalin patlaması olabilirdi, ama Jack, Baykuş otobüsündeki ilk karşılaşmamızda haklıydı. Kesinlikle her türlü riske geçiyordu.

“Çağdaş San Francisco sokaklarını alıp içine biraz klasik Romeo Juliet katınca sonuç, bu kayda değer iki gencin hikâyesi oluyor... Sanatın; aşk ve acının ifadesi olduğunun kıskırtıcı biçimde farkına varıyor.”

Kirkus Reviews

“İç çekerek ve heyecandan yumruklarımızı sıkarak okuyacağımız, inanılmaz gerçekçi bir romantizm.”

School Library Journal

“Artistik, havalı ve bir San Francisco macerasından beklediğiniz her şeye sahip. Heyecanlanmaya hazır olun.”

Maximum Pop

“Taze, orijinal, etkileyici, bağımlılık yapan, güzel ve baştan sona ilk aşkın ateşiyle dolu.”

Ann Aguirre, New York Times ve USA Today çoksatan yazarı

“Eğer hayallerimizdeki genç yetişkin hikâyesini sipariş verebilseydik, muhtemelen bu kitaba benzerdi.”

iBooks Editörleri (iBooks İngiltere 2015 Ağustos’un En İyi Kitap Seçkisi, iBooks ABD 2015 Kasım’ın En İyi Kitap Seçkisi)

- 1990). The authors also found that the frequency of use of the Internet was positively related to the frequency of use of the telephone, and that the frequency of use of the Internet was negatively related to the frequency of use of the newspaper. These findings suggest that the Internet is becoming a more important source of information, and that it is being used more frequently than other sources of information.

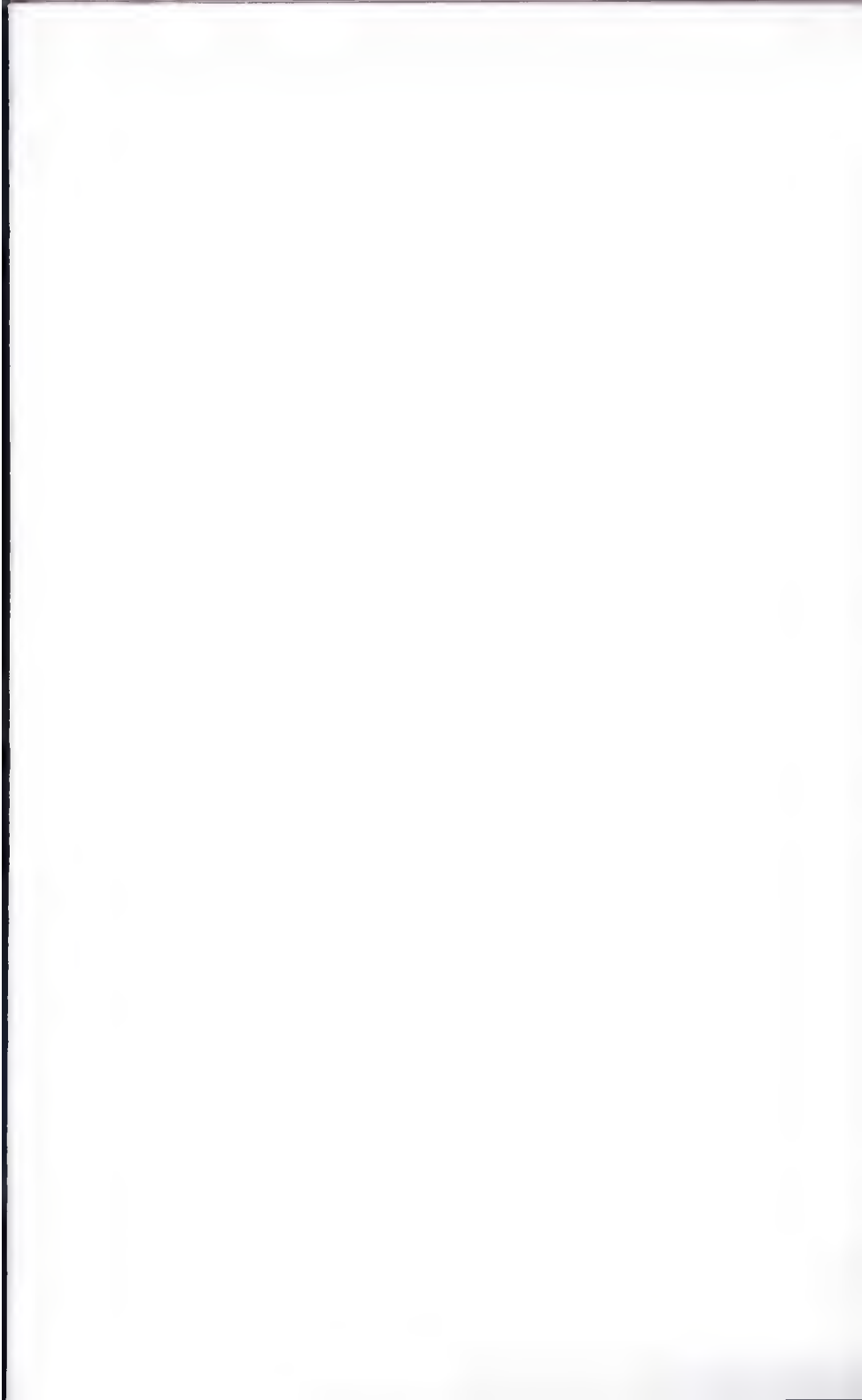
The authors also found that the frequency of use of the Internet was positively related to the frequency of use of the television, and that the frequency of use of the Internet was negatively related to the frequency of use of the radio. These findings suggest that the Internet is becoming a more important source of information, and that it is being used more frequently than other sources of information.

The authors also found that the frequency of use of the Internet was positively related to the frequency of use of the newspaper, and that the frequency of use of the Internet was negatively related to the frequency of use of the television. These findings suggest that the Internet is becoming a more important source of information, and that it is being used more frequently than other sources of information.

The authors also found that the frequency of use of the Internet was positively related to the frequency of use of the radio, and that the frequency of use of the Internet was negatively related to the frequency of use of the newspaper. These findings suggest that the Internet is becoming a more important source of information, and that it is being used more frequently than other sources of information.

The authors also found that the frequency of use of the Internet was positively related to the frequency of use of the television, and that the frequency of use of the Internet was negatively related to the frequency of use of the radio. These findings suggest that the Internet is becoming a more important source of information, and that it is being used more frequently than other sources of information.

The authors also found that the frequency of use of the Internet was positively related to the frequency of use of the newspaper, and that the frequency of use of the Internet was negatively related to the frequency of use of the television. These findings suggest that the Internet is becoming a more important source of information, and that it is being used more frequently than other sources of information.

DUVARLARA ALTIN RENGİNDE KAZINMIŞ BİR AŞK

Almak istediği burs için gecesini gündüzüne katıp çalışan Beatrix'in hayatı bir gece son metroyu kaçırınca binmek zorunda kaldığı otobüste altüst olur. Beatrix bu yolculukta San Francisco'nun en kötü şöhretli grafiti sanatçısı Jack'le tanışır.

Jack'in sokak aralarında ve evlerin çatısında geçen gecelerine ortak olan Beatrix bu esrarengiz adamın yaralarının ardını görmeye başlar. Dışarıdan görünenin gerçeği yansıtmadığını deneyimleyen Beatrix, Jack'i yaralayan gerçeği saklandığı tozlu raflardan çıkarabilecek midir?

